4820006471071

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ «КЛАС»

К!ЛАС!®

Автоклас!

поряд з нами

легенди спорту

ВИГРАЙ ПРИЗ

Джентльменклуб

Страшилки

МОНІКА БЕЛЛУЧЧІ

№11 листопад 2006

ЛИСТОПАД ВОРОТА ЗИМІ ВІДЧИНЯЄ

Це місяць опадання листя. Казкою дихне на тебе ліс, обвіє духмяним запахом дитинства. Тихесенький дзвін стоїть у лісі. На сітчастих листочках папороті лежить жовте листя осики.

Листопад — це ворота зими, її переддень та заспів, напівзимник, падолист, братчин. Листопад — сутінки і присмерки року. Пора ранніх сутінків і пізніх світанків. Місяць-листокіс, коли вітер і мороз завершують золотий покіс останнього листя. Дощ і сніг — звичайні явища цього місяця. Листопад — вересню онук, жовтню — син, а зимі — рідний брат. З початку листопада для селянина наставала пора відносного перепочинку.

Закінчився період линяння у пушних звірів. Заліг на зимівлю борсук. Він спить чутливим сном. На випадок пробудження в коморі насушені припаси. З'їсть трішечки, нап'ється водички і знову залягає в лігвище.

Міцніше заснули їжаки, хом'яки, ховрахи. На щедрих осінніх харчах від'їлися, зажиріли, зміцніли дикі кабани. Ближче до людського житла перебралися миші. До осель потяглися пернаті — ворони, галки, синиці, сороки.

ЛИСТОПАДОВІ ПРИКМЕТИ

- *Листопадовий день, що заячий хвіст.*
- *Листопад — не лютий, проте спитає, чи одягнутий, чи взутий.*
- *Листопад — заспів зими і сутінок року.*
- *Яка погода в листопаді, така і в квітні.*
- *У листопаді як зазиміє, то й жаба оніміє.*
- *В'яжи влітку рукавиці — в листопаді пригодиться.*
- *В листопаді зима з осінню бореться.*
- *Листопад — напівзимник: і колесо, і полоз любить.*
- *Листопадовими приморозками грудневий день щедрий.*
- *Грім в листопаді — на малосніжну зиму.*
- *Листопад дерев не обтрусить — довга зима бути мусить.*
- *Після листопадових приморозків — грудневий мороз.*
- *В листопаді голо в саді.*

СВЯТА У ЛИСТОПАДІ

4 листопада — Казанської Ікони Божої Матері. Хто на Казанську женихається, той ніколи не розкається. (Цей день вважається вельми сприятливим для сватання та одруження.)

5 листопада — Якова Апостола, брата Господнього. На Якова снігова крупа — на Матрони (22 листопада) зима на ноги встане.

8 листопада — Дмитра великомученика. Відлига на Дмитра — зимонька-зима буде з мокрим теплом.

10 листопада — Параскеви мучениці, Параскеви-П'ятниці, поминальне свято. Жіночий день, жінки не прядуть, не шиють, не золять. Якщо день сонячний, то чекай теплої зими, хмарно всередині грудня — будуть сильні морози.

14 листопада — Кузьми і Дем'яна. День зустрічі зими. Якщо тепло, то і зима тепла.

19 листопада — Павла святителя. Замерзають річки та озера. Йде сніг — чекай сніжну і добру для озимини зиму.

21 листопада — Михайла. Як на Михайла вітер з полудня, буде тепло і до півгрудня.

23 листопада — Родіона Апостола. Прийде Родіон — мужика зима візьме в полон.

25 листопада — Йосафата священномученика. Дощ чи сніг в цей день — бути відлизі до 4 грудня.

27 листопада — Пилипа Апостола, заговини, запусти на Пилипівку. День на Пилипа похмурий і іній на деревах — до хорошого врожаю.

29 листопада — Матея Апостола і Євангеліста. На Матея зима потіє, а земля пріє.

30 листопада — Григорія святителя. Який день на Григорія — така буде й зима.

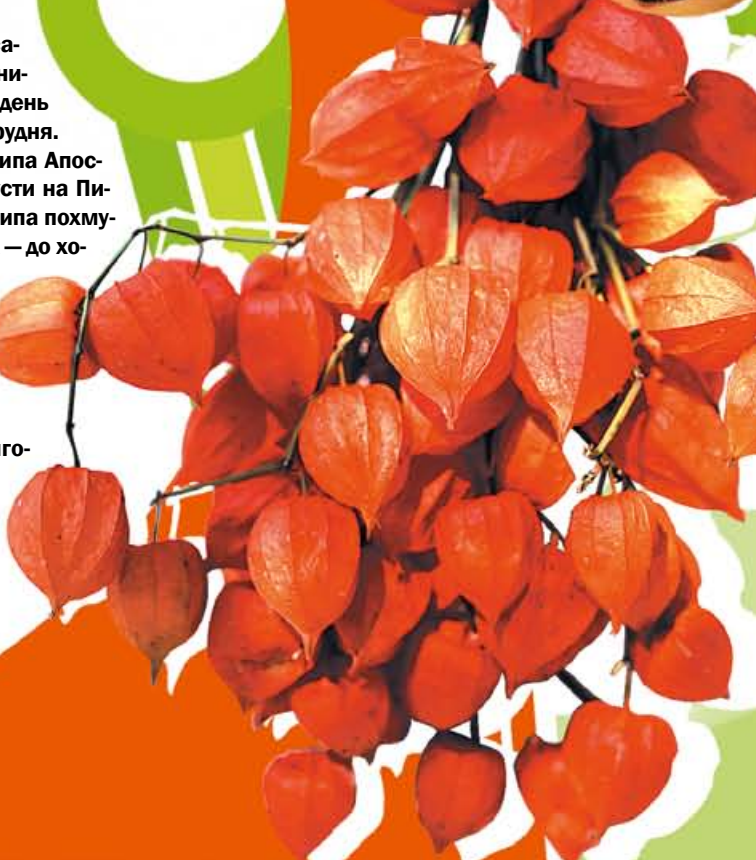

ЛИСТОПАДОВЕ РІЗНОБАРВ'Я

Виявляється, у світі листопад — один з найяскравіших місяців. Тому що на цей місяць припадає багато веселих свят.

ФЕСТИВАЛЬ СВІТЛА (ЛОЙ КРАТХОНГ). Проводиться традиційно на початку листопада, в день повного місяця. Одне з найкрасивіших свят Таїланду, яке бере свій початок ще з сивої давнини. Вночі при світлі місяця тайці пускають по річках кратхоні — маленькі човники, зроблені у формі квітки лотоса чи бананового листка, всередині котрих горять маленькі свічки. В воду кидають квіти і монети. Тайці вірять, що в цю ніч духи води змиють з них усі гріхи попереднього року. Також це свято супроводжується яскравими феєрверками. Особливо пишні святкування відбуваються в Сукхотаї та Чіанг-Маї.

ТИЖДЕНЬ МОСТА ЧЕРЕЗ РІЧКУ КВАЙ. Це свято традиційно проводиться наприкінці листопада в Канчанабурі на заході Таїланду. Тут відбуваються археологічні виставки, видовищні народні культурні вистави, феєрверки і гонки пароплавів часів другої світової війни.

ШОУ СЛОНІВ У СУРИНІ. Проводиться в середині чи в кінці третього тижня листопада. У цьому популярному шоу беруть участь близько 100 слонів, які демонструють свої розум, силу і навички, граючи у футбол, змагаючись в бігу та умінні полювати, розігруючи сцени давніх боїв.

НАРОДИ СВІТУ ПРО ЛИСТОПАД

- Якщо в листопаді північно-східний вітер віє, то остерігайся бурі. *(В'єтнам)*
- В листопаді вітер гне і високі тополі. *(Латвія)*
- Вечірня веселка в листопаді — спокій кораблям у морі. *(Ірландія)*
- Бійся листопада — за ним зима, не бійся зими — за нею весна. *(Азербайджан)*
- В листопаді як не вчиниш, а зиму на літо не переминиш. *(Литва)*
- На чужій землі і весна гарна, а на своїй і листопад зелений. *(Бурятія)*

КНИЖКОВА ПОЛИЦЯ

І знову книжковий світ відкриває тобі свої обійми, ласкаво запрошуючи у свої таємниці. Цього разу ми пропонуємо тобі познайомитися з творчістю англійського письменника Айвена Саутолла.

Головний герой його книги «Нехай кулька летить» — Джон Клемент Самнер — хлопець твого віку, але батьки не дозволяють йому бігати, стрибати, лазити по деревах. Тому що він дуже хворий. Батьки його надзвичайно люблять, намагаються чимось зайняти сина, щоб він не сумував. А на хлопця всі ці заборони дуже тиснуть. Мабуть, цю книгу буде корисно прочитати не лише тобі, але й твоїм батькам. Тому що основна проблема усіх батьків — надмірна опіка. Але ж рано чи пізно кожен з нас стикається з цим світом віч-на-віч. Тому завдання батьків не охати, а готувати дітей до серйозного дорослого життя. А завдання підлітка — довести батькам, що він може відповідати за свої рішення, визначити, в чому його унікальність, і зрозуміти, що майбутнього боятися не треба.

Літературно-художній,
пізнавально-розважальний журнал
«КЛАС!» №11 (119) 2006

Реєстраційне свідоцтво КВ № 1929 від 10.04.96 р., видане Міністерством України у справах преси та інформації
Періодичність виходу: 1 раз у місяць
Заснований 10 квітня 1996 р.
Журнал розрахований на дітей віком 8–15 років
Засновник і видавець: ТзОВ «W»
Адреса редакції, засновника і видавця:
46008, м. Тернопіль, вул. Живова, 11, журнал «Клас!»
тел./факс (0352) 23 63 04, 25 04 98
e-mail: office@schoolboy.com.ua

Кольороподіл «Колір ПРО»
м. Львів, тел. (0322) 40 33 07, 97 81 05

Друк: ТМ «Мандарин»
ТзОВ «Видавнича група «Експрес»
79026, м. Львів, вул. В. Великого, 5-а
тел. (0322) 97 47 68
Розповсюдження «Школярик»
Тетяна Кошелінська, тел. (0352) 23 50 35, 43 10 72
Ціна договірна **Передплатний індекс:** 40240

Редакційна колегія: . . . . . Во Вік
. . . . . .duklas@schoolboy.com.ua . . . . . ДуКлас
. . . . . .Тетяна Грисюк
Художники:. . . . . .Сергій Шемета, Андрій Урбан,
. . . . . Світлана Словотенко, Ліля Рейко,
. . . . . Наталя Гайда, Ольга Кулик, Надія Шеремет
Набір та коректура. . . . . Олександра Вовк
Технічний супровід . . . . . .Андрій Зеленський
Верстка . . . . . .Олена Березовська
Директор . . . . . Ольга Косович
Шеф-редактор . . . . . Володимир Головач

Для «Класу» писали, малювали і фотографували:
Василь Тесля, Оксана Копак, Анатолій Саган,
Ірина Вівчар, Володимир Сушкевич,
Галина Коверко, Тетяна Лопушняк

Підписано до друку 27.10.2006
Формат паперу 60×84 $^{1}/_{8}$
Обсяг видання 4 ум. друк. арк.
Тираж 20 000 примірників, замовлення № .....

Зміст

Люби і знай свій рідний край:
Зимне — аби душу зігріти й гріхи замолити!
Книжка для Киці: Кохання і все, все, все
Поряд з нами: Гарненькі «маленькі олені»
Who is хто? Моніка Беллуччі: краса по-італійськи
Страшилки від Класного: Перевертень замку Оверні
Класна проза: Альваро Юнке (Аргентина).
Мартін нічого не вкрав
Автоклас: Спортивні автомобілі
Неймовірне-очевидне: Забобони з усього світу
Корисна сторінка + Звідкіля воно взялося?
Terra Incognita: Кааба — головна святиня мусульман
Слово про слово: Коли помер Червень Тисяча-
сімсотдев'яностотри + Словесна математика
Кухня, сповнена див: Картина у тарілці
Цікавенькі були!
Джентльменклуб: Твій психологічний портрет
Hi-Files + Web-планета
Класний спорт: Удар, удар – нокдаун, а хотілося б нокаут!
Легенди спорту: Останній бастіон Америки
Класний ді-джей + Поп-урі
Музичні посиденьки: «Nightwish» – лице фінського року!
+ Шанс Павла Табакова
Класний гіпертест + Класword
Фокус-покус
Ігротека + Гра
Логічні задачки
Кросворди від ДуКласа
Японські кросворди
Трішки десерту із твого конверта

м. Тернопіль, ТОВ «W», 2006 рік
© W ltd, **«КЛАС!»** 2006

Волинь — сто лісів, сто озер, сто доріг...
Волинь — із намиста пісень оберіг!
Волинь — коронована щедра земля!
Від Данила короля...
Українства тут колиска:
Всі слов'яни із Полісся.
Лик Волинської ікони
Святять рід і мідні дзвони...

Із репертуару рівненського гурту «Чорні черешні»

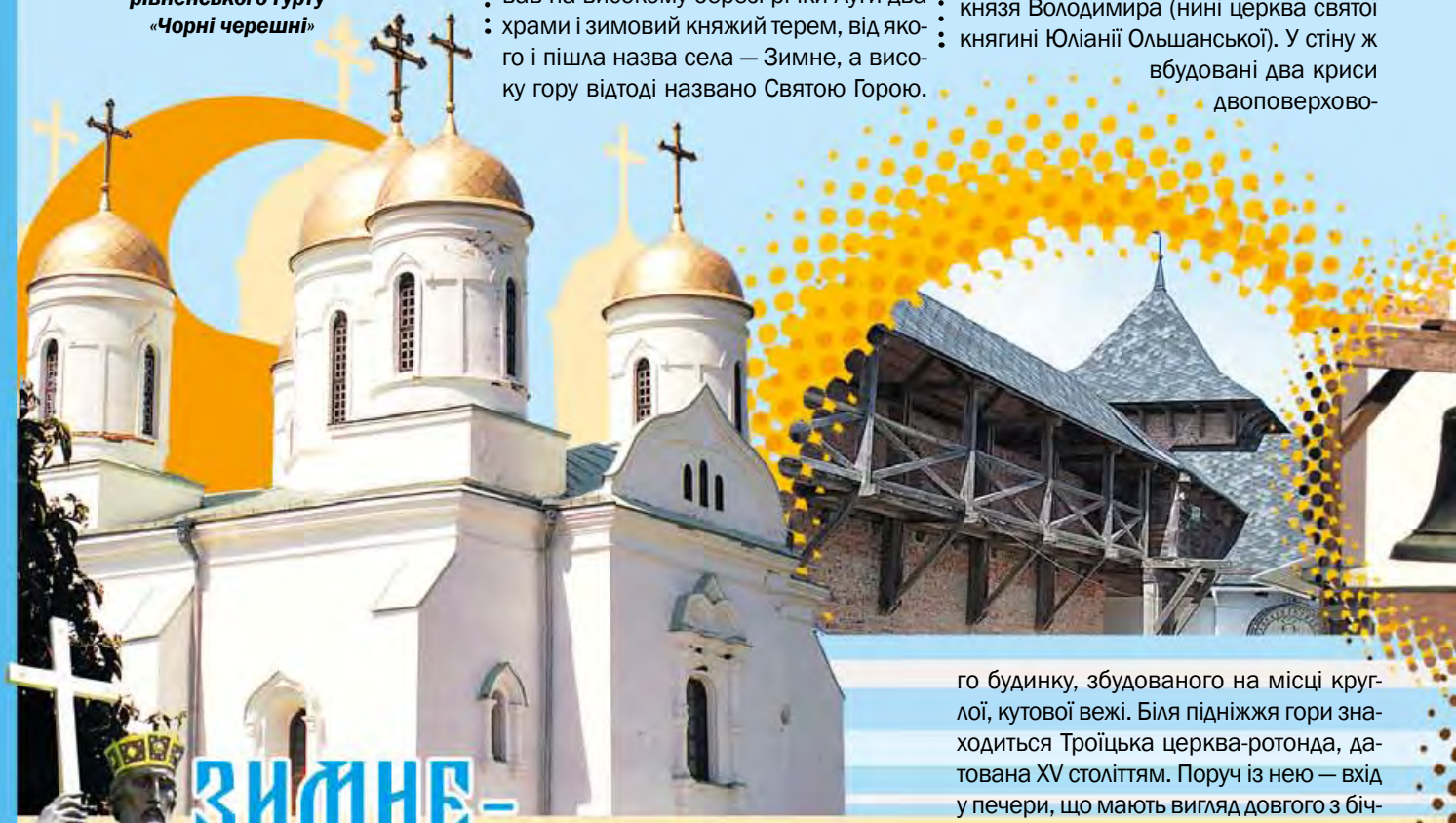

ЗИМНЕ — аби душу зігріти і гріхи замолити!

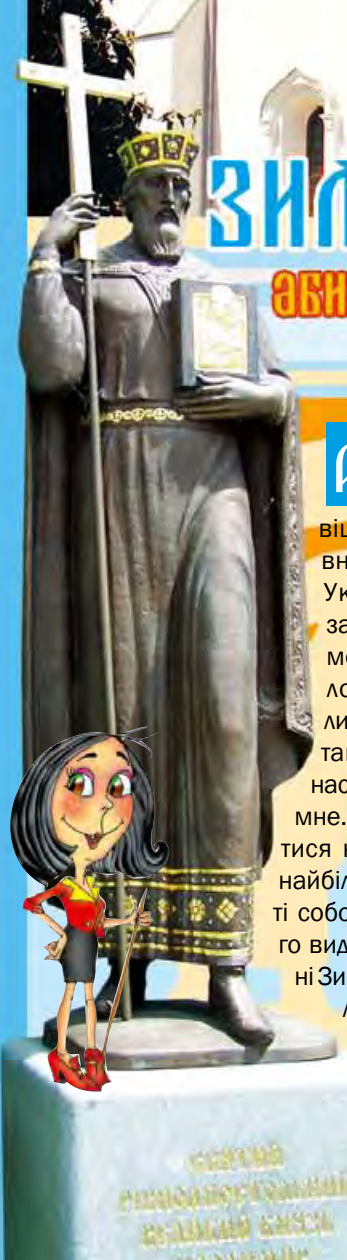

Й справді, Волинь — найцікавіший і найдавніший реґіон України. Тут, за кілька кілометрів від Володимира-Волинського, розташувався монастир у селі Зимне. Якщо піднятися на дзвіницю найбільшого у місті собору, то з нього видно золоті бані Зимного — і вже летить думка у небесну широчінь... у сивину історії...

Давньоруські літописи вперше згадують Святогорський монастир наприкінці XI століття в «Житії преподобного Феодосія Печерського». Доля, за помислом Божим, Святу Гору пов'язала з життям преподобного Феодосія, де він похований, та Києво-Печерським ігуменом — преподобним Стефаном. У 1090–1094 роках він був Володимир-Волинським єпископом. Перебував на Волині і на Святій Горі преподобний Нестор Літописець. Він прийняв постриг преподобного Стефана і був його духовним учнем. Перша документальна згадка про монастир належить до 1458 року, саме тоді споруджено кам'яні будинки та оборонні стіни з вежами. У XVII столітті тут поставлено широку аркову браму. Значні роботи із реконструкції монастиря проведено наприкінці XIX століття (реставрація 1899 року за проектом архітектора М. Козлова). Тоді збудували школу, підземну церкву, перебудовану Успенську церкву та дзвіницю.

Зимовий княжий терем

Ще 15 років тому на місці теперішнього монастиря були самі руїни. Працею монахинь та пожертвами волинян вдалось відновити давню славу цієї української православної твердині.

Волинські усні перекази розповідають, що у 1001 році князь Володимир збудував на високому березі річки Луги два храми і зимовий княжий терем, від якого і пішла назва села — Зимне, а високу гору відтоді названо Святою Горою.

У 1495 році князь Федір Михайлович Чарторийський збудував велику муровану церкву Успіння Пресвятої Богородиці та мурований замок з вежами. Його син, князь Олександр Чарторийський, перебудував в'їзну вежу в дзвіницю і подарував монастирю іменний дзвін вагою сорок п'ять пудів. Одну зі стін утворювали Успенська церква та терем князя Володимира (нині церква святої княгині Юліанії Ольшанської). У стіну ж вбудовані два криси двоповерхового будинку, збудованого на місці круглої, кутової вежі. Біля підніжжя гори знаходиться Троїцька церква-ротонда, датована XV століттям. Поруч із нею — вхід у печери, що мають вигляд довгого з бічними відходами коридора, викладеного цеглою. Зараз усі бічні ходи завалено і дійти можна лише до маленької підземної церкви преподобного Варлаама. Печери проходять під Успенським собором і нагадують Києво-Печерські. На їх стінах збереглися написи, які вказують на місця давніх поховань.

У монастирі зберігається Чудотворна ікона Зимнівської Божої Матері. За переказами, вона була принесена в 988 році з Константинополя в Київ княгинею Анною як благословення Царгородського патріарха Миколая II Хризоверга на шлюб з київським великим князем Володимиром Святославовичем, а пізніше подарована князем Володимиром Зимнівському монастирю.

У Зимнівському монастирі проживали перші володимиро-волинські єпископи Стефан і Амфілохій. Ігуменом тут був святий Нифонт, пізніше — архієпископ Новгородський і продовжувач легендарного літопису Нестора Літописця. В 1682 році монастир перейшов до Унії. Знову православні отримали це місце в 1839 році. З цього часу тут засновано жіночий монастир. Через 55 років, 11 липня 1894 року, на згадку про передачу монастиря православній громаді Володимир-Волин-

ська міська дума подарувала Зимнівському монастирю ікону святої княгині Ольги. Під час другої світової пам'ятка була пошкоджена (1943). Сталінський режим у 1946 році ліквідував «осередок мракобісся», і чернече життя у Святій Горі завмерло. В монастирі розмістилась тракторна бригада місцевого колгоспу. Отакої... З 1975 року і до початку Незалежності у монастирі проводили реставраційні роботи, однак релігійні святині не поспішали відновлювати. Аж у 1990 році Зимне дочекалось своїх турботливих господарів.

На монастирському подвір'ї

Стоїмо під блакитним небом поблизу монастиря, що здійнявся неначе з небуття... Тільки тут, із віддалі років та подій, можна вповні відчути, що Святогорський монастир — велич волинської духовності. Його чернече життя будувалось на основі афонського ісихазму та студійських аскетичних традицій. Насельники Зимнівської обителі одержали архімандричий сан. Маючи високий авторитет, монастир отримував щедрі пожертви. Древній поминальник Успенського храму береже імена феодалів — князів Четвертинських, Корецьких, Вишневецьких, Радзивіллів, Киселів, Виговських, які щедрою рукою утримували святиню. Період розквіту монастиря — кінець XV — перша половина XVI століття. Відтоді він став твердинею православ'я, світочем просвітництва, форпостом західнослов'янської культури.

Дехто й досі вважає, що у монастир втікають або від нещасливого кохання, або від мирської суєти. Однак і тут, за мурами, вирує життя. Монастир має своє натуральне господарство. Черницям допомагають усі, хто вірить у Бога. Але крім пожертв благодійників, вони й самі працюють злагоджено і сумлінно. Територія монастиря займає майже 15 гектарів, у тому числі орної землі — 10 гектарів. Черниці вирощують тепличну городину, багато видів овочів, тому й забезпечують не лише власні потреби, а й виступають благодійниками: обитель допомагає нужденним, пенсіонерам, багатодітним сім'ям, а в трапезній часто проводять благодійні обіди. При обителі виховують дітей із неблагополучних сімей та дітей-сиріт.

Саме з монастирів пішов вислів, що праця є молитва. Праця для них — звернення до Бога, яким є молитва. А ще вона допомагає черницям долати труднощі аскетичного способу життя. Тут немає нічого зайвого: нехитрі пожитки, вегетаріанська їжа, режим — і так усе життя. Такі умови спонукають виховати у собі міцну віру і навернути до віри інших. Із повним правом черниць можна назвати санітарами людських душ. Ось як говорить про мирське життя ігуменя цього монастиря: «Якщо тебе збурюють гнівні думки, примушуючи до злопам'ятства і підштовхуючи до чогось поганого, щоб відплатити злом за зло кривдника, тоді згадай слова зі Святого Письма: «Якщо кожен з вас не пробачить брату своєму гріхів його, і Отець ваш Небесний не простить вам гріхів ваших...» Святі отці вказували на вісім гріхів і називали їх головними, позаяк від них походять інші: облудність, жадоба до грошей, гнів, занепад духом, гординя, заздрість, марнославство, чередогідливість. Усе це — зло. Лише Господь дарує нам свої багаті милості». Праця монахів полягає у внутрішньому подвижництві, суворому спостереженні над станом своєї душі, в очищенні її молитвами і думками про Бога.

Одним абзацом

- **На місці відновленого монастиря було Зимнівське городище ще із часів неоліту. На городищі виявлено багато фраґментів кераміки, металеві та кістяні вироби, зброя, срібні та бронзові прикраси.**
- **З точки зору оборони, монастир розташовано в дуже вдалому місці. Він збудований на мисі, який круто обривається з двох боків до заплави річки Луги.**
- **На схід від Зимнівського монастиря, на лівому березі річки Луги, є кам'яний хрест, поставлений Данилом Галицьким на могилі свого дружинника Клима Христинича в 1213 році. Про це згадується в Галицько-Волинському літописі. Чотирикутний хрест «витесаний» з сірого каменя два метри заввишки, посередині має заглиблення на образ або напис.**
- **До Зимнівського монастиря від Володимира-Волинського можна дістатись маршрутками, а молодим та дужим можна й пішки, аби побачити оборонні стіни, дзвін вагою понад 700 кг, акуратне подвір'я монастиря і відчути блаженність монастирської тиші.**

Кохання і все, все, все

Воно приходить до кожного. До когось раніше, до когось пізніше. А може, і в твоє сердечко вже зазирало, але ти просто не розпізнала його. Не дивуйся, дівчатко, сотні професорів про це придумують багатосторінкові вчення-трактати, мізкують-мудрують, а однозначної відповіді, що ж воно таке, дати не можуть. Тож очевидно, що ти сприйняла його перші несміливі прояви за якусь невідому хворобу. Та тільки симптоми дивні: замість рядків у зошиті, скажімо, бачиш улюблене обличчя, заплющуєш очі — і знову те саме. Чудуєшся: що зі мною? І тільки з часом усвідомлюєш, що... закохалася.

Кохання було, є і буде навіть через десятки тисяч літ. Це почуття, перевірене часом, йому не страшні жодні труднощі, розлуки і печалі.

Кожен намагається розгадати загадку кохання. Це цілий феєричний світ, сповнений барвистих емоцій і яскравих почуттів, світ зі своїми законами, іноді повітряний і легкий, а часом просто-таки безжальний. Тому, хто побував у країні Кохання, можна по-доброму позаздрити.

Кохання — як ніжний ангел. Воно боїться грубого слова і неточного жесту. Але, збагачуючись силою голосу, почуттів і натхнення, кохання стане впевненим і відкриє кожному свої таємниці. Кохання — таємниця, розгадати яку можна тільки серцем.

Ревнощі з глибин душі

Ти помиляєшся, якщо вважаєш, що кохання — це тільки букети троянд, подарунки. Згадай, скільки смутку воно тобі подарувало, крім усього. І не можна не погодитися, дорогенька, що кількість пролитих тобою сліз теж залежить насамперед від тебе. Тому важливо знати, що за будь-яких умов слід стримувати свій характер. Невміння опановувати свої емоції загрожує катастрофою. Згадай, скільки разів тебе на шматочки роздирали ревнощі, а у відповідь ти бачила тільки здивовані очі і чула скарги на твоє нерозуміння. Що тут вдієш? Хлопці — народ своєрідний. Зрозуміти їх важко, але можливо.

Кажеш, не знаєш взагалі, чи ти ревнива? Тоді пропоную відповісти на кілька запитань. Чим чесніші відповіді — тим точніший результат тесту: це очевидно.

- **Тобі не подобається, що він усміхається іншим дівчатам?**
- **Демонструєш своє невдоволення, коли він згадує про свої симпатії до когось із колишніх своїх пасій?**
- **Мимоволі помічаєш кожну дівчину, з якою він перемовляється бодай словом.**
- **Розпитуєш його про однокласниць і знайомих дівчат?**
- **Багато віддала б, щоб довідатися, що він робить, коли тебе нема поряд?**
- **Намагаєшся не знайомити з ним подруг?**
- **Можеш образитися, коли він надумає провести вечір не з тобою, а в компанії приятелів і телевізора з футболом?**

Якщо ти ствердно відповіла хоч би на одне з цих питань, є підозра, що ревнощі вже міцно вкоренилися у твоїй душі.

Вихід? Для початку, красунечко, спробуй з'ясувати, звідки в ревнощів така влада над тобою. Як наслідок — усвідомиш, що несправедливо вимагати від дорогої тобі людини тільки того, що потрібно тобі.

Розійшлися дві дороги?..

Навряд чи хоч одна дівчина починала зустрічатися з хлопцем, роздумуючи в той самий час про майбутню розлуку. На сто років, як мінімум, закохуюсь, обіцяєш потай сама собі і дозволяєш йому міцно-міцно стиснути свою руку в його долоні. Та, на жаль, реалії бувають інші...

Причиною того, що ваше кохання дало тріщинку, може бути будь-що: життєві стежки-доріжки розійшлися, зникли спільні інтереси, хтось із вас ще раз закохався, хоча ще зовсім недавно ти швидше повірила б у реальність снігу серед літа.

А іноді закоханість зникає взагалі безпричинно: серце врапт порожніє... Сумно. Хай навіть розумієш, що це урок, який загартовує і готує до життєвих випробувань, до зустрічі з новим, справжнім і довговічним коханням.

Ніхто не заперечує, що розставання — це боляче. Навіть фізично. Та не варто продовжувати стосунки, якщо він демонструє зневагу до тебе чи відверто залицяється до інших. Може, він просто не доріс ще до розуміння справжнього, відданого, чистого почуття? Не бійся залишитися сама. Порвати важко. Але як, скажи, ти інакше знайдеш справжні почуття і того єдиного, який, може, уже теж тебе шукає-виглядає? Вір у себе і в долю — і все у тебе вийде.

І розлука — як маленька смерть

Отож усе закінчилося. Ти знову й знову прокручуєш у своїй голівці ті останні слова, як хто повернувся, глянув... Багато хто з дівчат намагається відразу ж після розставання поводитися так, ніби нічого не сталося. Клубок образи підкочується до горла, але вони тамують сльози. Їм хочеться комусь відкритися, кричати про свій біль, але вони мовчать. Чи правильно так чинити? Обманювати себе, вдавати, що він тобі байдужий, демонструвати всім гарний настрій, а потім наодинці вмирати від горя і самообману? І що зробити, щоб полегшити страждання?

Одне просте правило гласить: найкращий спосіб справитися з хвилюваннями-переживаннями — від-

датися їм. Хто намагається все забути, вперто не бажаючи глянути правді у вічі, страждає через це ще більше. Переживання цілковито паралізують волю. Аби подолати такий стан, необхідно немало душевних сил. Не найкращий вихід — просто втекти від усього. Зупинись, не поспішай. Сядь і поміркуй, чи вирішить це проблему. Краще виклич її на поєдинок. Поживи з нею трохи, вирішуючи всі інші житейські труднощі. А коли вона втратить свою злу силу і набридне тобі, — жбурни її якнайдалі. Життя після розлуки можна поділити на кілька стадій. У перші години і дні все навколо здається тобі жахливим сном. Мозок відмовляється сприймати реальність. Аж потім потроху роз'яснюватиметься, блисне промінь у віконці. Ти кепсько почуватимешся. Але затям: так твій організм справляється з пережитим стресом. Здається, далі буде ще болючіше... Та все минає. Це перший досвід почуттів, і розчарування від нього здатні надовго вибити тебе зі звичної життєвої колії, зневірити в людях. А як же інакше?...

Чи множиться кохання, яке не ділиться?

За уміння переживати сильні почуття, на жаль, доводиться дорого платити. Розлуки, зрада, відчай від нерозділеного кохання — усе це зворотна сторона прекрасного почуття, з якою ти воліла б не стикатися. Поки все не сталося.

Здається дивним чи недоречним казати, що у такому випадку душевні муки — це природна реакція. Але, як би не було, це справді так. Це спосіб наших почуттів пережити кризу. Аби вижити, душа має побороти біль. Переживання можуть бути дуже сильними. Хочеться замкнути душу на замок, відвернутися від всіх — і таким чином зберегти шрами на серденьку від нещасного кохання на все життя. А тим часом зцілюють від такого горя якраз людські стосунки, контакт з близькими людьми, яким довіряєш. Головне не замкнутися, не відмуруватися від усіх глухою стіною болю і не залишитися на самоті зі своїм жалем. Не заперечую, це вимагає сили, але це й рятує.

Кожній дівчині хочеться, щоб усе — як у казках: «Кохали вони одне одного до останнього подиху...» Але найчастіше перше кохання буває зовсім не таким, а — без відповіді. Навіть у Ромео і Джульєтти все склалося не як бажалося, й нема сумнішої історії на світі... Фахівці навіть придумали термін-назву для почуттів 14–17-річних: «кохання-драма». І роз'яснюють: єдиний спосіб щасливо пережити його — це довіритися досвідченому, розуміючому другові. Це може бути мама, шкільний психолог, сестра і навіть бабуся. Твоє завдання — сприймати усе, як є, бо життя триває. І пам'ятай: навіть кохання, яке приносить біль, розчарування та образу, все ж є щастям. Воно демонструє твою здатність до почуттів, формує емоції, розвиває особистісні якості. Не можна жити без кохання. І хто хоч би раз зазнав його, не забуде це прекрасне почуття ніколи. Воно буде гріти тобі душу і надихати.

ВУСТАМИ ВЕЛИКИХ

- *Що таке кохання? Це — необхідність урятуватися від самого себе.*
- *Страждання в коханні надто солодке, щоб шукати від нього ліків; але коли їх шукають, то вже буває надто пізно. (**Христофор Вілланд**)*
- *Є різні ліки від кохання, але немає жодних надійних. (**Франсуа Ларошфуко**)*
- *Що таке кохання? Це зубний біль у серці. (**Генріх Гейне**)*
- *Кохання без поваги далеко не йде і високо не піднімається: це ангел з одним крилом. (**Александр Дюма-син**)*
- *Кохання — це коли свербить біля серця, яке не можна почухати. (**Народний вислів**)*
- *Ревнощі — сестри кохання, як диявол — брат ангелів. (**Станіслав Буффлер**)*
- *У кохання нема дорожніх знаків. І тому на його шляхах так часто стаються катастрофи.*
- *Лише закохані знають, що таке вічність. (**Владислав Гжещик**)*

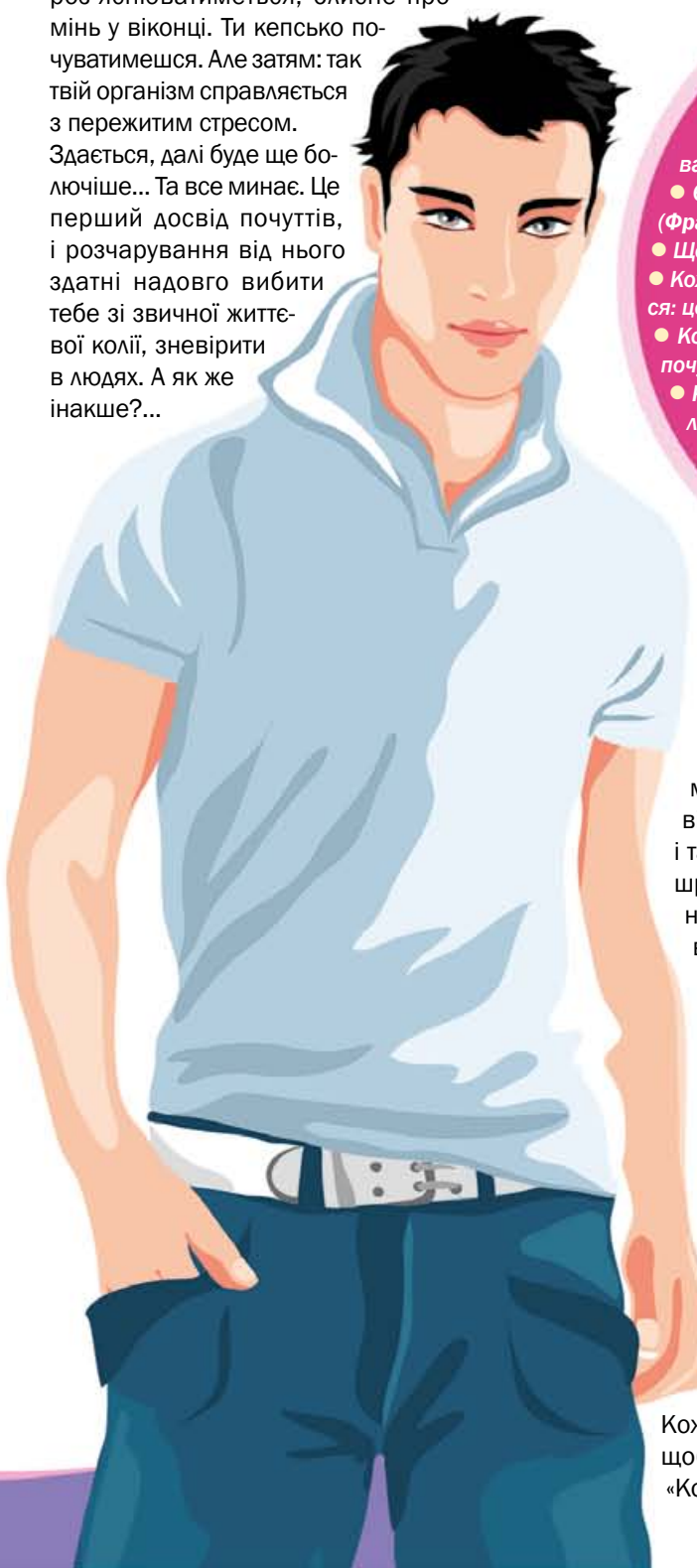

Гарненькі «маленькі олені»

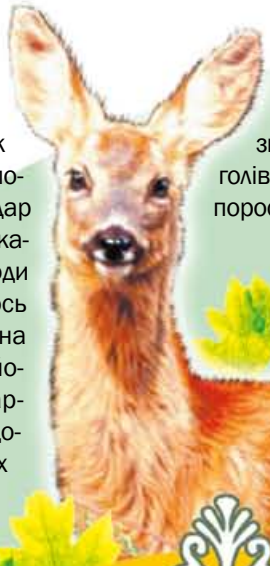

Маленькі олені! Зовсім маленькі... Певно, ще у «звірину школу» не ходять... Так — дитсадок... Джексон бурмотів під ніс, гортаючи календар на наступний рік. Великий календар з картинами природи на кожен місяць приніс якось напередодні Крапка. Уже на першій січневій сторінці його уважне око вихопило картинку, де діти взимку підгодовують граційних струнких тварин... Звірі нагадали йому оленів, маленьких оленів.

Але тут підбіг Колібрик, глянув і собі у календар та розсудливо констатував: «Якби вони вміли говорити, то сказали б тобі, Джексоне: «Ми не оленята. Ми — козулі... Пригляньтеся уважно... Акуратні пропорційні голівки з великими рухливими вушками і гарними виразними очима (навіть вії є!). Шия у козуль середньої довжини, тонка і гнучка. Тулуб міцний...» Далі вже у нашій компанії мовилося про козуль.

Побачимо у дзеркалі плеса...

Роги у козуль (тільки у самців) теж відрізняються від оленячих, трохи простіші, бо мають три вертикальні відростки, майже вертикальні, злегка відхилені назад і трошки розгалужені. Щорічно, як оце роблять олені, наприкінці грудня тваринки змінюють роги. До кінця лютого голівку вже вінчають молоді ріжки, порослі шерсткою.

Граційний тулуб стрункої тварини підтримують тонкі ноги з невеликими копитцями. Висота козулі — 85–90 см, довжина — 130–140 см. Самець трохи більший, дотягує до 40 кг. «Найдрібніший» підвид — Європейська козуля (середня вага дорослих особин сягає 23 кг). Натомість представники підвиду Сибірська козуля — найбільші (старі самці можуть заважити і 60–65 кг). Козулі взимку — сірого, влітку — рудуватого кольору. Лише задні боки стегон білосніжні. Зрештою, колір, густота і висота волосин шерстяного покриву у козулі мають відмінності, пов'язані з сезонами і віком. Немовлята порослі м'якою, порівняно короткою рудувато-бурою шерсткою з шістьма рядами білих цяток на боках і верхній частині тіла. Така шкурка помагає їм маскуватися серед кущів і листя в найбільш небезпечний період життя, коли молоденькою козулятиною марять всі лісові хижаки. Поступово плямистість зникає.

Літня шуба козуль «зшита» з коротких жорстких однотонних темно-рудих шерстин. Тільки на голові — сірувата шапочка, а нижня частина тіла світліша. Та насправді найнаряднішими вони бувають на початку жовтня. Тоді їх літня «вдяганка» змінюється на нову, зимову. Шерстини вже сягають 50-55 мм, надійно захищаючи тільце від холоду. А загалом линька у козуль буває двічі на рік: восени і навесні. Тож у травні можеш привітати їх з черговою «обновкою».

«Бяу-бяу»... А може, «ме-ме»?

Козулі добре плавають. Їх не зупинить широка річка чи озеро на шляху. Іноді вони навіть рятуються у водоймі від хижаків. Вузькі і короткі копитця на мускулистих міцних ніжках козулі здатні трохи розсуватися, і завдяки цьому тварини легко ходять грузькими болотами з негустою дерниною. Легко драпаються граційні істоти крутими схилами. Очевидно тому, що від природи в них задні кінцівки довші від передніх. На повному галопі козулі здатні стрибнути на 10 метрів у довжину. А знаєш, як

Тварини від А до Я

Хохуля звичайна

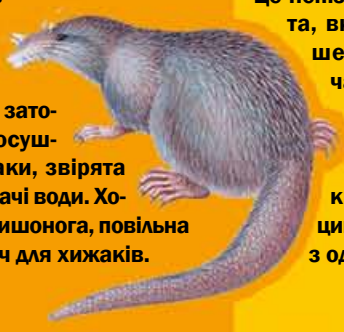

Звірок масою до півкілограма. Шкурка у нього непромокна. Навесні, коли скресає крига, вода затоплює їх домівки. Посушливого літа — навпаки, звірята потерпають від нестачі води. Хохуля майже сліпа, клишонога, повільна — тобто легка здобич для хижаків.

Циклоп апшеронський

Це непізнана гігантська істота, вкрита чорно-бурою шерстю, що час від часу з'являється на Апшеронському півострові. В неї одне велике око яскраво-червоного кольору. Вчені не відкидають можливості існування циклопа: виявили ж науковці череп з одним оком у Тихому океані.

Червоний вовк

Прихистку шукає в ущелинах скель, печер і нішах схилів. Нерідко червоний вовк кочує. Типовий хижак. Полює вдень, тримається зграями по кілька десятків особин. Від його зубів гинуть в основному дикі копитні... Влітку звірі охоче смакують траву.

розпізнати на гірській стежині, хто пробіг — самець чи самка? У самців, як і у всіх копитних, копито кругліше, а у самок — овальної форми.

Козулі-самці, незважаючи на невеликі розміри і вагу, виділяються силою і спритністю. Звуки їх нагадують різкий гавкіт собаки: «бяу-бяу». Зазвичай кричать самці з переляку, відчувши небезпеку. Самки ж підкликають малят особливим неголосним «еме-ме». Ті жалібно пищать у відповідь. Почувши такий сигнал SOS, навіть «чужі» мами-козулі рятують заблудька. Тривожитись їм є чого. Молоді козенята часто втрапляють у зуби лисиць, рисів, росомах, куниць. А ще до природних ворогів малят козуль можна зарахувати пугачів, беркутів та орланів. Про вовків навіть згадувати не хочеться. Голодні сіроманці тінню ходять за беззахисними козулями. Тоді звірят навіть дуже спритні ноги не врятують. (А козуля може розігнатися до 60 км/год, це більша швидкість, ніж у вовка чи рисі.) Переховуючись від хижаків, козулі на день бредуть у хащі або на сховану густою стіною лісу галявину і там вилежуються, попередньо розчистивши копитцем «ліжко» — притоптавши траву.

ЯГІДНО-ГРИБНЕ МЕНЮ

Відпочивши за день, ввечері козулі вирушають до водопою і на лісові галявини — пастися. Пробираються безпечними доріжками-стежками, балками, з тіньового боку схилів. Лісовими галявинами козулі бродять всю ніч. Тільки зі сходом сонця повертаються у хащі.

Що їдять козулі? Влітку їх улюблений корм — листя і стебла квітів, ягоди і гриби. Так, так!...

Навесні і восени козулі навідуються на поля з посівами. Особливо вчащають зранку по молодий овес. Коли восени раціон бідніє, козулі переходять на гілочки верби та осики, листя брусниці, суху конюшину...

Взимку козулі добувають харч з-під снігу. Треба тільки розгребти сніг копитцем. Зрештою, як і олені, вони також поїдають лишайники, вишукуючи їх на хвойних деревах.

Козуля, пасучись, пересувається невеликими кроками, часто зупиняється і прислухається... Козуля-мама ходить на галявини сама, покидаючи щойно народжених малят самих. Через місяць вони вже будуть бігати поряд з нею, через два — щипати травичку. Але в перші дні після народження п'ють лише молочко, до того ж ще надто слабкі, а небезпека чатує на кожному кроці. Плямисті немовлятка залягають під кущиком і там, причаївшись, щоб ніхто їх не помітив, згорнувшись клубочком, аби зберегти тепло, чекають на маму...

Побачивши таке козуленятко в лісі, не думай, що воно загубилося. Очевидно, його мама десь поблизу. Козулі дуже опікуються дітками. Аби відволікти увагу від маляти, вони готові снувати перед носом у найлютішого ворога, подавати голос... Хай, мовляв, полює на неї, тільки б відійшов на безпечну відстань від її крихітки.

У чотирнадцять місяців козуленята досягають «повноліття». І тоді настає їхня черга виховувати своїх малюків.

ШАБЛЕЗУБИЙ ТИГР

Два мільйони років тому цей далекий предок домашніх котів населяв Каліфорнію та Аргентину. Мав тіло довжиною 1,2 м. Пара довгих іклів на верхній щелепі допомагала розправлятися зі здобиччю. Нападали шаблезубі тигри на повільних тварин, встромляючи в жертву свої 40-сантиметрові шаблі-зуби.

ШАКАЛ

Харчується звір дрібними гризунами і птахами, зміями, жабами, рибою, слимаками. Не гидують шакали рештками трапези великих хижаків. Як не дивно, полюбляють і ягоди, зокрема виноград, кавуни, дині. Проте, якщо селиться біля села, занадужується красти курей.

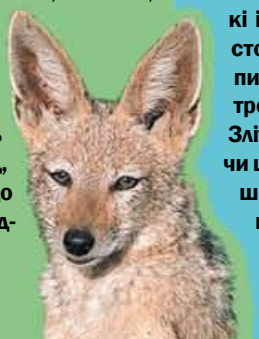

ШЕРСТОКРИЛ

Волоски по всьому тілу і на перетинках дуже м'які і густі. Цілий день шерстокрили незворушно висять, зачепившись за сук, серед розлогих гілок тропічного чи екваторіального лісу. Злітає з верхівки крони, розправляючи шкірну складку, широко розставивши лапи і витягнувши хвіст. Максимальна дистанція для шерстокрила — 130-140 метрів.

Моніка Беллуччі: краса по-італійськи

Вона — стовідсоткова італійка, яка стала зіркою французького кіно і підкорила Америку. Вона — зірка фільмів «Малена», «Матриця: Перезавантаження» та «Матриця: Революція». Вона — Моніка Беллуччі.

МОНІКА БЕЛЛУЧЧІ
(Із записника папараці)

Зріст: 1 метр 78 см.
Розмір взуття: 10 європейський (наш 44-й).
Улюблена книга: роман Патриції Альбер «Життя Тіни Модотті».
Улюблені класичні композитори: Верді, Бетховен, Моцарт.
Улюблені художники: Ван Гог, Пікассо.
Улюблена квітка: троянда.
Улюблений колір: чорний.

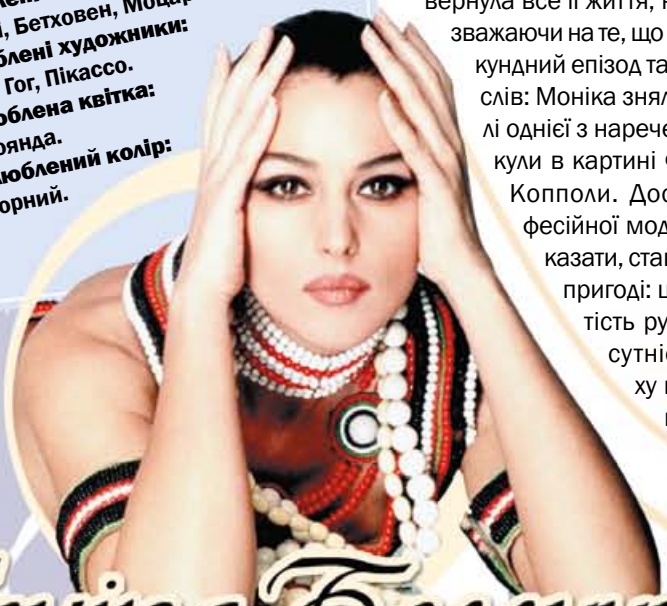

Народись вродливою...

Останнього дня вересня 1964 року в італійському селі Чита-ді-Кастелло народилася гарненька крихітка. Наскільки довгожданою вона була, знали хіба батьки, що вже й надію втратили на поповнення сімейства. Але всупереч усьому Моніка з'явилася на світ. Згодом ця вроджена риса — робити неможливе — дуже прислужилася актрисі.

Неважко здогадатися, що зростала дівчинка в любові і турботі найближчих людей. Ще у школі однокласники почали звертати увагу на її вроду. Але Моніка намагалася добре вчитися, щоб виділятися ще й знаннями. Її старання дали результат: у 1986 році вступила до університету, щоб стати юристом. Та за навчання треба було платити, а грошей у сім'ї не було. Моніка наважилася сама справитися з проблемою і влаштувалася офіціанткою в піцерію. Згодом хтось із друзів порадив їй звернутися у пошуках роботи в модельне агентство і, сам того не знаючи, запалив у той момент майбутню зірку італійського подіуму.

Зоряним часом модельної кар'єри Беллуччі стала робота у престижному міланському агентстві «Еліт» (1987). Цілком випадково менеджери відомого дому моди саме підшукували модель-«обличчя» фірми. І кого ж вибрали Дольче і Габбана? Так, молоду Моніку. На фоні виморених дієтами і косметичними процедурами модельок дівчина виділялася по-італійськи виразною красою. Робота у знаменитих модельєрів дуже швидко принесла популярність, Моніка все частіше усміхалась зі сторінок модних журналів. Армані, Валентино — найпрестижніші доми моди були відчинені для моделі Беллуччі. А, як показує досвід, з обкладинки модного журналу до кіноекрана — один крок.

Актриса — не «манекен»...

Знаного італійського режисера Діно Різі можна сміливо назвати хрещеним батьком Моніки Беллуччі в кіно. Він побачив фото жагучої італійки на обкладинці журналу і не зміг встояти, щоб не запропонувати їй невелику роль у своєму фільмі. Після цього випадку історія із запрошенням «дівчини з журналу» знову повторилася. Подейкують, що її фото заінтригувало одного з племінників Френсіса Копполи, який умовив дядька зняти вродливу італійку у своєму фільмі. Так кінодосвід Моніки отримав продовження. У 1992 році гарна дівчина з обкладинки журналу отримала роль, яка перевернула все її життя, навіть незважаючи на те, що це був секундний епізод та ще й без слів: Моніка знялася в ролі однієї з наречених Дракули в картині Френсіса Копполи. Досвід професійної моделі, що й казати, став Моніці у пригоді: це і розкутість рухів, і відсутність страху перед камерою. Крім того, модель добре знала свої достоїнства і як справжня зірка вміла правильно подати себе камері. Але їй довелося ще чимало працювати, аби донести до людей свій акторський хист.

Закохані — в житті і на екрані

Заради кар'єри моделі та актриси Моніка навіть пожертвувала навчанням в університеті. Коли надійшло перше запрошення на кінопроби у Францію, не вагалась ні хвилини. Зібрала валізи і подалася ловити полохливого птаха акторської удачі. Фільм «Квартира» приніс Моніці визнання, за роль у ньому її навіть номінували на престижну європейську премію «Сезар». Ще один факт: під час зйомок вродлива італійка зустріла популярного французького актора Вінсена Касселя, котрий, як це буває у фіналі всіх щасливих романтичних знайомств, став згодом, у 1999 році, її чоловіком.

Основні кінотрофеї Моніка здобувала з допомогою Касселя. Роль глухонімої подруги Касселя з фільму «Доберман» закріпила за нею образ «дівчини того рудого француза-бороданя» і в Європі. Далі вже не Моніка шукала ролі, а ролі — її: «Під підозрою» (з Джимом Хекменом), екстремальний фільм «Братство вовка», неймовірно дорогий кінопроект «Астерікс і Обелікс: місія «Клеопатра»...

Того ж 2001-го поряд з «Братством вовка» за участю Моніки на екрани виходить «Малена». Згодом їй довірили роль у продовженні «Матриці». Моніка вже починає мріяти про спільні дублі з Робертом Де Ніро. А з Шонном Коннері і Брюсом Уїлісом вона вже грала. Для італійської актриси, яка довго знімалася у Франції, це справжній прорив.

Камера вимоглива завжди

«Дівчина з обкладинки», вчорашня модель (до речі, Моніка Беллуччі — одна з небагатьох моделей, котра двічі позувала для відомого календаря «Піреллі», для якого раз на рік відбирають 12 найкрасивіших жінок світу), Моніка інтуїтивно вибирає ролі, що якнайповніше розкривають її чуттєвість. Вона в актриси настільки органічна, що дозволяє легко обіграти суперниць. Чи задоволена Беллуччі новими кінообріями, що розкрились їй на Американському континенті? Напевно. Але по-філософськи зауважує: камера все така ж вимоглива...

Та гріх їй нарікати. Камера Моніку полюбила. Вродливу італійку називають «другою Софі Лорен». І справді: у неї багато спільного із жагучою італійською суперзіркою. Софі Лорен була помічена режисером на конкурсі краси — Моніка прийшла в кіно з модельного бізнесу. Софі Лорен вдалося врешті-решт довести, що вона добра актриса — Моніка поступово це теж підтверджує.

Рішуче ступивши з подіуму на знімальний майданчик, талановита італійка з перших же днів вирішила, що буде актрисою. Але оскільки популярність повела її за межі рідної Італії, то перше, що зробила тоді Моніка-актриса, — записалася на курси англійської і французької мов. Епоха німого кіно давно закінчилася, розсудила наполеглива італійка, а вічно залишатися на других ролях через свій італійський акцент у її плани не входило. Та й краса минуща. Через десять літ про вродливу модель нагадуватиме тільки її портфоліо, підказувало щось Моніці. А справжній акторський талант завжди знайде собі місце під сонцем-кінопрожектором. Докази? Ролі у «Матриці», «Страстях Христових» (Марія Магдалина), «Таємних агентах» (2004 рік).

Але коли питають саму актрису, яку з ролей вона вважає найголовнішою, то відповідає не роздумуючи: «Роль мами». У сорокарічному віці Моніка народила донечку Діву. (У перекладі із санскриту це ім'я означає «Божествена»).

Дівчинка з перших місяців росла на знімальному майданчику: у перерві між сценами фільму «Брати Грімм» мама Моніка бігала годувати свою крихітку...

...Перед прекрасною Монікою час, здається, безсилий. Може, вони обоє уклали якусь таємну угоду? — перепитують недовірливі. Моніка їм відповідає: «Два щастя є у моєму житті — чоловік і доня». Але ж Кассель такий негарний, на фото пара — наче красуня і чудовисько... Моніка на таке лише усміхається. Вона знає таємницю щасливого сімейного життя. З донькою намагається не розлучатися: «Я для неї мама, а не актриса». А чоловік, каже вона, надихає її на всі добрі звершення. Чи зможе Кассель втримати кохану Моніку? Навіть сумніватися не варто. Не забувай: краси у Моніки вистачить на двох. А терпіння, таланту і надзвичайної відданості у Касселя достатньо. Ця пара — наче взірець невмирущого кохання.

ФІЛЬМОГРАФІЯ

1992 — «Дракула Брема Стоукера» (жахи/містика)
1996 — «Біблійні легенди: Йосип» (історичний)
1997 — «Доберман» (бойовик)
1998 — «Свята не буде» (комедія)
1999 — «Як рибка без води» (кримінальна комедія)
2000 — «Малена» (драма), «Під підозрою» (детектив)
2001 — «Астерікс і Обелікс: Місія «Клеопатра» (комедія), «Братство вовка» (жахи/містика)
2002 — «Матриця: Перезавантаження» (фантастичний бойовик)
2003 — «Матриця: Революція» — (фантастичний бойовик), «Сльози Сонця» (бойовик)
2004 — «Страсті Христові» (історичний/біографічний)
2005 — «Брати Грімм» (казка)
2006 — «Скільки ти коштуєш?» (комедія)

ТІЛЬКИ ФАКТИ

- **Моніка каже, що хотіла б мати талант скульптора і маляра.**
- **У самій собі, як зізнається актриса, найбільше любить «руки» і «манеру йти назустріч іншим».**
- **Фото Моніки прикрасили понад 250 журналів світу.**
- **Моніка каже, що не дозволить своїй дочці стати моделлю. А актрисою, слідом за батьками, — будь ласка.**
- **Наприкінці 2004 року французи назвали Моніку Беллуччі найпрекраснішою жінкою світу.**

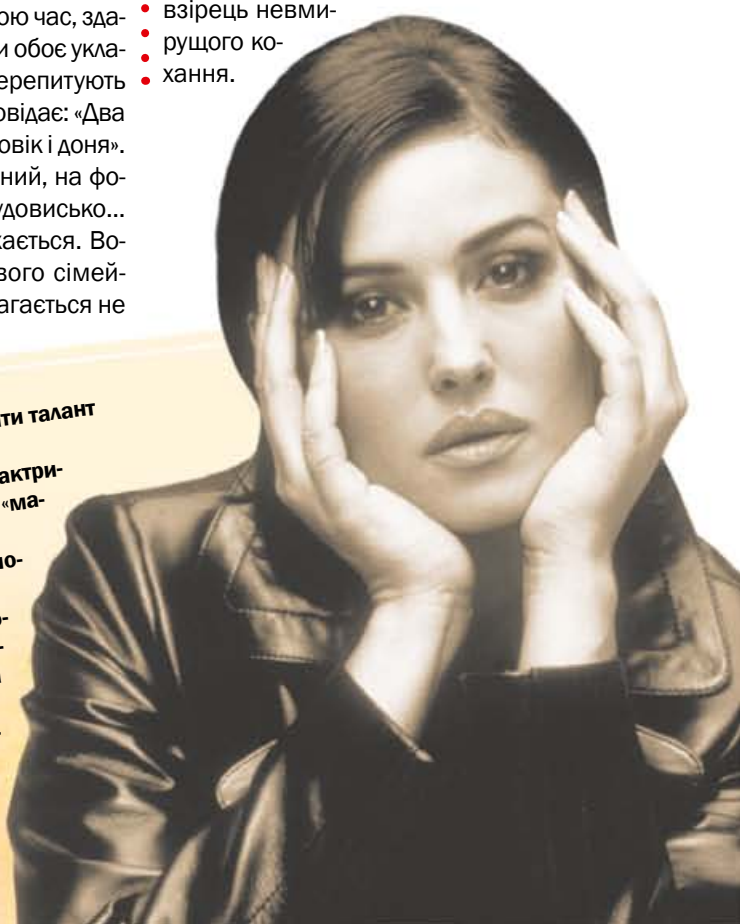

Перевертень із замку Оверні

Перевертень (він же вовкулака) — одна з центральних постатей народних повір'їв. Нам, домовим і Класним, до них ще рости і рости. Разом з вампірами, відьмами, русалками, привидами та чаклунами він існує вже тисячі років, наганяючи жах на дорослих і дітей у великих містах та глухих хуторах. Тема людини-вовка була популярна в усних переказах та хроніках майже в усьому світі. У Франції це чудовисько було відоме як лугару, в інших частинах Європи — то як вервольф, то як верман (це в Німеччині), то як волкодлак, або волколок (у Трансильванії), полтеник (у Болгарії). Як похмуро жартує Пундик, вовчого цвіту — по всьому світу. Від часів Ромула і Рема історії про вовків та про перевертнів бентежили уми таких людей, як Жан-Жак Руссо, Карл Лінней, Джонатан Свіфт. Письменники створили цілу низку чудових творів про цих створінь. От і я, Класний, вирішив випробувати свій дар оповідацький.

Мисливець-сміливець і просто щасливець

Наприкінці XVI століття у французькій місцині під назвою Оверні жив один дворянин на ім'я Санрош. Жив він, що називається, на широку ногу, мав слуг, був одружений і дружину свою любив та шанував. Маєток мосьє Санроша знаходився на горі, і з його численних вікон дворянин-землевласник та його домочадці милувалися зеленими схилами, швидким струмком, чудовим лісом та віддаленими горами, що прозирали крізь блакитнувате марево.

Одного осіннього дня 1580 року, опівдні, коли Санрош за звичкою сидів біля вікна, до нього увійшов слуга та доповів, що до маєтку завітав друг Санроша — мосьє Фероль.

Коротенька довідка. Фероль був відомим в окрузі мисливцем і рибалкою, а Оверні вважали чудовим місцем для цих занять: у чистісіньких річках було повнісінько риби, в лісах — птиці, оленів, ведмедів.

Фероль саме йшов полювати на оленя і зайшов до Санроша в надії, що той складе йому компанію. За інших обставин Санрош із великою радістю пристав би на другову пропозицію, та, як на зло, саме сьогодні до нього мав приїхати адвокат залагоджувати якісь формальності, пов'язані з маєтком. Довелося Феролю йти на полювання самому, а Санрош залишився чекати адвоката. Адвокат прийшов, як і було домовлено, і понад годину вони з Санрошем займалися всякою нудною паперовою рутиною. Санрош так забив собі голову юридичними тонкощами, що на якийсь час навіть забув про недавній візит друга. Згадав аж тоді, коли адвокат уже пішов, а він сам уже встиг повечеряти.

Термінових справ Санрош не мав, дружини вдома в той час не було, і він, аби не нудитися самотою, вирішив піти назустріч другові.

Мисливська помовка про сірого вовка

Санрош скоро спускався по стежці, що бігла у видолинок, і вже за кілька хвилин помітив на протилежному косогорі постать свого друга, залиту багрянцем західного сонця. Та що ближче він наближався до Фероля, тим помітніше ставало, що той явно чимось схвильований. Але чим? Невже щось у цьому лісі могло здивувати такого бувалого мисливця, як Фероль?

Коли друзі зустрілись у вузенькій лощині між двома косогорами, Санрош побачив, що вбрання Фероле ве пошматоване, укрите брудом та плямами, схожими на кров. Сам Фероль був сильно пригнічений і ледве дихав, тож Санрош тактовно відклав розпитування на потім і обмежився лише тим, що взяв у мисливця мушкет і сумку для дичини. Якийсь час друзі йшли мовчки. Потім, трохи заспокоївшись, але все ще хвилюючись, Фероль розповів Санрошу про дивовижну пригоду, що сталася з ним у лісі. Він доволі довго блукав лісом, перш ніж йому вдалося побачити здалеку стадо оленів. Побачити їх він побачив, а от підійти ближче, щоб вистрілити і не промахнутися, все ніяк не вдавалося. Мало-помалу, переслідуючи оленів, він зайшов до глухих нетрів. За якийсь час, оговтавшись, він зрозумів, що як не поверне додому просто зараз, то так і заночує в цьому лісі: на те, щоб повернутися додому, просто забракне часу.

Довелося повертати додому. І тут, щойно він зробив кілька кроків, із сирого, зарослого папороттю яру почулося страхітне гарчання. Повільно, не спускаючи очей із заростей, мисливець почав їх обминати. І тут із яру вихопився здоровенний вовчисько і кинувся просто на нього. Фероль приклав рушницю до плеча, та оступився — його чобіт потрапив під корінь — і куля пройшла повз звіра. Вовк із скаженим гарчанням плигнув на мисливця, намагаючись учепитися йому в горло.

На щастя, Фероль мав чудову реакцію. Він ударив звіра прикладом, і той упав на землю, але майже відразу схопився на ноги. Фероль устиг вихопити

мисливський ніж і безстрашно ступив назустріч вовкові, що саме готувався до нового стрибка. Звір і мисливець зійшлися у смертельному двобої. Але секундний перепочинок та досвід допомогли Фероль, він устиг намотати собі на ліву руку плащ і запхав його у вовчу пащу. Поки розлючена звірюка марно намагалася дістатися гострими іклами до руки, Фероль бив, бив і бив її кинджалом, намагаючись поцілити в горлянку. Мисливський ніж Фероля з широким та гострим, як бритва, лезом, з величезною рукояткою важив так, як невеличка сокира.

Чоловік та звір упали долі та в лютому поєдинку стали качатися по листю. Якоїсь миті вони опинилися біля поваленого дерева, лапа звіра, що люто зиркав на мисливця налитими кров'ю очима, зачепилася за корявий стовбур. У цю ж мить Фероль вдарив по ній кинджалом — і гостре лезо відрубало плоть, сухожилля та кістку. Вовк страшно завив і, видершись з обіймів мисливця, побіг шкутильгаючи геть. Фероль, забризканий вовчою кров'ю, знеможено сидів на землі. Плащ був пошматований, але він з полегшенням виявив, що завдяки такому імпровізованому захисту на лівій руці залишилися тільки легенькі подряпини. Мисливець зарядив мушкет, маючи намір знайти і добити пораненого звіра, але потім вирішив, що вже пізно, і якщо він ще затримається, то йому доведеться діставатися до маєтку свого друга в темряві.

Від загадки до розгадки

Сказати, що Санрош вислухав розповідь свого друга з хвилюванням — нічого не сказати. Слухаючи на ходу Фероля, він то охав, то хапався за серце, то просто робив круглі очі. Ліс давно вже залишився позаду, і вони нарешті дійшли до Санрошевого саду. Тут Фероль показав на свій мішок і похвалився: «Я прихопив із собою лапу отого вовчиська». І сягнув рукою всередину, щоб ту саму лапу витягнути. Фероль був повернутий спиною до Санроша, і той не міг побачити відразу, що той витяг. Раптом Фероль здавлено скрикнув, і з рук його щось упало на траву. А коли він обернувся, Санрошу мову відняло.

«Нічого не розумію, — прошепотів Фероль, — адже це була вовча лапа!» Санрош нагнувся — і його теж обійняв жах: на траві лежала свіжовідрубана кисть руки. Людської. Його жах став ще більший, коли він розгледів на витончених, явно жіночих пальцях кілька перснів. Один з них, зроблений у формі спіралі та прикрашений голубим топазом, не можна було сплутати ні з чим. То був перстень його дружини. Тієї самої, якої вдома не було...

Дізнання, зізнання, страшне покарання...

Всіма правдами й неправдами умовивши Фероля повернутися додому, Санрош загорнув у хустину жахливу знахідку і поплентався додому. Його дружина вже повернулася. Слуга доповів, що вона відпочиває і просила її не турбувати. Але Санрош таки зайшов до спальні. Смертельно бліда дружина лежала у ліжку в напівпритомному стані. На простирадлах виднілася кров. Викликали лікаря, і він вправно обробив рану мадам Санрош: в неї була відрубана... кисть руки.

Минуло декілька нестерпних тижнів, перш ніж Санрош наважився поговорити з дружиною про цю історію. І нещасна зізналася у тому, що вона — перевертень. Добре це чи ні, але Санрош доніс на неї властям. Почалася судова тяганина. Після тортур жінка зізналася у лихих справах, а невдовзі була спалена на вогнищі. Кажуть, відтоді в Оверні про вовкулаків не чули. Залишилися тільки історії, які передавалися з вуст у вуста. Ось так і ця історія дійшла до мене, а від мене — і до вас, налякані ви мої!

Мартін не вкрав нічого

Альваро Юнка (Аргентина)

Мартін та всі інші діти з їхнього кварталу чудово знали його. То був великий чорний кіт, з очима, наче дві монетки, тихої та ласкавої вдачі. Діти, проминаючи його, завжди нахилялися і гладили по м'якій шерстці, а він вигинав спину і терся об їхні ноги з дружнім мурканням. Тож коли того ранку, про який піде мова, раптом залунало відчайдушне нявкання, все дитяче населення кварталу переполошилося:

— Бідний Фалучо (так звали чорного кота), він помре з голоду! Який жах!

На третій день після того, як господар поїхав, ненароком замкнувши Фалучо у порожній кімнаті, нявкання стало лунати майже безперервно і зробилося якимось аж надто жалісним. Це воле, протяжне, безперервне нявчання ножем краяло дитячі серця, адже Фалучо був такий тихий, такий добрий, такий приємний кіт!..

Так проминуло п'ять днів. Якось увечері, підійшовши до дверей, діти помітили, що нявкання геть стихає. Вони зрозуміли: наближається кінець. Але ж коли повернеться господар — старий кравець? І діти не відходили від кравцевих дверей. Час від часу вони гукали до бранця:

— Фалучо! Фалучито!..

У відповідь чулося все те ж сумовите нявкання. Дітям здавалося, що поки вони отак гукатимуть кота, а кіт їм відповідатиме, то він не помре.

— То нічого, якщо він перший раз помре, — сказав один хлопчик, найменший з компанії. — Кіт має сім життів — так приказка каже. Цього разу він помре, а потім воскресне. Поки він так помиратиме, господар повернеться.

— Краще хай ні разу не вмирає, — заперечив інший хлопчина. — Треба його визволити! Але як?..

— Давайте зламаємо двері, га?

— Давайте!

Вісім хлопчиськів навалилися плечем на триклятущі двері.

— Разом! Дужче!..

Вісім плечей разом гримнули у дерево. Марно — двері не піддавалися... Раптом в одного з них, Мартіна, обличчя засяяло і він вигукнув:

— Заждіть-но, зараз я його врятую!

І прожогом кинувся додому. Повернувся він з великою в'язкою ключів. Він вставив ключ у замкову шпарину... Ні! Другий... Теж ні! Ще один... Нічого не виходить!

Той хлопчисько, котрий вірив, що кіт має сім життів, присів навпочіпки і, пригнувшись до самої підлоги, заспокоював бранця:

— Зажди ще трішки, не помирай, Фалучито! Будь ласка!

І раптом ключ повернувся в замку! Мартін штовхнув двері — і вони відчинилися. Ах, яка то була радість! Мартін увійшов до кімнати і повернувся, несучи на руках кота. Хлопець урочисто підняв кота в повітря: він бачив колись, як пожежник так само підняв у повітря дівчинку, порятовану ним із вогню. Він був зустрінутий радісними криками товаришів і вигуками співчутливих сусідок, що обступили щільним кільцем відважних рятувальників і цілковито розділяли з ними їхній благородний захват.

— Віва, Фалучито! — кричали хлопці.

— Бідолашний, як схуд! — ахали жінки.

— Віва, Мартіне! — захоплено вигукнула якась дівчина.

А одна жінка, втираючи сльози, поцілувала Мартіна в чоло.

— Давай його сюди! — зажадала кравцева сусідка. — Я дам йому молока.

Мартін, розсуваючи рукою юрбу, гордо рушив до неї.

Двері кравцевої кімнати залишилися відчиненими навстіж.

Наче їм ніколи у житті не доводилося бачити кота, котрий п'є молоко, двадцятеро дітей, п'ятнадцять жінок і десять чоловіків з'юрмилися навколо Фалучо. Всі витягали шиї, аби поглянути на нього, а Фалучо пив блюдце за блюдцем і просив ще. Люди казали:

— Бідолашний, як він зголоднів! Якби він ще день просидів, то б не вижив!

Закипали суперечки:

— Аякже, не вижив би! Кіт може сорок днів без їжі просидіти.

— Без їжі — так, але без води — в жодному разі!

— Котам пити необов'язково.

— Не кажіть дурниць, шановний. Яка ж звірина може жити і не пити?

— А риби?

— Ой, потіха, ви тільки послухайте, що він таке верзе!

Це сперечалися чоловіки.

І раптом перед ними виріс поліцейський. Йому пояснили, що тут коїться.

— Це злом! Злом — серйозний злочин! — вигукнув поліцейський і, діставши блокнот й олівець, став допитуватися: — Хто відчинив двері?

Хтось показав на худенького, дуже блідого хлопчика, що тремтів: так виглядав цієї хвилини Мартін, з котрого вмить злетіла уся героїчна постава. Він забув про все на світі, крім одного: треба бігти! Він кинувся бігти, але поліцейський став доганяти його з криками:

— Не тікай, бо тільки гірше буде!..

Справи були кепські. До Мартінового батька явився для переговорів поліцейський чиновник. Батькові довелося йти разом із сином у відділок. Склали акт. Слід було дочекатися повернення старого: чи не помітить, що з кімнати щось зникло.

Минуло два дні. Біля дверей будинку, де жив кравець і кімнату котрого знов замкнули, стояв поліцейський. На третій день приїхав старий. Поліцейський розповів йому, що сталося, і попросив повідомити поліцію, якщо з'ясується, що щось щезло. Старий виявив пропажу коробки цигарок.

Коли Мартін узнав, що його звинувачують у крадіжці, він обурився.

— Брехня! — закричав він. — Я взяв кота й відразу вийшов. Старий бреше!

Так, старий брехав... Але йому, хлопчиськові, хіба хто-небудь повірить? Мартін відчув недовіру в батькових очах, відчув її у маминих словах, у дідовій посмішці... Тільки бабуся йому повірила.

— Він зламав двері, бо хотів врятувати кота, — заступалася вона. — У цього хлопчика добре серце!

— Можливо, сеньйоро, але кравець звинувачує...

Старий вимагав за пачку цигарок два песо, і Мартінів батько дав йому два песо, не зважаючи на синові протести:

— Не давай йому нічого, тату! Він все бреше! Я нічого не крав, тату! Ну чому йому не вірять?! Старому вірять, а йому — ні!

Мартін впав у розпач. Хіба правда — така проста, така чиста, така ясна! — не написана на його обличчі, червоному від неприхованого обурення, не лунає в його голосі, хрипкому від праведного гніву?

Коли поліцейський та кравець пішли, він закричав:

— Тату, ну чому ж ти мені не віриш? Ти віриш, що я вкрав пачку цигарок, тату?..

Він чекав відповіді. Батько якось невизначено понизав плечима:

— Та хто тебе знає!..

Мартіна охопила нестримна лють. Він вибухнув голосним плачем, у розпачі тупцяючи ногами і задихаючись від усвідомлення власного безсилля. Він відчував, що ця несправедливість задушить його, як дикий звір, котрий вчепився кігтями у горло.

Мати, не розуміючи причини такого нападу люті, втрутилася у розмову й сердито закричала:

— Годі, йди до ліжка! Якщо не хочеш, щоб я тебе віддухопелила!.. Іди лягай, кажу!

Вони ще йому погрожують! За те, що він, ні в чому не винний, захищався від наклепу, за те, що він захищав свою дитячу честь, таку ж священну, як і честь дорослої людини, — за це його ще й карають?!

Та хай там як, а Мартінові довелося йти до ліжка, щоб лежати там цілий день. Така була кара за злочин, якого він не здійснював.

Того дня він відмовився від обіду. Бабуся зайшла до нього в кімнату і взяла його за руку. Мартін сказав:

— Ти ж не віриш, що я крав, правда?

— Ні, дитино, не вірю. Я знаю, ти не здатен на таке.

— Добре, бабусю, я радий... — Більше Мартін нічого не міг сказати.

Гірко плачучи, він притиснувся до бабусі, а вона гладила його по голові і також потай витирала сльози.

І тоді братик, крихітний опецьок, що терся між дійовими особами описаної тут трагедії, помічаючи і розуміючи багато, хоча його не вважали ще здатним що-небудь розуміти, — братик, який уважно стежив за останньою сценою між бабусею та внуком, раптом рішуче вийшов з кімнати й рушив до їдальні, де батьки обідали у цілковитій тиші, відчуваючи на своїх плечах тягар несправедливості, яку щойно допустили вони через нерозуміння, через зневагу до дитячих прав. І братик, який ще не зовсім міцно стояв на підкошених ніжках, братик, язик котрого ще ледве ворушився, незграбно вимовляючи найпростіші слова, раптом, уражений горем старшого брата, перетворився на маленького мислячого чоловічка і, підвівшись на повен зріст, закричав, чудовий у своєму праведному гніві, бо вірив у те, що казав, усією силою своєї свідомості, яка раптом пробудилася до життя у великому світі:

— Мартін нічого не крав! Нічого не крав! Нічого не крав!..

Спортивні автомобілі

— Ти чому сьогодні на алгебру запізнився? — запитав після уроку Джомолунгма у Джексона. — Ти ж знав, що тебе питатимуть.

— Та пізно вийшов з дому.

— А чого ж ти не вийшов раніше?

— Допізна готувався до уроку, пізно ліг спати, пізно прокинувся.

— Треба було тоді на чомусь під'їхати.

— Маршрутка моя вже давно поїхала, а інший громадський транспорт мені просто не підходить. А спортивного авто, яке б домчало мене вчасно, я не маю, — виправдовувався Джексон.

— А жаль, спортивні авто — це дійсно сила! — вигукнув я, наздогнавши хлопців. Мандруючи зі школи додому, ми ще довго обговорювали особливості спортивних автомобілів та їх власників.

Історія створення

Як тільки людство навчилося їздити на автомобілях, одразу в декого виникло бажання позмагатися у майстерності керування ними. У перших ралі брали участь звичайні серійні машини. Але ж декому хотілося їздити швидше за інших. Тому й почали змінювати конструкцію так, щоб авто ставало легшим та потужнішим. Поступово машини для ралі виділилися в окремий клас — спортивні автомобілі.

Ці авто завжди були своєрідною випробувальною лабораторією для конструкторів. Нові ідеї, нові матеріали, передові конструктивні рішення, вдосконалення технологічних процесів — усе це яскраво демонструвало свої переваги та недоліки на гонках. Добитися великих швидкостей можна було поєднанням потужного й швидкохідного двигуна, високоефективних гальм, які точно виконують команди водія, та надійної підвіски коліс.

Після випуску перших незграбних спортивних машин їх виробники починають використовувати найновіші досягнення науки й техніки, відмовляються від важкого двигуна. Прикладом таких авто можна вважати французькі «Пежо», які з'явилися у 1912 році завдяки зусиллям швейцарського інженера Ернста Анрі. Ці машини значно відрізнялися від своїх попередників, у них було два розподільних вали та напівсферичні камери згоряння. Швейцарцю вдалося зменшити вагу клапанних пружин та вірогідність їх поломки, покращити наповнення циліндрів горючою сумішшю та її згоряння. Його наступник Етторе Багатті підвищив потужність двигуна та полегшив конструкцію, виготовивши блоки циліндрів із алюмінієвого сплаву, колінчастий вал на підшипниках, а зчеплення багатодисковим. Окрім цього, у його авто коробка передач виділялася компактністю, а шасі — легкістю. Не дрімали й за океаном. Першим реальним спортивним авто там був «Mercer 35 Raceabout» 1910 року випуску.

Деякі особливості «спортсменів»

Переважна більшість двигунів спортивних автомобілів працюють у вузькому діапазоні високих обертів і не є економічними на низьких обертах. Все в конструкції сучасного двигуна підпорядковане одній меті — підвищенню його потужності. Для цього намагаються зробити його максимально компактним, зменшити масу рухомих деталей, розширити фази газорозподілу, збільшити січення прохідних каналів. І це ще не всі особливості форсованого спортивного двигуна. У більшості з них не встановлюють датчиків використання повітря, адже вони створюють додатковий опір на вході системи запалювання. Окрім цього, у спортивних авто використовують колеса більшого діаметру й полегшені кузови та забирають зайві важкі елементи: крісла пасажирів, оббивку та звукоізоляцію. Сидіння водія укомплектовують спеціальними ременями безпеки, які фіксуються у шести точках і є незайвими при величезних швидкостях та бокових прискореннях на поворотах. У спортивних авто змінено та-

кож систему керування, яка включає кермо, дисплей та блок тумблерів. Обов'язково встановлено автоматичну систему пожежогасіння та пожежобезпечний бензобак, який можна розпізнати по патрубках, які виведено на обидва боки машини.

Щорічно у світі випускають десятки нових спортивних автомобілів цих та інших відомих марок, як, наприклад, «Lamborghini», «Porsche», «BMW», «Mazda»...

Футболісти та їх авто

«Хочеш бути модним та красивим, купи спортивний автомобіль», — стверджують соціологи. Вони переконують, що більшості жінок подобаються мужні чоловіки, які здатні «осідлати» потужні та швидкі машини. І яке ж авто тоді вибрати? Найкращу відповідь на це дають футбольні зірки, адже вони полюбляють демонструвати свою майстерність не лише на футбольних полях, але й за кермом автомобіля.

Найбільш мобільним у цьому плані є Девід Бекхем. Цей колишній капітан англійської збірної є власником одного із найшикарніших гаражів. У нього справді царський набір «залізних коней»: «Aston Martin Vanquish S», «Hummer H2», «Lincoln Navigator 4x4», «Range Rover», «Lamborghini Gallardo», «Bentley Arnage», «Rolls-Royce Phantom» та «Audi A8».

Не відстають від нього й інші футболісти. Так, Уейн Руні має «Cadillac Escalade» та «BMW X5». Джо Коул роз'їжджає на колекційному «Ferrari Enzo», яке вартує понад мільйон доларів. Решта теж мають дорогі машини, і лише Пітер Крауч зрадів подарунку від компанії «Hyundai», яка була офіційним спонсором ЧС-2006, де презентувала нову модель «Hyundai Santa Fe».

Опитування, проведені на Туманному Альбіоні, показали, що сумарна вартість автомобілів гравців англійських клубів найбільша у «Челсі». Друге та третє місця посідають, відповідно, «Арсенал» та «Ліверпуль». При цьому англійці залишаються патріотами і переважно роз'їжджають на авто рідних марок — «Aston Martin», «Bentley», «Range Rover» та «Mercedes-Benz».

Чемпіони світу італійці пишаються своїми «Maserati», «Ferrari» і «Lamborghini», але, окрім того, роз'їжджають на авто марок «BMW», «Mercedes», «Audi», «Jaguar» та «Porsche». Та й це не повний перелік. Так, ветеран Алессандро Дель П'єро закоханий у свою гоночну «Lancia», а його тезка Неста має декілька автомобілів марки «Porsche», кабріолет «VW Golf» та маленький «Smart» для переміщень по місту.

Щодо французів, то найбільшою повагою у них користуються «Mercedes-Benz ML-classe» у найшикарнішій комплектації. Капітан триколірних, окрім подарованої у «Реалі» «Audi Q7», виїжджає «на люди» на «Bentley Continental GT». Тьєррі Анрі, хоч і рекламує «Renault», роз'їжджає на «Aston Martin Vanquish», «Porsche Carrera GT» та «McLaren-Mercedes SLR». А от Фаб'єн Бартез крутить кермо рідного «Citroen C6».

Основні виробники

На сьогодні більшу частину знаменитих марок спортивних авто виготовляють потужні транснаціональні корпорації. Наприклад, марка «Aston Martin», яка належить гіганту «Ford», прославилася автомобілем «DB7». Тій же корпорації «Ford» належать спортивні машини марки «Jaguar».

Інший потужний виробник — концерн «Volkswagen AG» — володіє контрольним пакетом компаній «Audi» та «Bugatti». Концерн «Fiat» контролює марку «Ferrari».

Господарі ЧС-2006 німці підтримують рідний автопром. Наприклад, «Audi» подарувала гравцям «Баварії» по «Audi Q7». Лідер бундестіму Міхаель Баллак, окрім цього, має ще й «Audi RS6».

Добре бути й гравцем мадридського «Реалу», адже їм теж компанія «Audi» презентувала новенькі «Audi Q7». У Рональдо, окрім цього, є ще «Audi A8L». А от голландець Ар'єн Робен їздить на «BMW 645», іспанець Антоніо Рейяс — на шикарному «Mercedes CLS55 AMG», швед Фредді Люндберг — на «BMW M3» та «Porsche Cayenne Turbo», Дідьє Дрогба — на «Mercedes-Benz SL65» за 200 тисяч доларів, а його партнер Петер Чех має «скромний» «Lexus RX300».

У решти футболістів теж шикарні авто, в тому числі й у наших. Але жодна спортивна модель не замінить їм футбол.

Забобони з усього світу

Щось із нашим Пундиком сталося! Я просто його не впізнаю! То у п'ятницю набурмосений ходив, ні до кого не посміхався, не жартував. А якщо десь чув веселий регіт, то застерігав: веселощі у п'ятницю можуть закінчитися недільними сльозами. А вчора, коли до Киці в гості забіг і побачив, що вона скаче в одному черевику, то закричав несвоїм голосом, що робити це не можна, бо є така прикмета! Киця тільки пальцем біля скроні покрутила, мовляв, дивний він якийсь! Чесно кажучи, і справді дивак. Хіба у наш час технологічного прогресу можна вірити забобонам, яким вірили ще наші далекі пращури? Я думаю, що коли сліпо вірити у те, ніби сьогодні за гороскопом на тебе чекають усілякі негаразди і чекати їх цілий день, то ці самі негаразди обов'язково станутьcя. А ти так не вважаєш?

Скажімо, перебігла тобі дорогу чорна кішка, коли ти поспішав на контрольну з математики. І що ж, ти одразу занервуєшся і почнеш плювати через ліве плече? Справді, мало знайдеться сміливців, які, не задумуючись, підуть уперед. Чи не здається тобі, що це — відлуння темного середньовіччя?

Наших пращурів, звичайно, можна зрозуміти. Читати й писати могли лише обрані, а про інші науки можна й взагалі мовчати. Спробував, наприклад, один заявити, що земля кругла, його одразу ж прив'язали до стовпа і спалили на вогнищі. А от інший виявився далекогляднішим. Під тиском церкви відмовився від своїх наукових відкриттів. Але нарешті ставши вільним, вигукнув він знамениту фразу: «А все-таки вона крутиться!» Малася на увазі наша рідна планета.

Краса, талант, везіння, врешті-решт, називалось у минулому чарами. Невже так складно повірити, що людина справді обдарована? Всіх неординарних осіб чекало довічне ув'язнення у темних підземеллях або вогнище. Саме там закінчили своє життя сотні вродливих жінок, яких вважали відьмами.

Нещасні котячі будні

Та повернімось до тяжкого життя чорних котів. Людська неосвіченість таки вплинула на їх долю. Скільки їх, нещасних, було скинуто зі скель, втоплено в морях чи спалено у велетенських вогнищах!

Пройшли століття, а ми все одно плюємо через ліве плече, побачивши чорного кота. Та спитай-но лишень свого знайомого, який має чорного Мурчика (чи Барсика), що змінилося в його житті з появою «нещасливого» кота? Навалилась як сніг на голову купа нещасть: пожежа, потоп, погані оцінки чи зламався мобільний? У відповідь він тільки знизуватиме плечима. Але хіба кіт не переходить йому дорогу по двадцять разів на день? Чи твій знайомий через кожні п'ять хвилин плює через плече? Навряд.

Від Австрії до Єгипту

Забобони існують у всіх народів. Багато прикмет є загальними для всієї Європи, а деякі можуть викликати в іноземця лише усмішку. Той же чорний кіт, наприклад, вважається нещасливим у всій Європі, а в Єгипті, навпаки, всі коти є священними тваринами. А от відкривати в приміщенні парасольку чи розсипати сіль — це погані знаки для всього світу.

Одна з найпоширеніших прикмет у Європі — заборона прикурювати втрьох від одного сірника — має історичні корені. Кажуть, що прикмета ця виникла в часи англо-бурської війни: коли перший солдат запалював сірника і прикурював, ворожий снайпер його помічав. Коли прикурював другий солдат — стрілок цілився, а коли третій — стріляв.

Італійки та іспанки не можуть відвести очей від горбатого чоловіка. І не тому, що милуються. Просто в тих країнах вважається, що горбуни приносять щастя. З горбатими жінками все навпаки — вважається, що зустріч з ними до обіду обов'язково приведе до невдачі.

В Ісландії не заведено прикурювати від свічки на кораблі. Кажуть, так можна втопити човен, який вийшов у море.

В Австрії свої химери. Справжній австрієць не залишиться байдужим, зустрівши сажотруса. Він одразу схопиться за ґудзик і не відпускатиме до тих пір, поки не побачить якусь тварину. Найкращий варіант — це сажотрус із кішкою на плечі. Тоді й ґудзиків не треба!

Мурахи, ключі та кухонна сіль

А скільки у нашому побуті є прикмет та ознак, які здаються взагалі смішними й несерйозними!

Прикусив язика? Значить, хтось тебе сварить. (Мабуть, тоді всі неслухняні дітлахи давно б уже без язиків залишилися!) Мурахи в будинку — на щастя. (Чи є хоч одна людина, яка б раділа при появі такого «щастя» у своєму домі?) Не можна класти на стіл ключі — буде сварка. (Швидше за все, сварка виникне від того, що ключі кудись зникнуть, чи

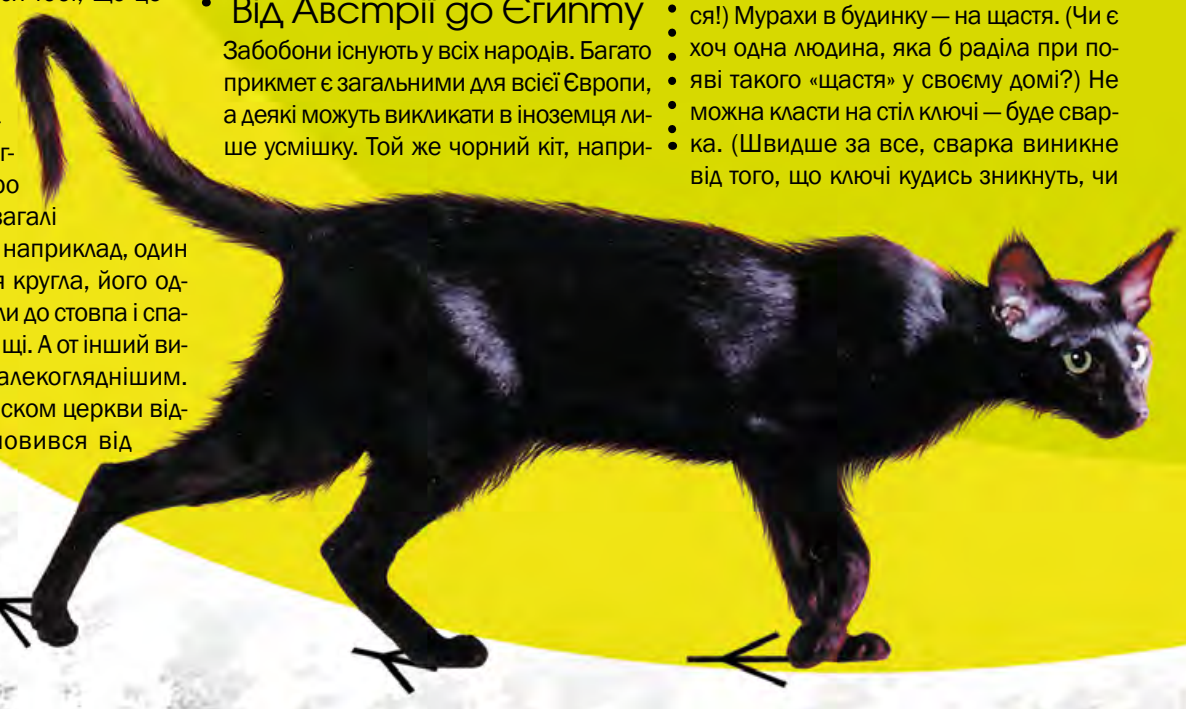

не так?) Не можна зашивати одяг на людині — розум зашити можна. (Але спочатку озвіріє: не дуже приємно, якщо тебе вколять голкою для шиття.)
Дуже багато прикмет пов'язано зі звичайною кухонною сіллю. І чим це вона «насолила» людям? Кажуть, якщо розсипати сіль — це приведе до біди чи сварки. Передати комусь через стіл солянку — значить, передати свої біди. А коли збираєшся на якусь важливу подію, іспит наприклад, радять сипнути до кишені солі — обов'язково мусить пощастити.
Стільці, виявляється, також мають свої таємниці, але це стосується лише дерев'яних виробів. Поганий знак — перекинутий стілець, особливо в лікарні. Якщо хтось підсунув тобі стілець, обов'язково посидь на ньому. Вставши, ні в якому разі не став його на місце. Чому? Нібито якщо це трапилося в гостях, то більше й ноги твоєї в цьому домі не буде.

А як же гребінець?

Не поспішай піднімати гребінець, впущений додолу. Якщо річ дешева, то краще забудь про неї і йди своєю дорогою. Ну а якщо вже предмет цей ти надто любиш — зачекай трохи і попроси перехожих підняти його. Коли надія на допомогу зникне, наступи на гребінець ногою, мовляв, моє, потім тричі сплюнь через ліве плече. Тільки тепер ти маєш право підняти улюблену річ.
Приблизно те ж рекомендується зробити з рукавичками. Складніше, якщо рукавички забуті в гостях. Обов'язково повернися, зайшовши до чужої квартири, сядь у крісло чи на стілець і старанно натягни рукавички на руки. Тільки тепер можна йти. Можливо, в цьому домі тебе ще довго згадуватимуть, та що з того? Головне, ти позбавився від поганої прикмети!
У тебе прекрасний настрій, і ти йдеш по вулиці, наспівуючи улюблену мелодію... Стоп! По-справжньому забобонні люди ніколи не стануть співати на голодний шлунок. Інакше ввечері на тебе чекають сльози! Категорично заборонено співати під час приготування пирогів.
Невезучим числом вважається 13 майже у всій Європі, а день 13 жовтня — роковим. Лише в Італії — ні. 13-го вівторка бояться в Греції та на Кіпрі — ніколи не вирушать в дорогу.

Забобони на сцені

Одні з найбільш забобонних людей у світі — актори та актриси. Чимало з них слідують певним правилам, які повинні вберегти їх від гніву долі.
Якщо під час гримування актриса випадково торкнеться помадою до зуба, то це вважається доброю ознакою і передвістям вигідного контракту.
Якщо актор чи актриса помітять нитку, що прилипла до одягу, то вони знімають її, тричі проносять навколо голови і потім прикріплюють до свого комірця. Вона передвіщає укладання нового контракту.
Різноманітні амулети зберігаються в гримувальній актриси, а вітальні телеграми, які для актриси особливо цінні, прикріплюються до стіни.

Вчені вірять у забобони

Можна сміятися над прикметами або старанно їх дотримуватись — це особиста справа кожного. Однак не можна стверджувати, що абсолютно всі забобони — безпідставні. Все більше народних прикмет підтверджується вченими. Ось кілька прикладів.
Згідно з народним повір'ям, не можна ставити ліжко головою на північ чи південь. Вчені додають: «І на захід!» Сьогодні вже багато людей, навіть не забобонних, намагаються ставити свої ліжка головою на схід. Доведено, що лише в такому положенні наш організм може повноцінно відпочити. До речі, з давніх-давен у новий будинок першою впускають кішку. Саме там, де вона ляже, ставили дитяче ліжечко.
Говорять, не можна розчісувати волосся на вітрі. Мовляв, якийсь птах віднесе волосся в гніздо — біда буде. Спитаєш, який зв'язок між пташиною домівкою та нашими бідами? Виявляється, прямий. Вчені довели, що між людиною і її нігтями чи волоссям існує великий енергетичний зв'язок. А так як птахи будують свої гнізда в несприятливих місцях, краще волосся від них берегти.
Тож вибір за тобою: ховатись від чорних котів та тримати сіль у кишені або творити свою долю власноруч.

ПІДСОЛОДИ ЖИТТЯ!

Якщо восени тобі забагнеться сісти на дієту, аби скинути кілограмчик-другий, знай, що незбалансовані дієти, котрі обмежують вживання вуглеводів, можуть призводити до різкого погіршення настрою. Нестача вуглеводів, яка розвивається на тлі таких дієт, вбиває у тканинах головного мозку серотонін — важливу біологічно активну речовину, яка відповідає за регуляцію настрою і сприйняття відчуття голоду.

Ясна річ, це ще не означає, що в кожного, хто дотримується безвуглеводної дієти, обов'язково розвивається депресія. Кожен організм по-своєму відчуває зниження концентрації серотоніну. Однак дослідження показали, що в 20–30 відсотків людей такі біохімічні зрушення можуть викликати різкі перепади настрою, коли ранкова «веселість» до вечора перетворюється у справжній приступ депресії.

СЮРПРИЗИ ОСЕНІ

- Яблучні чіпси куштував? Саме час. Щедра осінь он скільки яблучок нарум'янила. Для початку треба почистити яблука від шкірки і серцевинки. Потім наріж тонкими кружальцями. Попроси маму покласти їх на решітку і запекти-присушити в духовці при найнижчій температурі протягом години-двох. Прекрасна вітамінізована перекуска, до того ж низькокалорійна.
- Твої гості пальчики облизуватимуть після цього грушевого десерту. Потрібно лише відварити груші у цукровому сиропі (150 грамів цукру на літр води), остудити їх, не виймаючи, а потім розрізати навпіл, вирізаючи серцевину. Подати з розтопленим шоколадом і кульками морозива.

«ХІМЧИСТКА» НАШВИДКУРУЧ

Підпалини на тканині. Сліди від занадто гарячої праски ліквідує половинка сирої цибулини. Замочи тканину в холодній воді, через годину-дві потри пляму.

Плями від кулькової ручки. Вічна школярська проблема! Але не забувай, що з «автографами» легко справляється суміш 5% розчину бури та спирту. Опісля виріб прополіскують у теплій воді.

Прилипла жуйка. Допоможе лід. Заморозь у спеціальних формочках воду. Одним шматочком ретельно потри те місце на одязі, де причепилася жуйка, потім оброби ацетоном чи рідиною для зняття лаку. Річ вдасться врятувати.

Виведення плям. Знищувати їх треба від країв до середини. Жирні «мітки» добре змиває бензин.

ОСІНЬ ЗАЗИРА У КОСМЕТИЧКУ

Листопадові холоди після теплого вересня-жовтня можуть і не сподобатися шкірі. Обвітрюються щоки-губи? Очевидно, в організмі бракує вітаміну А. Налягай на моркву, шпинат, гарбузову кашу, капусту, помідори, печінку.

Відчуття маски на обличчі у холодну і вітряну погоду свідчить про нестачу вітаміну РР, на який багаті дріжджі, соєві, субпродукти, а також абрикоси, персики та фініки.

А ще спробуй компрес: двічі на тиждень велику лляну салфетку мочи у теплому відварі ромашки з м'ятою. Акуратно відтисни і поклади на обличчя. Коли тканина охолоне, зніми її. Далі черга за маскою: жовток розітри з чайною ложкою оливкової олії. Через 15–20 хвилин можеш вмиватися ледь теплою водою і зазирати у люстерко.

КОРИСНІ ШПОРИ

Навіть якщо ти днями і ночами сидиш за підручниками, не варто відмовлятися від шпаргалок — це чудовий спосіб запам'ятовування матеріалу. Головне — вибрати зручний для себе варіант.

«Видрукована» сорочка. Набери відповіді на всі запитання на компі, запиши на диск, віднеси у фотоательє і попроси «видрукувати» шпори на рукави і перед сорочки.... Навряд чи вчитель щось запідозрить. І може, щось навіть тобі вдасться прочитати-списати.

Апчхи-шпора. Усе, що не вдається запам'ятати, дрібненько занотуй на носову хустинку. На іспиті починай кашляти, пчихати і... виймай шпору. Потерши носа, кладеш її поруч і непомітно списуєш. Непомітно! Буде підозріло, якщо ти візьмешся ретельно вивчати щойно використану за призначенням хустинку...

«Ламіновані»... компактні аркуші з відповідями на питання, обклеєні з двох боків скотчем. Зручна шпора, не шелестить, текст не стирається. Але в разі виявлення з'їсти її не вдалося б і Штірліцу...

Але в будь-якому випадку не завадить підстрахуватися знаннями.

МУДРІСТЬ ВІКІВ

- *Злодій обкрадає інших, а скнара — себе.*
- *Година горя довша за рік радощів.*
- *Якби ми самі не мали недоліків, ми б не були такі охочі помічати їх у інших.*
- *У совісті нема зубів. Але вона може загризти до смерті.*
- *Усе підкоряється часу, однак час нікому не підкоряється.*
- *Хто принижує інших, ніколи сам не буде великим.*
- *Це жахливо важка робота — нічого не робити.*
- *Час біжить і при зачинених дверях.*
- *У нього була рішучість, тільки він не знав, що з нею робити.*
- *Даремно ти вихваляєшся своїми предками, якщо твої нащадки не зможуть пишатися тобою.*

Звідки у Чикаго метро?

До кінця XIX століття місто Чикаго, що в Америці, перетворилося на один з найбільших у світі транспортних вузлів. Тут сходилися, уяви лиш на мить, понад 20 залізничних ліній. Та коли давати собі раду з такими потоками пасажирів і вантажу стало важко, ініціативу з розв'язання транспортної проблеми взялися проявляти власники винних складів. Перш ніж почати будувати підземку, вони створили акціонерне товариство і вивчали досвід спорудження ще нечисленних тоді метрополітенів.

Товариство проклало понад 70 км підземних доріг. Шляхи, що лягли на глибині 8 м, мали по три рейки, ширина колії становила 60 см. Обслуговували дорогу електровози потужністю 75 кінських сил і вагони типу «combination car».

Користь від використання підземки перевершила навіть найсміливіші сподівання. У 1892 році в Чикаго запустили і перший пасажирський метрополітен, споруджений відкритим способом на естакадах. Але шалений шум від поїздів (особливо він заважав мешканцям прилеглих до відкритої підземки будинків) і швидке зростання потоку машин загнали і пасажирський метрополітен під землю.

Не тьмяніють фарби

Знаєш, з чого виготовляли фарби колись?... У країнах давнього світу використовували фарби мінерального і тваринного походження. Червону і жовту мінеральну вохру отримували з окису заліза і широко застосовували в Єгипті. Сині фарбники виготовляли із синього карбонату міді (або суміші кремнезему, малахіту, вуглекислого кальцію і соди).

У Месопотамії користувалися зеленим і синім барвниками із окисів міді, а ще чорною фарбою із сажі, товченого деревного вугілля або чорної марганцевої руди. Пурпурову фарбу добували з молюска — пурпурового равлика, а червону кошеніль — з комах, що паразитували на деревах і травах. Для отримання популярного червоного годилися хна і корені багаторічної рослини алкани.

Синю фарбу добували із індигоносних рослин. Зелена виходила в результаті змішування індиго з жовтою. А чорна — шляхом нанесення червоної фарби на синю.

Волапюк...

Цим словом (утворене від видозмінених англійських слів «world» і «speak») називають першу в історії людства міжнародну штучну мову. За легендою німецький католицький священик, письменник і філолог Йоганн Мартин Шлейєр створив її за одну ніч. Сталося це 1878 року. А в 1880 видав підручник, який так і називався — «Волапюк, всесвітня мова». Ще за рік волапюком вже виходила газета, а в 1884 році пройшов міжнародний конґрес волапюкістів. Абетка волапюка складалася з 27 знаків. Будувався він на системі німецької мови, лексику автор запозичив із германських і романських мов. Самі слова складалися, як із цеглинок, з окремих частин слів різних мов. Тому тут виникала плутанина зі способами словотворення. У самих лише дієсловах їх було кілька тисяч.

Навіть найбільші прихильники волапюка стали з часом помічати в ньому явні недоліки. Але автор не хотів нічого змінювати. У 1912 році винахідник волапюка раптово помирає, того ж року відійшло у небуття і його творіння.

А в 1887 році Людвіг Земенгоф придумав просту і логічну мову есперанто.

Чи мудрі зуби?

Про зуби мудрості всі чули. Інакше кажучи, мовою професійною, це моляри. Ними ми жуємо. «Мудрі» — треті моляри (а ще є жувальні моляри перші і другі). Їх може бути максимум чотири, прорізаються вони зазвичай у 17–21-річному віці, іноді пізніше або й зовсім не з'являються. У стоматології є поняття «занурений зуб» — це той, якому не вдалося повністю прорізатися.

Стається так тоді, коли місця для нього у зубному рядку не вистачило або ріс він під неправильним нахилом. Найчастіше трапляються «занурені зуби мудрості» з медіальним зануренням, тобто нахилені вперед, у напрямку до передньої частини ротової порожнини.

Чому так стається? Фахівці вбачають причину порушення прорізання зубів мудрості у тому, що щелепи наших сучасників стали набагато меншими, ніж були у доісторичних предків: тим для подрібнення твердої грубої їжі необхідні були міцні великі зуби.

Тобто це означає, що у процесі подальшої еволюції люди взагалі втратять зуби мудрості.

Кааба — головна святиня мусульман

Напередодні одного із найголовніших свят усіх мусульман Ід-аль-адха (Курбан-байрам) мільйони віруючих здійснюють хадж (паломництво) у місто Мекка до Чорного каменя Кааби. Увесь світ щороку приділяє велику увагу цьому паломництву, і таким чином мусульманський хадж стає темою на перших шпальтах газет і журналів. І не лише мусульманських. Це грандіозне паломництво має чималенький вплив на хід людської історії, адже не всі знають, що Кааба — це перший храм Аллаха тут, на Землі, споруджений саме людиною.

Як написано в Корані...

Аллах розповів про Каабу у священній книзі мусульман приблизно ось так: «Візьміть місце Ібрагіма та зробіть його місцем моління. Ми заповідали Ібрагіму та Ісмаїлу очистити Мій дім для здійснення обходу і тих, що там перебувають і що поклоняються та б'ють поклони. І ось що сказав Ібрагім: «Господи! Зроби цю землю безпечною та наділи її керівників плодами — тих, хто увірував в Аллаха». І відповів Господь: «А тим, хто не увірував, Я тільки дам землю на деякий час...» Відтоді й повелося, що мусульмани щороку здійснюють обряд молитви, звертають свої карі очі на Чорний камінь Кааби — місце поклоніння перших мусульманських пророків. А ті віруючі, які не мають ні грошей, ні сил самотужки дістатись Кааби, здійснюють цей ритуал на віддалі.

Правовірні мусульмани зобов'язані хоча б раз у своєму житті здійснити хадж до Кааби, священного каменя, довкола якого, образно кажучи, обертається віра мусульманська. Кожен, хто потрапляє до Мекки, виголошує ритуальну молитву, котра починається словами: «Лабайк-аллахума лабайка», що в перекладі означає «Я тут, Господи, я тут». Паломництво до Мекки, де щороку збираються мусульмани з усього світу, символізує насамперед велич та єдність мусульманської общини, яка в ідеалі не визнає національних та культурних відмінностей.

Чому саме Кааба?

Теперішній центр паломництва правовірних був священним для усіх народів Аравії задовго до виникнення мусульманства. З давніх-давен біля цілющого джерела Зам-зам спорудили невелике святилище у формі прямокутної кам'яної загорожі — Кааба (з арабської — «куб», або ж «високе місце, оточене увагою й повагою»). І ось уже понад 1400 років до Кааби звернено щоденні молитви — причому по 5 разів на день. Розміри Кааби у наш час складають: 12,05 м заввишки, загальна площа — 191 кв. м, внутрішня площа — 13×9 м, ширина стін — 1 м, підлога всередині на 2,2 м вища за ту, де здійснюють Таваф. Стеля і покрівля Кааби — з тику, вкритого нержавійкою. Стіни — з каменю, відполірованого зсередини. Причому кути Кааби встановлено строго у всі чотири сторони світу. Цю невеличку споруду зводили Пророки Адам, Ібрагім, Ісмаїл і Мухаммед. Відтоді Кааба пережила 12 перебудов. Остання з них відбулась 10 років тому. Президент Ісламського Товариства Північної Америки, доктор Музаммілі Сіддікі, мав нагоду зайти всередину священного каменя у жовтні 1998 року. Всередині він побачив дві колони, стіл, дві лампи на стелі й простір, на якому може розташуватись до 50 осіб. Всередині немає вікон та не підведено струму. Кааба має двері, зроблені з чистого золота вагою 286 кг. У східний кут (що розміщений на висоті 1,5 м) вмонтовано аль-Хаджар аль-Есвад — «чорний камінь», оправлений у срібло. Вважають, що цей камінь метеоритного походження. Легенда свідчить, що спочатку він був білим, але почорнів від численних людських гріхів. Під час паломництва мусульмани мають за честь поцілувати чи бодай торкнутися цього каменя. Щороку Каабу драпірують новою кісвою — чорною тканиною з вишитими золотом та сріблом сурами (розділами з Корану).

Під мінаретами

Довкола Кааби споруджено священну мечеть Харам (аль-Масеж аль-Харам), котру ще іноді називають Забороненою мечеттю. Розбудова першої мечеті датується 638 роком, однак нині суща споруджена тут лише в 1570 році. Наприкінці 1980-х років до неї з південно-західного боку прибудували два мінарети та дещо обновили саму споруду. Саме в цьому корпусі тепер зна-

ходиться головний вхід у мечеть — ворота короля Фахда. Вражає й те, що 8 мінаретів довкола мечеті сягають у висоту майже 95 метрів, а до мечеті є близько 50 входів.

Варто зауважити, що у 930 році Чорний камінь було викрадено карматами, котрі осіли у Бахрейні. Повернули камінь тільки через 21 рік. Його унікальність встановили за однією цікавою властивістю — камінь не тоне у воді. У 1050 році безумний єгипетський халіф наказав своїм підданим знищити реліквію. Протягом століть Кааба двічі була охрещена вогнем, а в 1626 році її затопило. Після усіх нещасть камінь розколовся на 15 частин. Зараз вони скріплені цементним розчином. Чорний камінь окрім космічної має ще й релігійну легенду. Кажуть, що цей камінь приніс Адамові з раю ангел Гавриїл. Це була відповідь Небес на розкаяння Адама та визнання гріхів. Очевидці свідчать, що на цьому камені навіть є відбиток ступні одного із засновників, адже коли Каабу тільки-но будували, камінь здійнявся у повітря і почав літати.

В Корані є розповідь про царя на ймення Аад, котрий насміхався з пророків Аллаха. За нечестивість та брехню всіх жителів міста Убар покарала чорна хмара, котра принесла на крилах бурю. Коли один англійський дослідник поїхав у заборонений Порожній квартал, то гадав, що побачить місце, де знаходилося легендарне місто. Але натомість натрапив на місцину, де, мабуть, відбулося падіння метеорита.

Кратер у Вабарі

У 1980 році Елізабет Томсен припустила, що Чорний камінь — це розплавлений пісок, змішаний з метеоритною масою. Взяли його, ймовірно, із кратера Вабар, розташованого за 1080 км на схід від Мекки у Порожньому кварталі Саудівської Аравії. Камінь з Вабару — застигле пористе скло, тому й достатньо міцний та крихкий і може плавати на поверхні води. У ньому також присутнє біле скло (кристалики) та піщинки (смужки). Істотна проблема, котра заперечує цю теорію, полягає в тому, що кратер у Вабарі налічує лише кілька віків, хоч існують також заміри, що свідчать: вік кратера 6400±2500 років.

Кратер у Вабарі (а якщо бути пунктуальнішим, то їх там декілька, розкиданих на площині від 500 до 1000 метрів і мають вони 116,64 та 11 м у діаметрі) — місцина унікальна. На ділянці 0,5 квадратного метра можна натрапити на силу-силенну уламків битого скла, присипаного піском, а також побачити білі камені із розплавленого піску та залізних уламків. Кочівники-бедуїни назвали це місце аль-Хадіда («залізні предмети»). Залізні камені, знайдені в околицях Вабару, мають гладку поверхню і вкриті чорним нальотом пустельної кіптяви. Найбільший кусень заліза й нікелю, так званий Горб Верблюда, було знайдено експедицією у 1965 році — зараз його експонують у Королівському Університеті Ер-Ріяду. Він важить 2200 кг, має гладку конусоподібну форму та є уламком метеорита, котрий розлетівся на кілька шматків, падаючи на землю.

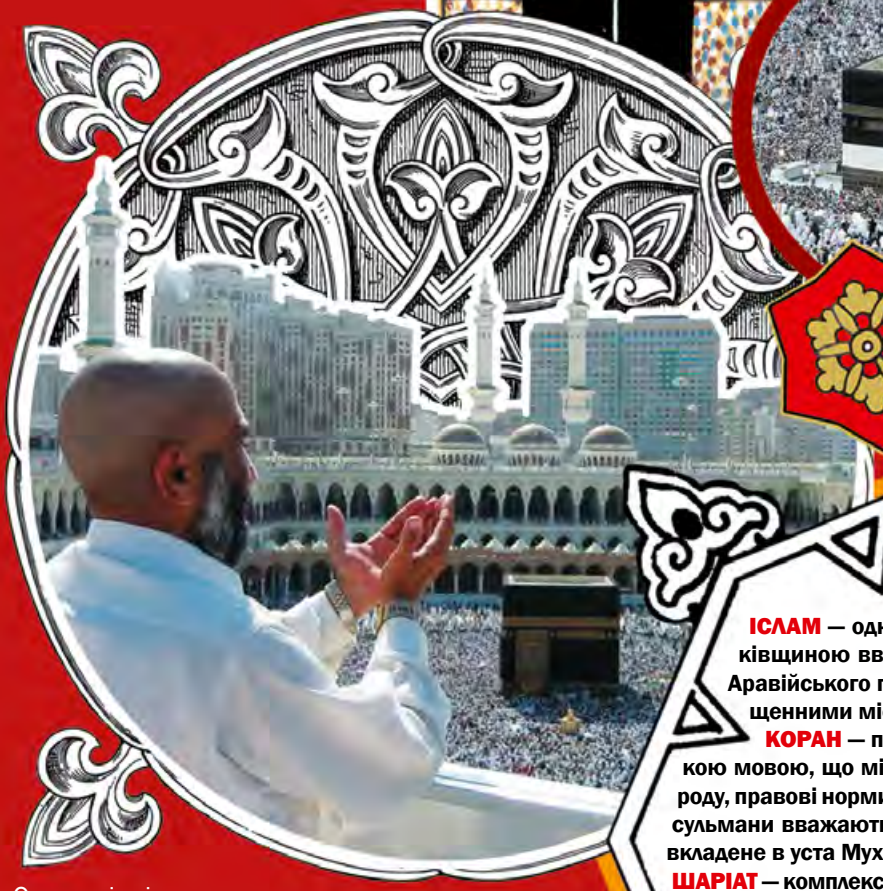

СЛОВНИЧОК-ДОВІДНИЧОК

ІСЛАМ — одна з основних релігій світу. Її батьківщиною вважається північно-західна частина Аравійського півострова, провінція Хіджаз зі священними містами Мекка та Медина.

КОРАН — перша письмова пам'ятка арабською мовою, що містить релігійні погляди на світ та природу, правові норми й обряди, ритуали й традиції арабів. Мусульмани вважають його словом Аллаха, що зійшло з неба, вкладене в уста Мухаммеда самим Богом.

ШАРІАТ — комплекс юридичних норм, приписів та правил поведінки, релігійного життя та вчинків громадянина, дотримання яких є угодним Аллаху.

ХАДЖ — паломництво до священних місць ісламу.

НАМАЗ — щоденна п'ятиразова молитва: на світанку, ополудні, в другій половині дня, після заходу сонця та на початку ночі.

Коли помер Червень Тисячасімсотдев'яностотри

Наражаючись на деякі імена, ми нерідко сприймаємо їх саме як «імена та й годі», не маючи уявлення, що означають вони як слова. Ти зустрічаєш французьке жіноче ім'я Бланш і навіть не підозрюєш, що означає воно «білявка». Ти читаєш у книгах Джона Голсуорсі про дівчину на ім'я Флер і не думаєш про те, що слово «флер» (fleur) означає «квітка», й до того ж не англійською, а французькою. Між тим, у своїй епопеї «Сага про Форсайтів» Голсуорсі докладно розповідає, як саме дівчинці дали таке своєрідне ім'я. Крихітне створіння лежить у колисці. Сомс Форсайт, батько-англієць, зачудовано у перший раз дивиться на дитя.

Не приховує свого захвату і Аннет, мати-француженка.

— Ma petite fleur! (Моя маленька квіточка!) — каже Аннет.

— Флер? — повторив Сомс. — Флер! Ну, ми так і назвемо її.

Мабуть, англійці вільно користуються правом робити ім'ям будь-яке слово, і тільки від їхнього смаку залежить вибране слово. Вибрали ж батьки для одного з генералів американської армії — містера Бредлі — ім'я Омар, чи то позичивши його у мусульманського іменослова, чи то згадавши про великого морського раконодібного.

Були і в нас такі курйози. Після 1917 року. Як тобі таке жіноче ім'я — Карламаркса? Або чоловіче — Маузер? Або Барикада? Що не ім'я, то перли словесні. А ось яка історія трапилася колись у Франції...

У 1793 році, після революції, виник там «Клуб номофілів». Слово «номофіл» у перекладі з грецької можна передати як «ім'ялюбець». Номофіли вважали, що в новому, перетвореному революцією світі все повинно бути новим, у тому числі й імена.

Нічого дивного у цьому не було. Церква в новій республіці втратила свої права, релігія — теж. Ще 20 вересня 1792 року духовенство було позбавлене права записувати шлюби, реєструвати новонароджених та померлих. Разом із цим було скасовано й право церкви нав'язувати людям бажані для неї імена. Було дозволено міняти старі імена на нові. Стали з'являтися люди, котрих називали, як заманеться, і часом дуже дивними, на наш погляд, іменами-словами. Також було дозволено міняти набридле чи неблагозвучне прізвище на будь-яке інше. Почалося бурхливе вигадування імен і прізвищ. Номофіли вправлялись у ньому аж надто ревно. Я не знаю, щоправда, чи належав до цієї організації хтось із членів провінційної родини, що мешкала в містечку Кулом'є, але це не завадило їй поміняти своє дореволюційне прізвище (що це було за прізвище, ми, на жаль, не знаємо) на нове. Звучало воно так: Мільсесанкатрвентрез. Що французькою означає: тисяча сімсот дев'яносто три. У нас би таку сімейку сусіди називали не інакше, як Тисячасімсотдев'яностотретенки. Або Тисячасімсотдев'яностотрецькі. Або ще якось.

Носії прізвища Мільсесанкатрвентрез могли би спокійно жити у провінційній французькій глушині, і ніхто про них не знав би. Однак багато років потому сталася сумна подія, котра привернула до них загальну увагу. Річ у тому, що наприкінці XIX століття в сім'ї Мільсесанкатрвентрезів з'явилася дуже принципова пара. Цьому подружжю здалося мало хронологічного прізвища, вони дали трьом своїм синам ще й календарні імена. Одного назвали Травень (Ме), другого Червень (Жуен), третього Липень (Жюйє). Все йшло дуже добре, і брати «Місяці Місяцевичі» тихо жили в Кулом'є. Та все має кінець: у місцевій газеті з'явилася об'ява у жалобній рамці. Зміст її був приблизно такий:

«Охоплена жалобою
родина ТИСЯЧАСІМСОТДЕВ'ЯНОСТОТРИ
сповіщає всіх рідних та знайомих,
що дорогий брат, батько і чоловік
ЧЕРВЕНЬ
ТИСЯЧАСІМСОТДЕВ'ЯНОСТОТРИ
почив
27 травня 1902 року»

Не можна бути вже до того послідовним у своїх смаках: думаю, мало хто плакав, читаючи це газетне повідомлення, мабуть, здебільшого люди сміялися. А один доскіпливий американський журналіст навіть помістив цей випадок у своїй книжці, в яку він збирав усілякі курйози. Звалася книжка «Хочеш — вір, а хочеш — ні». Звідти я й дізналася про цей курйозний випадок.

Словесна математика

Анаксагор, Протагор, Піфагор, Демокріт, Демосфен, Пісістрат, Лісістрат... Аж в очах миготить від розмаїття грецьких імен. Та знову ж таки, це для нас вони — «просто імена та й годі». Греки ж бачать у них не тільки імена відомих людей, адже слова ці складаються із звичайних, ужиткових слів, значення котрих не складало для них ніякої таємниці. Не складатиме й для тебе, якщо прочитаєш те, що написано далі.

У нас, українців, теж є значущі імена. **Віра**, **Надія**, **Любов** — чи треба комусь пояснювати, що вони означають? Те ж саме можна сказати про **Ярослава** (той, що славою яріє), **Володимира** (той, що світом володіє), **Людмилу** (та, що людям мила), **Всеволода** (той, що всім володіє), **Владислава** (той, що володіє славою), **Всеслава** (той, що всім славний), **Світлану** (та, що світла). Але в нас лише частину імен можна назвати значущими. Чого не скажеш про давніх греків, де буквально кожне ім'я щось та й означало. **Алекс-андр** — заступник людей. **Філ-іпп** — любитель коней (кінний спорт у давніх греків був привілеєм знаті, тож імена на **-іпп** були традиційно аристократичними). **Геро-дот** — дар богині Гери. **Полі-крат** — багатовладний. **Демо-сфен** — народу сила. **Пері-кл(ес)** — з усіх боків слава, щось типу нашого Всеслава. **Ієро-кл(ес)** — свята слава, тобто Святослав, якщо по-нашому. І так далі. Знаючи невеличкий набір коренів, з яких складалися такі імена, можна складати з них нові назви, як візерунки зі скелець мозаїки.

І на початку, і в кінці імен можна зустріти такі корені: ***-агор-*** *— говорити;* ***-анакс-, -анакт-*** *— володар;* ***-андр-*** *— чоловік, мужчина;* ***-арх(і)-*** *— начальник;* ***-дем-, -дам-*** *— народ;* ***-(г)іпп-*** *— кінь;* ***-крео(н)*** *— цар;* ***-крін-, -кріт-*** *— судити, суддя;* ***-кл(ес), -клео-, -кліт-*** *— слава;* ***-ксен-*** *— гість, чужинець;* ***-нік-*** *— перемагати, переможець;* ***-страт-*** *— військо;* ***-філ-*** *— любити.*

Здебільшого на початку імені зустрічаються корені: ***алк-*** *— сила;* ***алекс-*** *— захист;* ***ант(и)-*** *— замість, проти;* ***арист-*** *— кращий;* ***(г)ієр-*** *— святий, священний;* ***ев-, єв-*** *— гарний, добрий;* ***еври-*** *— широкий;* ***епі-*** *— після;* ***ісо-*** *— рівний;* ***іфі-*** *— сильний;* ***каллі-*** *— гарний, вродливий;* ***левк-*** *— білий;* ***лік-*** *— світлий або вовчий;* ***лісі-*** *— припиняти, руйнувати;* ***метро-*** *— мати, материнський;* ***нео-*** *— новий, молодий;* ***патро-*** *— батько, батьківський;* ***пері-*** *— зусібіч;* ***піф-*** *— переконувати;* ***ксанф-, ксант-*** *— рудий;* ***пракс-*** *— справа;* ***прот-*** *— перший;* ***тим-*** *— почесть;* ***полі-*** *— багато;* ***фрасі-*** *— хоробрий;* ***хріс-*** *— золотий.*

Крім того, чимало імен ведуть свій родовід від імен богів: **аполло-, афіно-, гермо-, геро-, гераклео-...** Закінчуються вони зазвичай на **-дор, -дот** (що означає «дар») або **-ген** (що значить «народження», «народжений»). **Зено-** і **Діо-** однаково означають — «Зевсів», а **фео-** (або **тео-**) мають загальніше значення — «божий».

Закінчення ж імен зазвичай такі: **-анф, -ант** — квітнути; **-бул** — радити; **-ген, -гон** — народжений; **-дор, -дот** — дар; **-дам(ант)** — приборкувач; **-крат** — влада; **-лай** — народ; **-мах** — боротьба, війна; **-мед** — думка, турбота; **-сфен** — сила; **-фан** — явлений, видний; **-фрон** — розумний.

А тепер, коли вже й ми такі розумні, уважно поглянь на ці імена та скажи, що означають вони в перекладі на нашу мову? Філодем? Афіноген? Іфікрат? Діоген? Аристіпп? Герострат? Аристофан? Феофан? Теодор? Митрофан?

А як сказати правильно грецькою «Дар Зевса»? «Білий кінь»? «Батьківська слава»? «Переконлива мова»? «Слава Гери»? «Начальник над конями»? «Той, що говорить першим»? «Рудий кінь»? «Гарна справа»? «Чужинка»?

Ось тепер тобі, напевне, буде легше запам'ятовувати і розшифровувати значення таких імен. Бо ж як можна не запам'ятати і не зрозуміти те, значення чого ти розумієш краще за табличку множення!

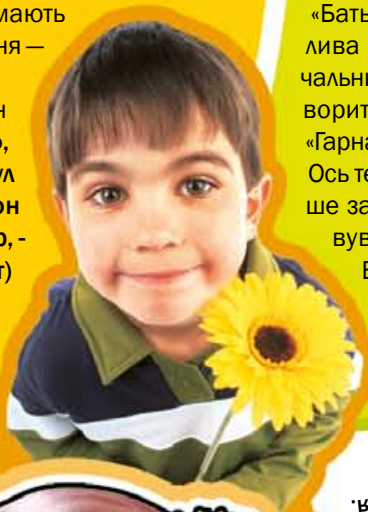

Правильні відповіді

«Народолюбець». «Народжений Афіною» (хоча не використено, що це також могло стосуватися й міста Афін, покровителькою якого була Афіна). «Сильна влада». «Божественний». «Кращий кінь». «Вісько Герн». «Краще знання». «Боговаєний». «Божий дар». «Бажений матері». Діодор. Левкіпп. Патрокл (а в жіночому різновиді — Клеопатра). Пифагор. Геракл. Архіпп. Протагор. Кантіпп. Евпаксія. Ксена.

Картина у тарілці

Наш Пундик так апетитно жує!.. Ну хто би ще так зумів? Аж плямкає-прицмокує. Це, звичайно, суперечить етикету, але в нього свій погляд на такі речі. Каже, що може легко рекламним агентом працювати у будь-якому кафе: посадять його біля вікна, принесуть по порції найсмачніших страв з меню. А далі вже його, Пундика, клопіт, як плямканням і облизуванням відвідувачів заманювати. Тільки б місця в залі вистачило для всіх, хто примчить...

А ще розказував нам Пундик, що прочитав він у якійсь книзі, що у часи середньовіччя стіл взагалі оригінально сервірували. У трапезний зал в'їжджали «офіціанти» на конях і подавали страви просто із сідла. А масні долоні заведено було витирати об шерсть мисливських собак, які гиркалися за кості на радість бенкетникам.

Добре, що в наші часи звичаї змінилися. Бо коні на Класну кухню точно не помістилися б. Та й собаки нам теж без потреби. Бо у нас свій Класний котяра є. Щоправда, Ковба-сану це точно не сподобалось би.

Гарне — значить смачне

Джо, послухавши Пундикову розповідь, відразу наголосив, що на столі обов'язково мають лежати серветки. І ще пригадав, що серветки були відомі ще у Древньому Римі. Щоправда, потім їх незаслужено забули і «запросили до столу» тільки в середині XV століття. Після нього вже і я вирішила своє слово про етикет і естетику застілля мовити.

Відомо ж, що мистецтво подачі страв насамперед покликане створити відповідну атмосферу і нагнати апетиту. Це також стосується і прикрашання страв. Ти ж помітив, що всі страви на нашій кухні — як маленькі картинки в тарілці. Вміння зробити страву апетитно гарною (окрім того, що смачною) — дуже важливе в кулінарії.

Є навіть певні правила, які допоможуть твоїм шедеврам вразити гостей.

Насамперед запам'ятай: використовувані для прикрашання продукти можуть бути як свіжі, так і варені. З червоного буряка виходять чудові червоні квіти, з ріпи — білі. Листя салати, м'яти, зелені, цибулі, огірки або солодкий перець з успіхом послугують «листячком і стебельцями» кулінарного букета. А лимони, апельсини, авокадо, як за помахом чарівної палички, перетворюються на об'ємні кошички, човники. Страва і її прикраса повинні поєднуватися, гармонувати. Наприклад, картопля у вигляді гриба чи квітки ідеально доповнить м'ясо. А трояндочка з лимона прикрасить страву з морепродуктів. Колір — засіб створення і підкреслення смаку їжі. А найкращі барвники — натуральні. Можна скористатися шафраном, паприкою, карі, буряковим соком, майонезом, кетчупом. Зеленої барви страві надасть подрібнена зелень.

Тільки не переборщи. Іноді для створення кулінарної картини не треба нічого більше, окрім самої страви у її натуральному вигляді. Відчуваєш, що щось таки бракує? Тоді не забувай: ефектно виглядають прикраси контрастного щодо страви кольору. Посуд не має відволікати уваги від самої страви.

Листопадові соняхи

— Я вже знаю, що ми зараз приготуємо, — муркнув Ковба-сан, вислухавши нас усіх. — Святкові бутерброди.

— Що для цього потрібно, наш самурайський друже? — з готовністю запитав Джо.

— Нічого особливого. Головне тут — композиція. Отже, Джо акуратно наріже батон на невеликі скибочки. Киця намаже їх зеленим маслом (масло попередньо ретельно треба вимішати із посіченою зеленню).

Я взялася виконувати Ковба-санове завдання і потай вгадувала, що ж це таке буде... Тим часом Колібрика самураєць уповноважив із сиру вирізати пелюстки, а сам взявся... за лікарську ковбасу, звісно ж. У Ковба-сана навіть квітки без ковбаси не буває.

— Ковбасою квітку не зіпсуєш, — як ми й сподівалися, прокоментував свої дії смугастий. — А такі квіти, як ото в нас будуть — соняхи, — без ковбаси взагалі не змайструєш. Викладайте-но сирні пе-

люстки довкола дольок ковбаски, які я в центрі кожного хлібного шматочка розмістив.

— Не вистачає листя, — підказав Колібрик. — Соняхи мають велике листя.

— А огірочки-корнішончики у нас в холодильнику є? — запитав Джексон. І далі порадив і зробив те, що справді перетворило наші бутербродики на шедеври: — Я розріжу їх на дольки, надам їм форми листків і кожен сонях прикрашу двома такими.

— Ой, які гарненькі вийшли наші листопадові соняхи. У садку вже нема, а у нас на тарілці ще цвітуть, — не стримала я захоплення результатом спільної роботи.

— Тільки не кажіть, що такі гарні, аж їсти шкода, — мовив Ковбасан. — Я не допущу, щоб бутерброди з лікарською, мур, ковбасою на музейні експонати перетворилися.

— Пора сідати до столу, тільки покличмо капітана Немо, пані Ганю і професора, — мовив Пундик на правах шеф-кухаря. — Треба ж і їхню страву скуштувати.

ОЗЕРО З ЛАТАТТЯМ

Тут саме пора згадати, що відбувалося на кухні попереднього дня. І що це за страва, на яку ми кликали гостей.

А сталося те, що Немо звідкись (можливо, ходив у плавання, але нам не повідомив) приніс рибу. Справжнісіньку, свіжу, тільки вже почищену, готову до приготування. Знав старий морський вовк, що коли принести живу, то вона відразу в нас притулку в акваріумі випросить. Рибної страви йому не бачити тоді як власних вух.

Довелося того дня хазяйнувати на кухні пані Гані. Ми всі спостерігали за її роботою, допомагали, чим могли. А самураєць тихо шкріб пером: записував новий рецепт у Класну кулінарну книгу.

Насамперед пані Ганя зварила відвар з риби і прянощів — це мало стати трохи згодом рибним желе. Поки ми принюхувалися до п'янких ароматів, самураєць встиг з'їсти «зайвий» (а насправді «милосердно» подарований) шматочок сирої рибини, щоб, як він казав, набратись міці в лапах записувати рецепт далі.

А далі у рецепті було таке: вирізати з вареної морквини золотих рибок. Їх ми виклали на дно салатниці, влили трохи відвару-желе, щоб вкрило дно, і відставили охолоджуватися на вікно. Коли трохи застигло, легенько долили решту відвару. (Якщо влити весь відвар зразу, рибки спливуть наверх і на живих будуть схожі мало). «Береги» озера прикрасили зеленою цибулею-очеретом, яка від осені до весни зеленіє на Класному підвіконні. Поставили желе на холод застигати. (Ось чому його не з'їла Класна ватага у перший же день — треба було почекати.)

Аби озерце в тарілці нічим не відрізнялося від справжнього, що у лісі, вирішили прикрасити його лататтям. Готували квіти так: варене яйце розрізали впоперек на дві частини. Потому акуратно вийняли жовток і подрібнили його у мисочці. На краях кожної половинки білка вирізали зубчики-пелюстки. У серцевинку латаття насипали жовтка, посолили. На поверхні озера-желе латаття розмістили між тонкими кусочками огірка.

І вся ця краса дочекалася наступного дня. Коли всі Класики зібралися на вечерю, на святковій скатертині розцвів справді мистецький обід: бутерброди-соняхи та озеро-желе з лататтям. Смачні такі ж, як і гарні.

«І Я ТАМ БУВ, МЕД-ПИВО ПИВ...»

Так закінчується сила силенна слов'янських казок. Що ж то за напій такий, запитаєш ти, який ще в сиву давнину пили і прихвалювали? Варили його медовари. Медові стільники заливали водою, відціджували рідину, додавали хмелю і варили, поки рідини не зменшувалося вдвічі. Опісля виливали все у мідний посуд, охолоджували і додавали житній хліб, змащений патокою і дріжджами. Коли «мед» починав бродити, розливали у бочки і відносили у холодні льохи.

ДРІБНИЧКИ З КУХОННОЇ ПОЛИЧКИ

Древні слов'яни вважали кашу праматір'ю хліба. Пояснювали це так: мовляв, варив колись давній кулінар кашу і випадково насипав забагато крупів. Замість каші вийшла паляниця. Та смак нової страви йому сподобався. З часом замість крупів стали використовувати борошно.

Слово «ватрушка», очевидно, походить від слова «ватра», котре у більшості слов'янських народів означає «вогонь», «вогнище». Назва ця якнайкраще личить круглому відкритому пиріжку, який формою нагадує сонце (воно якраз і символізувало вогнище).

«ЕНЕРГІЙНИЙ» ПРОДУКТ

Із подрібненої м'якоті арахісу отримують арахісову олію. Буває вона від світло-жовтого до червоно-бурого кольору. Часто її використовують для заправляння салатів.

Арахіс — улюблена їжа вегетаріанців і фотомоделей, він дає відчуття ситості завдяки високому вмісту харчових волокон. А ще багатий на білки (їх більше, ніж в основних сортах м'яса), жирні кислоти (підсилюють пам'ять, увагу). Його можна назвати ідеальним джерелом життєвої енергії.

Коли стогне каміння

Приблизно чотири тисячі років тому давньоєгипетський фараон Аменхотеп III наказав висікти з каменю дві величезні статуї на честь свого батька Аммона. Минуло десь два тисячоліття, і раптом одна з цих статуй заговорила! Заговорила після того, як землетрус розколов її на дві частини. Слава про велике диво облетіла весь античний світ. Казали, що кожного ранку, як тільки сонячні промені зігрівають розбиту статую, вона видає жалібний і протяжний стогін, наче скаржиться богу Сонця на свою долю. Спостерігаючи за цим дивом, давні греки вирішили, що в кам'яну брилу вселився дух грецького героя Мемнона, який вітає свою матір — богиню Зорю.

Дивовижна статуя звучала декілька сотень літ. Почути її приїхав у Єгипет римський імператор Септимій Север. Але дух Мемнона мовчав. Так бувало і раніше, говорив він не щодня. Але забобонний повелитель вирішив: бог гнівається на нього за те, що статуя лежить розваленою на дві половини. Він наказав відновити її. І як тільки це було зроблено, статуя замовкла назавжди.

Що ж стало причиною дива, яке так вразило давніх римлян і греків? Виявляється, раби єгипетського фараона Аменхотепа III збудували статуї з пористого каменю. Вранці на

світанку пори і шпарини в каменюках звужувалися від холоду. Коли в цей час вітер проходив через них, виникали звуки, що часом нагадували стогін. А вдень і вночі пори в камені більш просторі — вітер гуляє в них вільно. Камінь мовчить.

Це явище вчені спостерігали в різних місцях. У Південній Америці серед індіанців, що мешкали на берегах річки Оріноко, було поширене повір'я про душі померлих, які живуть у прибережних скелях. Час від часу люди чули їхній стогін. Коли в цій місцевості побував учений А. Гумбольдт, він побачив, що в «балакучих» каменях є багато вузьких і глибоких тріщин, а стінки цих тріщин покриті тоненькими пластинками слюди. Вдень, коли каміння сильно нагрівається, тепліє повітря і в тріщинах. Вночі температура зовні різко знижується і тепле повітря зі шпарин починає виходити через тріщини: пластини слюди коливаються, скеля починає гомоніти.

Фрукти на пляшці

Стару пляшку з-під будь-чого можна оживити і надати їй нового вигляду, якщо прикрасити її фруктами та листям з пластику.

Матеріали: ■ кольоровий пластик ■ ножиці ■ гостроконечна паличка ■ віниловий клей ■ аркуш паперу ■ олівець ■ декоративна пляшка з корком.

Пам'ятай, що всі фігурки, виготовлені з пластику, перш ніж наклеювати, потрібно запекти в духовці. Тоді вони стануть твердими і твоя композиція буде міцною.

1. Спершу намалюй на папері композицію, яку хочеш відтворити на пляшці. В нашому випадку це буде композиція із грона винограду з листям, жовтобокої хурми з чашолистком, абрикосів, черешень, грушки та яблучка з листочками.

2. Скатай валик з білого пластику і акуратно приклей його по периметру на лицевий бік пляшки, щоб обрамити композицію.

3. Скатай кульки з фіолетового пластику, які виконуватимуть роль ягід винограду, приклей віниловим клеєм у лівому верхньому кутку. З пластику відповідних кольорів зліпи яблуко, вишні, грушку та хурму.

4. Щоб зліпити листя винограду, сформуй пластинку зеленого кольору, потім акуратно виріж з неї ножицями п'ятикутник. Зроби з кожного боку посередині перпендикулярні надрізи. Виріж зубчики з країв листка. Паличкою витисни прожилки і приклей справа вгорі.

5. Для чашолистка хурми приготуй квадратик із зеленого пластику, витягни краї, додай у центр невелику зелену кульку, розплещи її і всередині зроби отвір.

6. У правому нижньому кутику виклади три червоних кульки-черешеньки.

7. Додай ще якихось фруктів, наприклад абрикоси, щоб композиція виглядала багато.

8. Невеличкою долькою лимона можеш прикрасити корок.

9. Кілька мазків гуашшю по яблуку, винограду та листю нададуть композиції завершеності.

Чи то дівчина, чи то...

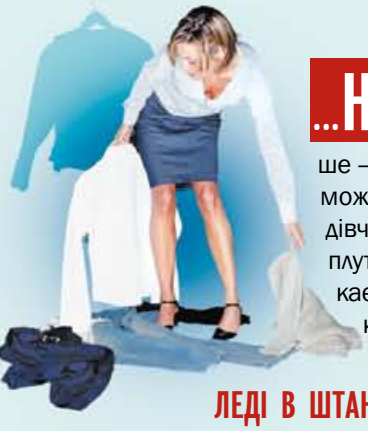

...Ні, це не видіння. Швидше — хлопець. А, можливо, все ж дівчина... Вся ця плутанина виникає через однаковий одяг у стилі unisex.

ЛЕДІ В ШТАНАХ

Родоначальницею стилю unisex прийнято вважати легендарну Коко Шанель. Саме вона у двадцяті роки минулого століття придумала шити сукні з трикотажу — матеріалу, який у той час використовувався виключно для виготовлення чоловічої білизни. Новинка припала прекрасній половині людства до душі, тоді невгамовна і талановита Коко вирішила продовжити свої експерименти у доповненні дамського гардеробу елементами чоловічого костюма. І незабаром молоді панночки почали носити чорні жилетки з білими манжетами та комірцями, строгі убори з твіду та тканин, прикрашені різнокольоровими ромбами. Завдяки старанням Шанель все це стало доступне не лише чоловікам, але й жінкам. Але на цьому велика Коко вирішила не зупинятися. Минуло ще небагато часу, і вона запропонувала красуням приміряти... чоловічі штани. На такий радикальний крок могли зважитися лише дуже сміливі дами. Вони з'являлися у світському товаристві в брючних костюмах, не боячись нарікань і докорів з боку суспільства. Та з часом штани міцно закріпилися в жіночому гардеробі. Причому настільки міцно, що частина жіночого товариства сьогодні взагалі не уявляє собі життя без джинсів, бриджів, капрі, шортів та класичних штанів.

СТРИЖКА «ПІД ХЛОПЧИКА»

Через сім десятиліть запекла боротьба Шанель за право жінок носити штани могла викликати в суспільстві хіба що поблажливу посмішку. Все це здавалося незначним у порівнянні з тим, за що почали боротися жінки на початку дев'яностих.

Штани та піджаки усім трохи набридли, і дами знову заглянули до чоловічого гардеробу в пошуках чогось новенького. В результаті з гардеробу сильної половини людства вилучені зім'яті футболки, стоптані кеди, порвані джинси і безформні светри швами назовні.

Виявилося, що цей одяг можна носити і при цьому почуватися досить комфортно. А найсміливіші представниці прекрасної статі окрім чоловічих речей приміряли на себе ще й суперкороткі чоловічі стрижки. У результаті таких експериментаторок було практично неможливо відрізнити від хлопців-підлітків. Щоправда, тривало це недовго. І незабаром красуні втомилися від образів unisex і повернулись до спідниць, блузок та акуратних туфельок на шпильці.

ЧОЛОВІЧИЙ ПІДХІД

А чоловіче терпіння, як з'ясувалося, не безмежне. Терпіли вони, довго терпіли, поки жінки копирсалися в їхніх гардеробах, а потім... вирішили у дам провести ревізію. Тепер хизуються в рожевих футболках, сорочках з воланами, навіть взуття на високих каблуках почали носити. Хіба що до спідниць ще не дійшли! Втім, мабуть, це все ж питання часу, оскільки дизайнери спідниці для чоловіків уже давно шиють... Щоправда, поки в них лише манекенники по подіумах дефілюють.

До речі, і від декоративної косметики чоловіки теж не відмовляються. Вони фарбують волосся і полірують нігті. А проведені на Заході соціологічні дослідження показали, що парубки готові навіть тональним кремом користуватися (!). Правда, лише за умови, що продавати його будуть у відділі чоловічої косметики, а на етикетці буде написано: «Для маскування синців»...

А якщо в загальному, то мода шаленими темпами повертається до стилю unisex, але на відміну від дев'яностих, у нього тепер жіноче обличчя.

Ferrari

Школярі всіх країн — листуймося!

Козира Іванна
с. Лози
Збаразький р-н
Тернопільська обл., 47313

Мені 13 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю слухати музику, грати у різні ігри. Хочу познайомитися з хлопцями та дівчатами віком 13-16 років. Пишіть! Обов'язково відповім на всі листи.

Націй Ірина
вул. Січових Стрільців, 13-а
с. Кінашів
Галицький р-н
Івано-Франківська обл., 77125

Мені 12 років. За гороскопом — Телець. Люблю займатися спортом, грати на фортепіано, співати, слухати класну музику. Хочу знайти друзів по листуванню.

Ревва Алла
с. Кам'яний Міст
Новоукраїнський р-н
Кіровоградська обл., 27123

Мені 13 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю читати книжки, дивитися цікаві фільми, слухати сучасну музику. Хочу листуватися з дівчатами та хлопцями віком 13-15 років. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Мичук Марія
вул. Шевченка, 23/58
м. Ківерці
Волинська обл., 45200

Мені 13 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю співати, танцювати. Хочу знайти друзів по листуванню. Пишіть!

Леся
вул. Гоголя, 18
с. Аджамка
Кіровоградський р-н
Кіровоградська обл., 27620

Мені 14 років. За гороскопом

Сушкета Юля
вул. Калініна, 48
с. Іванівка
Уманський р-н
Черкаська обл., 20320

Мені 14 років. За гороскопом — Козерог. Люблю ходити на дискотеки, слухати музику. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 13-15 років.

Євсєєва Яна
вул. Сміленська, 29
смт. Капітанівка
Новомиргородський р-н
Кіровоградська обл., 26010

Мені 12 років. За гороскопом — Лев. Займаюся танцями. У вільний час вишиваю, слухаю музику. Захоплююсь комп'ютером. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 12-15 років.

Семенюк Оля
с. Щедрогір
Ратнівський р-н
Волинська обл., 44122

Мені 13 років. За гороскопом — Діва. У вільний час дивлюся телевізор, слухаю музику. Люблю займатися спортом, танцювати. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами різного віку. Пишіть!

Безецна Наталка і Богдана
вул. Зарічна, 13
с. Перекалі
Демидівський р-н
Рівненська обл., 35213

Нам по 13 років. За гороскопом — Діва і Риби. Любимо слухати сучасну музику, розгадувати японські кросворди, ходити на дискотеки. Вільний час проводимо у колі друзів. Хочемо листуватися з хлопцями і дівчатами різного віку. Пишіть! Відповімо на всі листи.

Мазурьонок Вікторія

Плотянська Марина
вул. Щорса, 22
с. Северинівка
Ямпільський р-н
Вінницька обл., 24540

Мені 14 років. За гороскопом — Діва. У вільний час слухаю музику, читаю книжки. Захоплююсь футболом і баскетболом. Охоче буду спілкуватися зі всіма, хто мені напише.

Горолюк Ольга
вул. Садова, 57
с. Воробіївка
Немирівський р-н
Вінницька обл., 22844

Мені 12 років. За гороскопом — Лев. Люблю писати вірші, танцювати, співати, слухати музику. Обожнюю цуценят і кошенят. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами різного віку. Пишіть!

Кулик Валерія
вул. Зінківська, 10/52
м. Полтава, 36009

Мені 14 років. За гороскопом — Терези. Захоплююсь роком, інколи люблю послухати класичну музику. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами будь-якого віку.

Каламаж Вікторія
пр. Незалежності, 22/23
м. Острог
Рівненська обл., 35800

Мені 13 років. За гороскопом Риби. Дуже люблю спілкуватися, жартувати, писати пісні. Граю на фортепіано і гітарі. Читаю багато книжок. Хто хоче дізнатися більше про мене — пишіть.

Омелюк Катя
вул. Хутірська, 1
с. Милуші
Луцький р-н
Волинська обл., 45631

Мені 13 років. За гороскопом

Папченко Вадим
вул. Миру, 195
с. Горбове
Куликівський р-н
Чернігівська обл., 16311

Мені 15 років. За гороскопом — Риби. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 15-16 років.

Сіренко Катерина
вул. 50 років Жовтня
с. Олександрівка, 1
Магдалинівський р-н
Дніпропетровська обл., 51166

Мені 13 років. За гороскопом — Близнята. Люблю малювати, співати, танцювати. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами будь-якого віку. Пишіть! Чекаю на ваші листи.

Дем'яненко Олександр
с. Зелена Діброва
Городищенський р-н
Черкаська обл., 19526

Мені 12 років. За гороскопом — Риби. У вільний час люблю дивитися телевізор, слухати музику. Улюблені уроки — англійська мова та історія. Хочу познайомитися з хлопцями та дівчатами віком 11-14 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Лещишин Оксана
вул. Золочівська
с. Жуків
Бережанський р-н
Тернопільська обл., 47515

Мені 14 років. Люблю танцювати, відпочивати, розгадувати кросворди та ребуси. Обожнюю літо, море, сонце і морозиво. Я весела і життєрадісна дівчина. Хто хоче знайти подругу по листуванню — пишіть!

Римар Тетяна
с. Немирівське

Гапчак Мирослава
вул. Першотравнева, 29
с. Пеньківка
Шаргородський р-н
Вінницька обл., 23521

Мені 12 років. Люблю малювати, слухати музику, ходити на дискотеки. Хочу листуватися з класним хлопцем віком 12-14 років. Пишіть! Листи бажано надсилати із фотографіями.

Мазуренко Яна
вул. Леніна, 281
с. Іванівка
Новомиргородський р-н
Кіровоградська обл., 26014

Мені 13 років. За гороскопом — Діва. Люблю слухати пісні у виконанні Руслани, Віталія Козловського, читати журнал «Клас». Хочу листуватися з класними хлопцями та дівчатами. В першу чергу відповім на листи із фотографіями. Пишіть!

Дем'яненко Олександр
вул. Молодіжна, 10
с. Зелена Діброва
Городищенський р-н
Черкаська обл., 19526

Мені 11 років. За гороскопом — Риби. Люблю слухати музику, дивитися телевізор. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами. Пишіть! Відповім на всі листи.

Цибенко Аня
вул. Пролетарська, 83
м. Шостка
Сумська обл., 41100

Мені 14 років. За гороскопом — Телець. Люблю слухати музику, малювати. Захоплююсь футболом. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 14-16 років.

Нурберг Анастасія
вул. Комсомольська, 5

Стегней Аліна
вул. Морозенка, 81
Рожнятівський р-н
Івано-Франківська обл., 77611

Мені 15 років. За гороскопом — Овен. Обожнюю сучасну музику. Люблю весело проводити час. Хочу знайти друзів по листуванню віком 15-17 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Вітенько Іван
пр. Злуки, 25/88
м. Тернопіль

Мені 16 років. За гороскопом — Рак. Люблю слухати музику, ходити на дискотеки. Граю у баскетбол. Хочу листуватися з дівчатами. Відповім на всі листи.

Погоріла Світлана
вул. Набережна, 26
с. Товста
Городищинський р-н
Черкаська обл.

Мені 12 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю слухати музику, малювати. Навчаюся на відмінно. Хочу знайти друзів по листуванню віком 11-13 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Гринюк Наталя
вул. Квітнева, 31
м. Рожище
Волинська обл., 45100

Мені 14 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю ліричні пісні та запальні танці. Обожнюю нові знайомства. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами різного віку. Обіцяю відповісти усім.

Поліда Наталка
вул. Короленка, 7/32
м. Новоукраїнка
Кіровоградська обл., 27100

Мені 14 років. За гороскопом — Водолій. Люблю слухати музику,

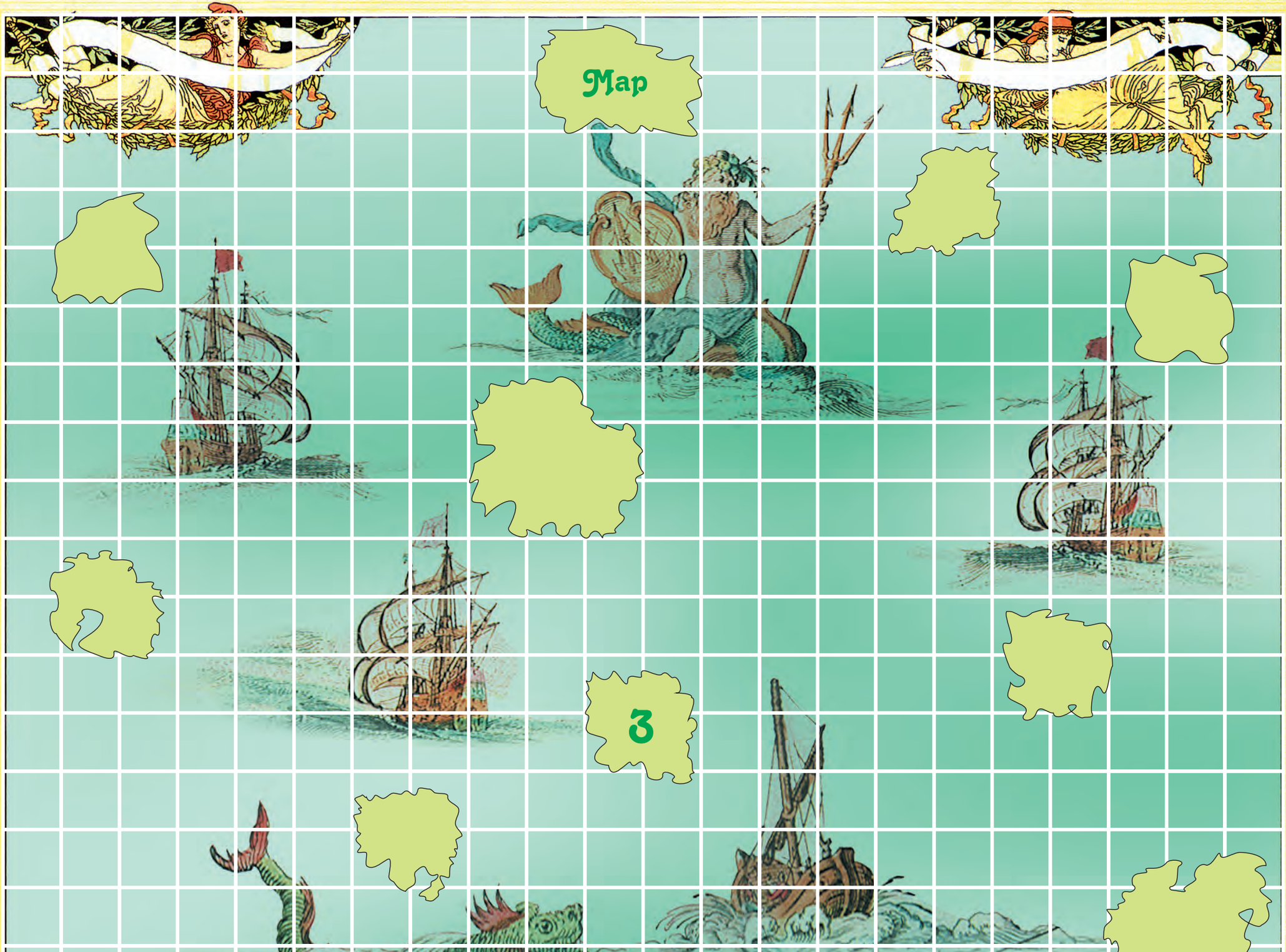
Map
3

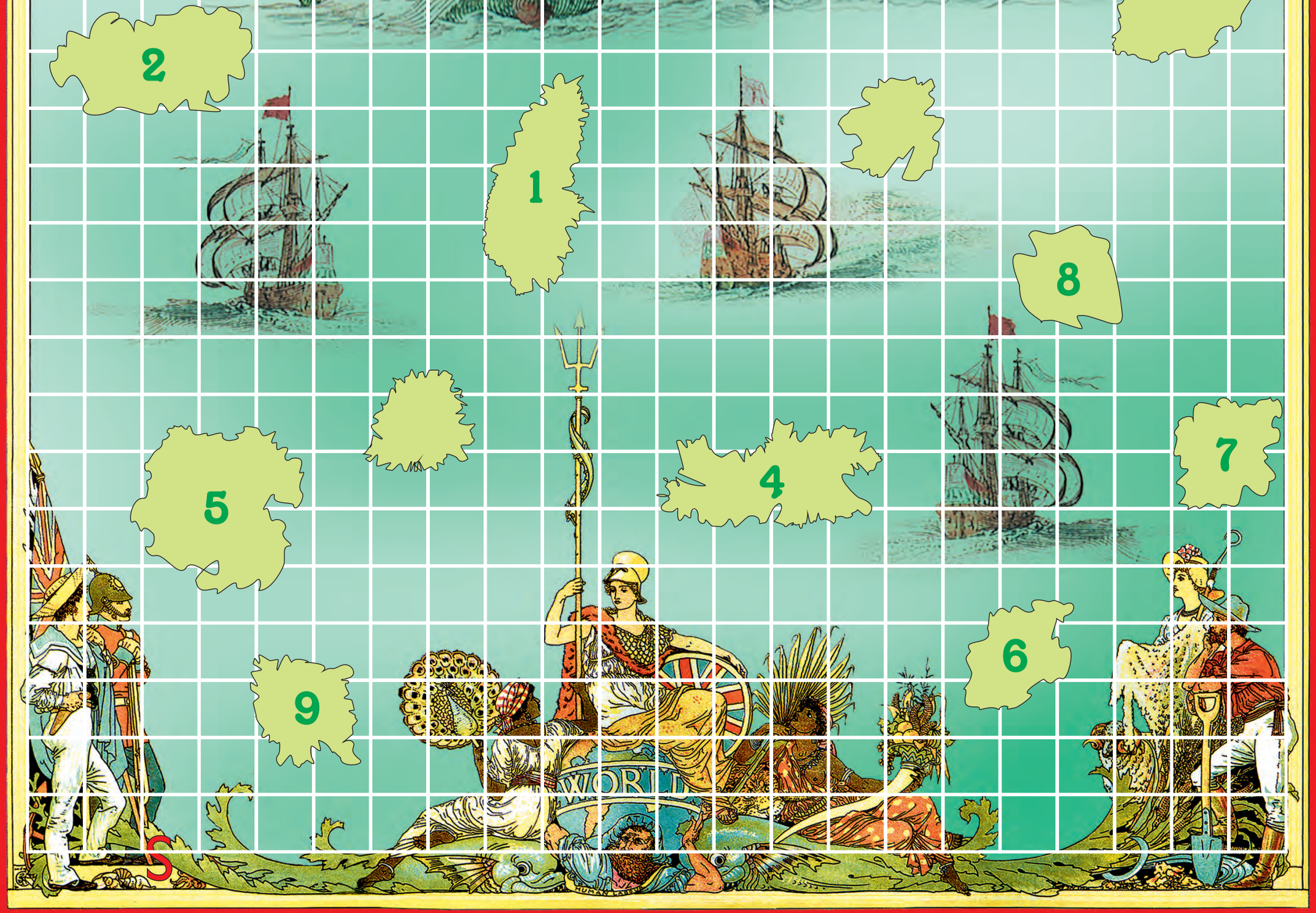

Ігрове поле до гри «Острів скарбів», розміщеної у журналі «КЛАС!» №9

— Телець. Я весела і симпатична дівчина. Люблю слухати популярну музику, займатися спортом, ходити на дискотеки. Хто хоче знайти подругу по листуванню — пишіть.

Кінащук Оля
вул. Івана Франка, 37
с. Біла Криниця
Рівненський р-н
Рівненська обл., 35342

Мені 14 років. За гороскопом — Водолій. У вільний час слухаю сучасну музику, люблю співати, танцювати. Обожнюю тварин, особливо кішок. Якщо ти хочеш знайти хорошого друга або просто поспілкуватися — пиши мені. Відповім на всі листи.

Мазурюк Вікторія
вул. А. Семенова, 87
с. Погребняки
Семенівський р-н
Полтавська обл., 38221

Мені 12 років. За гороскопом — Терези. Люблю читати книжки, слухати музику, танцювати. Обожнюю тварин. Дуже хочу знайти друзів по листуванню. Відповім на всі листи.

Мастиляк Ліля
вул. Руська, 9/18
м. Тернопіль, 46001

Мені 10 років. За гороскопом — Терези. Люблю слухати музику, дивитися цікаві фільми. Хочу листуватися з дівчатами віком 9-11 років. Коли за вікном холодно і йде дощ, звісно, хочеться поговорити з кимось. Тож не зволікай! Бери ручку та аркуш паперу і пиши мені. Я хочу поділитися частинкою свого теплого сердечка зі всіма, хто мені напише. Мій лист знайде тебе в будь-якому куточку нашої землі.

Сімченко Наталя
вул. Шанцера, 43
с. Рахманівка
м. Кривий Ріг — 97

Мені 13 років. За гороскопом — Лев. Люблю писати вірші, грати у баскетбол і піонербол. Хочу знайти друзів по листуванню. Пишіть! Відповім на всі листи.

Балтський р-н
Одеська обл., 66153

Мені 12 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю слухати музику, малювати, читати книжки. Хочу знайти друзів по листуванню віком 12-16 років.

Мінчук Леся
вул. Підлісна, 1
м. Теребовля
Тернопільська обл., 48100

Мені 12 років. За гороскопом — Терези. Люблю малювати, дивитися телевізор, читати. Обожнюю цуценят. Хочу листуватися з дівчатами віком 10-14 років. У першу чергу відповім на листи із фотографіями.

с. Рубанівка
В-Лепетиський р-н
Херсонська обл., 74531

Мені 13 років. За гороскопом — Діва. Люблю слухати музику, займаюся хореографією. Хочу листуватися з хлопцями приблизно мого віку. Пишіть!

Соколенко Інна
вул. Київська, 17
с. Івашкове
Верхньодніпровський р-н
Дніпропетровська обл., 51611

Мені 13 років. За гороскопом — Водолій. Люблю слухати гарну музику, танцювати, читати журнал «Клас», дивитися телевізор. Хочу листуватися з прикольними хлопцями та дівчатами віком 12-15 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Ковлева Діана
вул. Центральна, 12
с. Красносілля
Володимирецький р-н
Рівненська обл., 34332

Мені 13 років. За гороскопом — Овен. Люблю слухати музику, танцювати, співати, плести вироби з бісеру. Хочу знайти друзів по листуванню. Листи бажано надсилати із фотографіями. Відповім на всі листи.

малювати, листуватися. Хто хоче знайти подругу по листуванню — пишіть. Відповім на всі листи.

Шарабуряк Інна
с. Джурів
Снятинський р-н
Івано-Франківська обл., 78354

Мені 11 років. За гороскопом — Телець. Улюблені предмети — музика і математика. Обожнюю журнал «Клас». Хочу знайти друзів по листуванню приблизно мого віку. Пишіть! Відповім на всі листи.

Роксана
вул. Енергетиків, 6/50
м. Канів
Черкаська обл., 19000

Мені 13 років. За гороскопом — Рак. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами різного віку.

Смілик Ігор
вул. Молодіжна, 7
с. Червоний Плугатар
Талалаївський р-н
Чернігівська обл., 17241

Мені 15 років. За гороскопом — Рак. Люблю грати у футбол та баскетбол. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами приблизно мого віку, бажано із сільської місцевості. Пишіть!

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ З «КЛАСНИХ ІГОР» №9'2006

ГОЛОВОЛОМКИ

1 Мисливці використовували 14 орлів та 6 собак.

2 КИТАЙ — не у Європі
ЯБЛУКО — не цитрусовий фрукт
45 — не є квадратом числа
ПАВУК — не комаха
КЕРЛІНГ — гра без м'яча
Нью-Йорк — не столиця

3 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 × 9 = 100

4

	R	E	D			
		M	A	T	H	E	R
A	P	R	I	L		
	P	E	N			
L	O	V	E			
	C	O	M	P	U	T	E	R

5

×	1	7
		4
	6	8
+	2	5
	9	3

6 Можна утворити такі пари: 1–9, 2–8, 3–14, 5–12, 6–10, 13–15. Малюнок №7 не має пари.

7

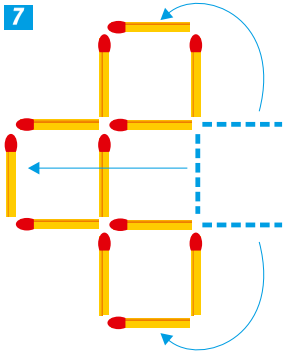

8 Готуй сани влітку, а віз — зимою. Сім разів відміряй, раз відріж.

9

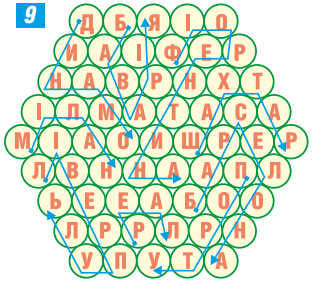

10

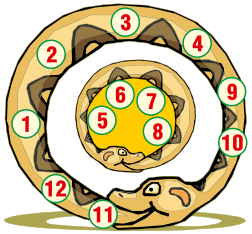

11

1	2	3	4	5	6	7	8	9
Т	Е	Р	Н	О	П	І	Л	Ь

12 У Киці було 60 марок.

13 Оскільки кінь стоїть на червоній клітинці, то 2-га клітинка, на яку він стане, буде білою, 3-тя — червоною, 4-та — білою, 5-та — червоною, ..., 63-тя — червоною, 64-та — білою. Але ж вона має бути червоною. Отже, виконати це завдання неможливо.

14 Годинники насправді мають показувати дванадцяту годину.

15

🍐	=	1
🍎	=	4
🍇	=	2
🍒	=	5
🍋	=	6
🍌	=	3

16 Пундик закриває більше цілих цеглин, ніж Ковба-сан.

17

16	2	3	13
5	11	10	8
9	7	6	12
4	14	15	1

22	5	8	11	19
6	14	17	25	3
20	23	1	9	12
4	7	15	18	21
13	16	24	2	10

ВІДПОВІДІ НА «ЛОГІЧНІ ЗАДАЧКИ» — 9'2006

Операція «Канат»
Колібрик перекинув вільний кінець каната через петлю і пропхав половину того 9-метрового каната. Потім переліз на цей подвійний канат, відрізав закріплений кінець каната, і той склався приблизно наполовину. Після цього спокійно спустився по подвійному канаті донизу. Завершилася операція тим, що Пундик потягнув за один з кінців зв'язаного каната і витяг його з петлі.

Хто платить за воду?
За воду платить сам собі ДуКлас, який здійснює роботу по переміщенню валюти.

Хиткий міст
Птахи, що злітають у замкненому просторі, створюють хаотичний рух повітря, сумарна складова якого є нуль. Тому водієві не варто було лупцювати контейнер.

Птах на Місяці
Оскільки на Місяці немає атмосфери, то птахи там літати взагалі не зможуть.

Задача про мавп
Якщо у зошиті Пундика замінити усі плями від абрикосового варення, то рівняння матиме такий вигляд:
208-X=15xX, а X=13,
тобто, 208-13=15x13.

Ти емоційна людина?

Емоційність — це загальна схильність людини до різноманітних переживань. Цей тест допоможе визначити твій рівень емоційності і конкретизувати, з якими життєвими сферами вона пов'язана. Перед тобою перелік тверджень, які стосуються твоєї поведінки в різних ситуаціях. Оціни, наскільки вони характерні для тебе, і біля кожного твердження постав одну з чотирьох цифр, яка вказує на найбільш прийнятну для тебе відповідь.

1 — ні, це зовсім не про мене; 2 — на мене це не дуже схоже; 3 — на мене це досить схоже; 4 — це точно про мене.

1. Зазвичай я сильно хвилююся перед відповідальною розмовою.
2. Я переживаю, коли невдало складаю іспит.
3. Я відчуваю страх, коли переходжу вулицю з посиленим рухом транспорту.
4. При спілкуванні з людьми я часто почуваюся невпевнено.
5. Я засмучуюсь, коли припускаюся помилок, працюючи інтелектуально.
6. Мене засмучує, що я недостатньо спритна людина.
7. Гадаю, мене можна назвати вразливою людиною.
8. Я переживаю, коли виконую навчальні завдання не так, як слід.
9. Я засмучуюсь, коли не можу самотужки щось змайструвати.
10. Мене дратує, коли мене не розуміють при розмові.
11. Я дуже сильно хвилююся перед майбутнім іспитом.
12. Я засмучуюсь від того, що пишу дуже повільно і не завжди встигаю записати потрібну інформацію.
13. Я сильно хвилююся, коли мені доводиться з'ясовувати стосунки з друзями.
14. Я періодично відчуваю дискомфорт від того, що боюся не впоратися зі справами, які вимагають розумової напруги.
15. Я хвилююся, коли виконую завдання, що вимагає підвищеної точності рухів.
16. Я легко ображаюся через дрібниці.
17. Мене засмучують помилки, яких я припускаюся при вирішенні завдання.
18. Мені стає сумно через те, що моя фізична підготовка не така, як би хотілося.
19. Сварки з друзями засмучують мене.
20. Я часто не можу заснути, тому що не в силі знайти вирішення якоїсь проблеми.
21. Я радію, коли виникає можливість порухатися фізично (побігати, поскакати).
22. Іноді мені здається, що близькі ставляться до мене погано.
23. Я засмучуюсь, коли довго не можу вирішити якусь проблему.
24. Я переживаю через те, що не зумію опанувати якусь рухову навичку (не навчуся кататися на роликах).
25. Я легко ображаюся, якщо оточуючі вказують мені на мої недоліки.
26. Я маю схильність перебільшувати свої недоліки, пов'язані із розумовою діяльністю.
27. Гадаю, що прислів'я «Поганий мир краще від доброї сварки» — це не про мене.
28. Я відчуваю розчарування, коли у мене не вистачає спритності у спортивних іграх.
29. Приступаючи до вирішення навіть нескладного завдання, я почуваюся невпевнено.
30. У мене часто псується настрій від того, що у мене виходить недосконалий виріб.
31. Мені потрібні люди, здатні підбадьорити та втішити.
32. Під час контрольних я відчуваю занепокоєння.
33. Я почуваюся ніяково через те, що у мене поганий почерк.
34. Мене ображає, що оточуючі поводяться зі мною гірше, ніж було би слід.
35. Я змістовно планую майбутню роботу, щоб уникнути небажаних помилок.
36. Коли я щось майструю, то звертаю увагу на всі деталі майбутнього виробу.

Ключ. Підрахуй бали у кожному стовпчику. Три отримані суми — це показники вираженої емоційності, що пов'язана з різними життєвими сферами.

1. Комунікативна емоційність (сума балів у першому стовпчику) пов'язана зі спілкуванням. У підлітків найвищі показники саме по цій шкалі, адже підвищена значущість того, що відбувається навколо — найхарактерніша особливість цього віку.

2. Інтелектуальна емоційність (сума балів у другому стовпчику). Це емоції, пов'язані із пізнанням, відкриттям нового, засвоєнням та осмисленням інформації.

3. Психомоторна емоційність (сума балів у третьому стовпчику). Показники по цій шкалі вказують, наскільки твої переживання пов'язані з різними рухами тіла. Це можуть бути рухливі види спорту або можливість щось змайструвати .

БЛАНК ДЛЯ ВІДПОВІДЕЙ

1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21
22	23	24
25	26	27
28	29	30
31	32	33
34	35	36

Результати. Середнім вважається значення від **26** до **34** балів. Якщо набрана сума менша **26** — це свідчить про низьке вираження відповідного різновиду емоційності, якщо більша **34** — про надвисоке. **Низькі показники** емоційності означають, що для тебе характерні спокій, рівновага, впевненість у собі. **Високі ж показники** означають, що навіть незначні події можуть викликати у тебе переживання — як позитивні, так і негативні. Тож вчися контролювати свої емоці.

Ці прикольні інструкції з'являються з різних причин. Іноді компанії друкують очевидні рекомендації на своїх товарах, щоб попередити судові позови. Добре відомий випадок, коли жінка, придбавши в кафе «McDonald's» гарячу каву, обпеклася нею. І в результаті відсудила у компанії мільйон доларів. Після цього на стаканчиках для кави з'явився надпис: «Обережно, кава гаряча». Щороку проводяться спеціальні конкурси, на яких визначають найспостережливіших покупців, які ретельно читають інструкції .

■ Отже, цього року перше місце посіла інструкція до струминного сушильного апарата, який подає гаряче повітря температурою 1000 градусів за Фаренгейтом (538 за Цельсієм). Попередження наступного змісту: «Не використовувати в якості фена».

■ На другому місці надпис на етикетці ножа: «Ніколи не ловіть ножа, що падає».

■ Третє місце посіла серветка для коктейлів, із зображенням карти каналів навколо острова Хілтон Хеад у Північній Кароліні. На папері виднілося попередження: «Не використовувати для навігації».

Інструкції для особливо розумних

Хочеш посміятися ще?
Тоді читай інші прикольні попередження.

■ В інструкції до мікрохвильової пічки «Funai»: «Не використовувати як світильник».

■ На прасці «Rowenta»: «Не прасуйте одяг на тілі».

■ На дні коробки з тортом: «Не перевертати».

■ На воскових свічках: «Лише для прикрашання! При запалюванні можуть спричинити пожежу».

■ На ковдрі: «Не використовуйте, щоб захиститися від урагану».

■ На дитячому костюмі Супермена: «Носіння костюма не надає здатності літати».

■ В інструкції до мікрохвильової печі: «Заборонено сушити домашніх тварин!» (Надпис з'явився після того, як одна американська домогосподарка намагалася висушити в мікрохвильовці щойно викупану кицьку.)

■ На велосипедному дзеркалі заднього виду: «Пам'ятайте: об'єкти в дзеркалі насправді знаходяться позаду».

■ Інструкція до дитячого візка: «Перед складанням заберіть дитину».

Time goes by so slowly
Time goes by so slowly
Time goes by so slowly
Time goes by so slowly

Every little thing
that you say or do
I'm hung up
I'm hung up on you
Waiting for your call
Baby night and day
I'm fed up
I'm tired of waiting on you

Time goes by so slowly
for those who wait
No time to hesitate
Those who run seem
to have all the fun
I'm caught up
I don't know what to do

Time goes by so slowly
Time goes by so slowly
Time goes by so slowly
I don't know what to do

Every little thing that you say or do
I'm hung up
I'm hung up on you
Waiting for your call
Baby night and day
I'm fed up
I'm tired of waiting on you

Ring ring ring goes the telephone
The lights are on but there's no-one home
Tick tick tock it's a quarter to two
And I'm done
I'm hanging up on you

I can't keep on waiting for you
I know that you're still hesitating
Don't cry for me
'cause I'll find my way
you'll wake up one day
but it'll be too late

Every little thing that you say or do
I'm hung up
I'm hung up on you
Waiting for your call
Baby night and day
I'm fed up
I'm tired of waiting on you

До адаптації будьте готові!

Скільки разів повторювати? — шептав Джо просто у вухо Пундикові. — Краще промовчи, ніж зайве бовкнути. Як тепер Киці в очі подивишся?..

— А чого вона перша почала?..

— Так то вона — а то ти... Вчи тебе, вчи, а віддачі ніякої...

— Ну добре, добре, — починав ніяковіти Пундик, — твоя правда. Ех, і чого у мене язик такий довгий?

— Що правда, то правда, — зітхав Джо, — не язик — мітла...

Ага, думаю, знову Пундик щось зопалу наговорив, а тепер думає, як провину загладжувати. Ну нічого, нехай подумає. Це йому на користь.

Все під самоконтролем

По правді сказати, це проблема не одного Пундика. Кожна людина практично від народження відчуває з боку силу-силенну всяких впливів. Авжеж, не завжди приємних, і хоч-не-хоч, а доводиться визнавати, що всі так чи інакше змушені захищатися від того, що психологи називають «негативними чинниками». Кожна людина має захист, який ті ж психологи називають хитрим терміном «рівень психологічної адаптації». Інакше кажучи, людина може пристосуватися до найрізноманітніших обставин, хоч би якими несприятливими вони не були.

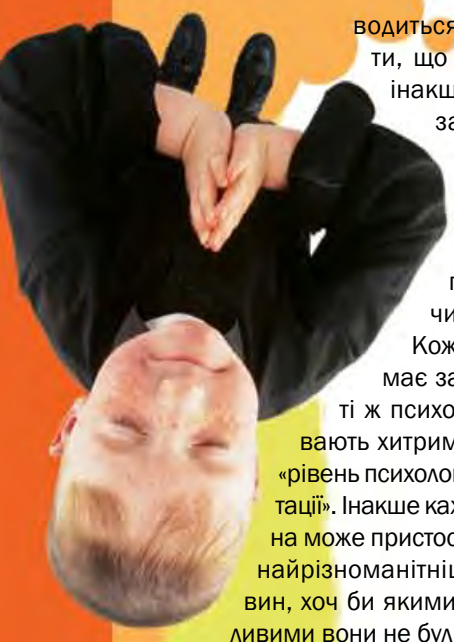

Ось тобі нескладний маленький тестик: швидко, не замислюючись, вибери собі один із малюнків, позначених цифрами від 1 до 3. Вибрав? А тепер можеш прочитати, що означає кожен з них. Якщо ти вибрав перший малюнок, це означає, що ти чудово даєш собі раду навіть у найскладніших ситуаціях. Бурхливе море немов символізує лавину емоцій, здатну накрити кого завгодно, але тільки не тебе. Ти стоїш на березі, відсторонено позираючи на море. Та вже така у тебе лінія поведінки. Пряма. Як накреслена.

Якщо ти вибрав другий малюнок, то першу скрипку в твоїй поведінці грають емоції. Човен у розбурханому морі символізує собою твою не вельми стійку позицію, котра багато в чому залежить від ситуації, яка тебе оточує. Ти не намагаєшся контролювати свої вчинки. Чи не час замислитися над собою та своїми діями, поки ще можна підправити лінію своєї поведінки? Бо далі тобі буде іще важче.

Якщо ж ти вибрав третій малюнок, то в деяких випадках тобі вдається контролювати прояви емоцій, а в деяких ти піддаєшся напливу пристрастей, забуваєш геть про все і перестаєш адекватно сприймати реальність. У такому випадку не завадило б ретельніше задуматись про власну поведінку, щоб уникати крайнощів та вибухів емоцій.

На вдачу кивай, а нерви тримай

Здатність до самоконтролю багато в чому залежить від чутливості людини до різних подразливих факторів, тобто від рівня психологічної адаптації. А рівень цей, у свою чергу, залежить від багатьох причин: спадковості, особливостей психіки та інших чинників, чимало з котрих — суто біологічного характеру. Невипадково багато хто схиляється до думки, що вже від самого народження в людині закладаються основні критерії майбутнього покоління. Тож такі характеристики, як вдача, темперамент, емоційні реакції значною мірою запрограмовані в людині від початку.

Але у зв'язку з цим напрошується питання: «Якщо здатність до самоконтролю над своїми почуттями закладається чи не з народження, то, значить, доводиться миритися зі своєю поведінкою, якою б вона не була? Тобто якщо хтось схильний до крайніх проявів емоцій, це можна сприймати як його особистісну особливість, яку, хоч лусни, нізащо не зміниш?»

Так, я згоден, таке запитання кого завгодно може збентежити. Але насправді

здатність до самоконтролю може розвинути в собі будь-хто — а значить, і ти. Але за умови, що ти відчуваєш таку необхідність.

Спробуймо докладно розібрати, до чого приводить надмірна емоційність. Насамперед у людини неминуче виникають проблеми зі спілкуванням. Соціальне оточення вкрай негативно ставиться до людей, що не вміють тримати себе в руках. От і пристають до них «цікаві» ярлики: «чуперадло», «псих», «шерепа»...

Звісно ж, тут не обійтися без усяких небажаних наслідків. Виникають проблеми з друзями. Знайомими. Вчителями. Завучами. Директорами шкіл... На день народження тебе не запрошують. У кіно сходити не пропонують. Контрольну списати не дають. Не життя — нудьга зелена. Із сірими переливами.

І це ще — не найгірше. До всього іншого людина завдає своєму здоров'ю величезної шкоди, коли дозволяє емоціям брати гору над собою. Спочатку емоції здаються чимось несерйозним, такою собі шкідливою звичкою. Як нігті гризти. А й справді, ну що тут особливого, коли через усяку дрібничку людина верещить і тупотить ногами? А насправді подібні, не вельми адекватні реакції розхитують нервову систему, призводять до появи афективних станів.

Що то воно таке — афект? Це стан, у якому можна багато чого натворити такого, чого людина при добрій пам'яті собі ніколи не дозволить. В очі випалити директору школи, що він повний невіглас і що не фізику в школі йому викладати, а пунктом прийому склотари завідувати. Заявити сусідці по парті, що якби знав, яка вона зануда, то нізащо не дав би їй потримати свого білого пацюка. Пожбурити у ставок щоденник зі свіжою двійкою... Багато чого можна натворити. Але ж як після цього людям в очі дивитися? Звідси мораль: перш ніж щось сказати чи зробити, добре-добре подумай, а чи варто воно нервів — твоїх і чужих. Порахуй до десяти. Відчуй, як сповільнюється пульс і спадає напруга. Подивись, яке блакитне небо над тобою. Які приємні люди навколо. Згадай щось приємне. І подумай, як гарно живеться людині, коли їй не доводиться про щось шкодувати.

І на десерт

...невеличкий тест. Наскільки ти володієш собою у критичних ситуаціях.

1. Рано-вранці у неділю задзеленькав телефон. Ти береш трубку, а в ній схвильований голос друга каже, що сьогоднішній похід по гриби відкладається на невизначений термін, оскільки його тато в найменш підходящий момент знайшов його щоденника, ну а там... Сам розумієш. Ти:

а) підеш рятувати друга з біди; **б)** щось невдоволено буркнеш у відповідь; **в)** дуже засмутишся.

2. Час іти на побачення, а по телевізору пустили улюблений блокбастер. Ти:

а) спокійно виходиш з дому; **б)** виходиш з дому, але зціпивши зуби; **в)** цілий вечір будеш чорний як хмара.

3. Вчитель розкритикував твій твір. Ти:

а) кажеш: «А які саме моменти вам найбільше не сподобались?» **б)** буряковієш і ледве стримуєшся, щоб чогось не бовкнути; **в)** пояснюєш усім після уроку, що Булгакова при житті також не цінували.

4. Тобі повинні зателефонувати, але не телефонують. Ти:

а) щоб не нудитись, знаходиш собі якусь справу; **б)** не знаходиш собі місця; **в)** якщо дзвінок важливий, мабуть, хвилюватимешся.

5. Хтось із дворової малечі учинив капость. Знайшовши винуватця, ти:

а) спокійно пояснюєш йому його помилки; **б)** з піною на губах женеш його додому; **в)** можеш стриматись, а можеш і ні...

6. Поглянувши на себе збоку, ти бачиш:

а) коректного, гідного довіри молодого чоловіка; **б)** нервозного, запального, але в цілому приємного суб'єкта; **в)** вразливого, субтильного молодика, який уміє приховувати істинні почуття.

7. Коли в житті починається чорна смуга, ти:

а) намагаєшся не панікувати і нічого не міняєш; **б)** усамітнюєшся; **в)** терпляче чекаєш кінця неприємностей.

8. Тобі довірили шефство над колективом першокласників. Ти:

а) намагаєшся знайти з ними спільну мову; **б)** обираєш авторитарний стиль керівництва; **в)** проявляєш гнучкість підходу.

9. Хтось із твоїх знайомців не приховує неприязні до тебе. Ти:

а) поводишся так, мов нічого не сталося; **б)** відповідаєш тією ж монетою; **в)** приховуєш своє негативне ставлення.

10. Залагоджуючи конфлікти, зазвичай ти:

а) дипломатично не ускладнюєш стосунків; **б)** завжди кажеш в очі те, що думаєш; **в)** діє, як підказують обставини.

А тепер — результати.

Якщо серед твоїх відповідей переважає варіант «**а**», то ти чудово стримуєш свої емоції. Якщо варіант «**б**» — ти не вмієш (і не хочеш) тримати нерви в кулаку. А дарма. Якщо серед твоїх відповідей найчастіше траплявся варіант «**в**» — твої дії залежать від конкретної ситуації. В одних випадках ти контролюєш свої почуття, а інколи вони беруть гору над розумом.

Висновки роби сам. Що тобі дорожче — власне психологічне благополуччя чи можливість виплеснути весь тягар негативних емоцій на оточуючих? Не забувай, що всі ми живемо в товаристві людей, і тому повинні коригувати свою поведінку відповідно до прийнятих норм. Тож не варто піддаватися емоціям, забуваючи про глузд.

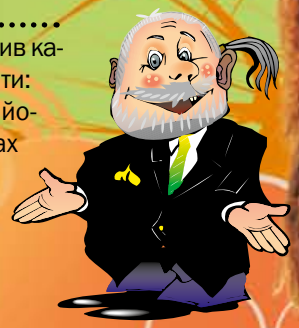

Всезнайко Google Vision

Ось тобі чергова технічна новинка, яка може перевернути світ. Поки що це концепт, ідея якого створити всезнаючий мобільний пристрій із робочою назвою Google Vision. Для чого він потрібен? Ситуація **1.** Ти загубився у незнайомому місті — розкриваєш пристрій і наводиш на вулицю або дорожній знак, натискаєш кнопку. Google Vision визначає твоє місцезнаходження через супутник і видає на екран докладну інформацію. Ситуація **2.** Ти вагаєшся перед дверима незнайомого кафе — варто заходити чи ні? Повторюєш дії із «ситуації 1» — наводиш пристрій на кафе. На екрані — меню кафе і відгуки інших відвідувачів. Ситуація **3.** Ти в магазині. Бачиш мобільник своєї мрії і думаєш: купити зараз чи пошукати дешевшого? Розкриваєш Google Vision, наводиш на мобільник, і на екрані — ціни на нього в інших магазинах у радіусі кілометра. Хай живе технічний прогрес!

Комп'ютерні солодощі

Чи може бути для геймера щось солодше за рідну приставку? Особливо, коли її можна порізати на шматочки і подати до чаю. Дівчина із Сіеттла з загадковим ніком r4kk4 виготовила цілу серію кондитерських виробів у вигляді культових ігрових об'єктів. Торт-відеоприставка «NES» («Денді»), пиріг у вигляді кишенькової консолі GameBoy, торти — аркадні автомати з «Пек-Меном» та «Centipede», до того ж — тістечка у вигляді «Тетріса», виготовлені настільки майстерно, що на екрані можна розрізнити початок ігрового сеансу в «Тетріс»! Ці солодкі шедеври за задумом автора демонструвалися публіці в приміщенні вар'єте-шоу, а трохи пізніше взяли участь у щорічному кулінарному фестивалі «Bite of Seattle». Цікаво, хто були ті щасливці, яким вдалося з'їсти шматочок «Денді»? Відгризати екран у «GameBoy»? Встромити зуби в ігровий автомат? У будь-якому випадку це напевно були геймери по духу, а тепер ще й по шлунку.

Скульптурні і олійні скріншоти

Любитель конструктора «Lego» і професіонал комп'ютерних ігор Рон Лефевр на своєму сайті опублікували знімки скрін-

шотів відомих старих ігор, зроблені за допомогою конструктора «Lego». Як зізнався сам Лефевр в інтерв'ю виданню «Played To Death», ці дитячі розваги визначили його життєвий шлях.

Інший любитель комп'ютера — чеський художник Єремія Палецек — теж використовує свою творчість для створення незвичайних скріншотів комп'ютерних ігор — він малює їх олією. Наприклад, одна з картин являє собою скріншот гри «Road Rash» — найулюбленішої гри автора. Друга картина змальована зі «Counter Strike» — перша онлайнова гра, у яку грав художник. Чого не зробиш заради улюбленої гри — і скульптуру з «Lego» виліпиш, і картину олією напишеш!

Хто сказав, що корови не літають?

Виведено спеціальний вид корів, що вміють літати. Прототипом нового звіра став Склісс, знайомий усім із казки Кіра Буличова «Таємниця третьої планети». Якщо хтось не пам'ятає, то Склісси живуть на планеті Шешинеру і дуже схожі на звичайних корів. Але все ж Склісс не зовсім звичайна корова. Подивися, як він літає, безперервно махаючи своїми прозорими, наче у бабки, крилами. Де-

які особини піддаються дресируванню — їх можна навчити літати по колу. Звичайно, для цього знадобляться посидючість і сила волі справжнього дресирувальника... (Насправді, необхідно всього лише правильно повісити Склісса, використовуючи спеціальне кріплення). Симпатичний Склісс викликає посмішку на обличчі навіть найсерйознішої людини. А «їсть» літаюча корова зовсім мало — для польоту тривалістю декілька годин їй необхідно усього дві пальчикові батарейки «АА».

Картонний Hi-Fi

Хтось божеволіє від домашніх кінотеатрів, хтось витрачає кошти на дорогі аудіосистеми. А японська компанія «Muji» вирішила підійти до справи простіше і пропонує своїм клієнтам збирати аудіоколонки зі... звичайного картону. Пара колонок, що входять у комплект, збирається користувачем вручну. Картонний корпус додається в складеному вигляді,

що значно заощаджує місце при транспортуванні і збереженні. Це, мабуть, дуже актуально для Японії, де в містах існує певний дефіцит житлової площі. Компанія «Muji» відома в країні як виробник простої техніки, елеґантної і нешкідливої до навколишнього середовища. До речі, ім'я компанії можна перекласти як «Ні, брендам!». Що ж, самий вигляд картонних колонок досить влучно відповідає цьому девізу.

http://interesniy.kiev.ua/

Цікавий Київ

У свій час Михайло Булгаков назвав Київ найкрасивішим містом світу. Мало знайдеться людей, що не погодилися б із ним. Нашій столиці і присвячений цей сайт. На його сторінках викладені матеріали про визначні пам'ятки та історію Києва, його легенди і чудасії, зібрано багато старих карт міста, рідкісних фотографій. Запеклим геймерам запропоновані навіть ігри про Київ — квести і фотозагадки. Масу цікавих фактів і дивовижних місць можуть знайти не тільки гості столиці, але й корінні кияни. «Дахи і панорами Києва», «Невидимий і підземний Київ», «Фонтани Києва» — назви найбільш популярних віртуальних екскурсій. Але творці проекту проводять щосуботи реальні екскурсії Києвом, до яких може приєднатися будь-хто.

http://konkurses.narod.ru/

Світ конкурсів

Сайт присвячений конкурсам. Тут ти можеш не тільки проявити свої вроджені таланти, але й вигравати комп'ютерні призи та барвисті дипломи. Для цього тобі потрібно взяти участь хоча б в одному з постійно діючих конкурсів: Конкурс юних письменників і поетів, конкурс «Винахід», Математична вікторина, фотоконкурс «Домашній куток», фотоконкурс «Познайомтеся — це я!», вікторина «Комп'ютер і Інтернет». Надсилай свої роботи і перемагай! Усім призерам видається диплом-сертифікат, згідно з яким він може вибрати собі приз за смаком: заставки на робочий стіл, картинки, що підходять під тематику конкурсу, можливість розмістити свою роботу на інших сайтах.

http://pixelstamps.gas13.ru

Піксельні марки з усього світу

В Інтернеті з'явився незвичайний проект — «PixelStamps», або «Піксельні Марки». Суть проекту проста: піксельні художники з усього світу розміщають на сайті свої роботи у вигляді поштових марок. Чим більше переходів по марці, тим вища її вартість. «PixelStamps» скоріше можна назвати галереєю-портфоліо піксельних художників. Колись вони працювали над іграми для 8-бітних і 16-бітних приставок для старих комп'ютерів. Незважаючи на те, що подібна техніка вже застаріла, сама піксельна графіка нині відроджується. Це відбувається почасти завдяки іграм для мобільних телефонів. Проект «PixelStamps» спеціалізується безпосередньо на сайтах самих піксельних художників, отже, там можна побачити досить цікаві й оригінальні роботи. Відвідай цю сторінку, щоб ознайомитися з одним із найсучасніших видів мистецтва — піксельною графікою.

http://o-s-l-i-k.narod.ru/

Ослик

Якось Марк Твен сказав: «Дехто вважає, що між ослом і людиною немає різниці. Але це несправедливо... щодо осла». Цю думку цілком поділяють автори сайта, присвяченого саме цій тварині. Ну і справді — у Мережі частенько можна зустріти сторінки про песиків-котиків-хом'ячків-папужок. Чому б не зробити сайт про осликів? Виявляється, майже у всіх народів світу є казки про ослів, і в художній літературі склався визначений образ цієї тварини. Але щоб переконатися, що ослів зовсім дарма вважають впертими і глупуватими істотами, досить просто почитати ослиний гороскоп. Ну і, звичайно, велика ослина фотогалерея зайвий раз переконає тебе в тому, що ослики — дуже милі і симпатичні тваринки.

http://pristavka.org/

Пограємо

Якщо ти починав свою «геймерську кар'єру» із простих ігор-приставок, завітай на сайт, присвячений старим іграм-приставкам і всьому, що з ними пов'язане. Тут ти знайдеш величезну колекцію безкоштовних ігор для старих ТВ-приставок, емулятори для них, коди до ігор, а також описи цікавих ігор і статті. Тож якщо ти просунутий геймер і тобі є що сказати людям — надсилай свої описи, автори сайта будуть раді розмістити твою інформацію. Ну і, як звичайно, на форумі можна обговорити всі питання і знайти практично будь-яку інформацію на різні теми.

http://ship.bsu.by/

Енциклопедія кораблів

З найдавніших часів море вабило до себе людину. В міру розвитку мореплавства виникала необхідність у захисті судноплавства й узбереж від ворога. З'являлися військові кораблі, зароджувалася історія кораблебудування. По мірі зміни тактики війни на морі змінювалися не тільки бойові засоби, але й мореходні якості кораблів. Усе це призвело до того, що вже до середини XIX століття кораблі набули специфічного, майже сучасного зовнішнього вигляду. В енциклопедії зібрані матеріали про 2190 кораблів і 99 типів морських озброєнь, серед них статті, фотографії, художні і документальні фільми. Енциклопедія відкрита для всіх, постійно поповнюється і чекає своїх позаштатних кореспондентів та звичайних людей, захоплених даною тематикою.

ЦИРК НА ДВОХ КОЛЕСАХ

Поблизу твого населеного пункту часто відбуваються мотоциклетні гонки? Ні? У нас також. Проте як тільки з'являються оголошення про такі змагання, я намагаюся вивести Класиків на природу, щоб вони побачили справжні дива на двох колесах. Останнього разу нам довелося навіть таксі наймати, щоб не запізнитися на гонки...

— Маємо встигнути, до старту ще 20 хвилин, — випалив Пундик, сідаючи поряд зі мною на заднє сидіння автомобіля.

— Звісно, встигнемо. А куди ви, хлопці, так поспішаєте? — поцікавився водій.

— Ви хіба не чули, що за містом сьогодні мотоциклетні гонки? От саме туди ми і їдемо, — пояснив я.

— Та чого ж не чув? Я навіть знаю, хто здійснив на мотоциклі кругосвітню подорож, — задоволено відповів водій.— Найшвидше це зробив Нік Сандерс. Цей англієць виїхав з французького міста Кале 18 квітня 1997 року і через два місяці повернувся, проїхавши на мотоциклі 32074 км. Потім він розповів кілька інших цікавих фактів з мотоциклетного спорту, а я розповів про мотоцикли, на яких змагаються гонщики. І настільки ми всі захопилися розмовою, що залишилися разом спостерігати за мотогонками.

Перше, що кинулося нам у вічі, були судді, які тримали у руках різнокольорові прапорці.

— З їхньою допомогою судді керують перебігом гонки. Кожен мотоцикліст має знати їх як свої п'ять пальців, інакше можуть виникати колізії, — промовив я. — Хочете, я вам про них розповім...

Сигнальні прапорці

Правила проведення різноманітних мотогонок не завжди однакові. Вони можуть відрізнятися системою нарахування очок, ще якимись деталями. Але от сигнальні повідомлення суддів з допомогою прапорців міжнародна федерація затвердила раз і назавжди. Порушувати їх не має права ніхто. Навіть багаторазові чемпіони, як це трапилось одного разу з легендарним Валентино Россі. Він вирішив не звернути уваги на сигнал про небезпеку на трасі і не зменшив швидкості. Випадково це було чи спеціально, не так важливо. Фінішувавши першим, Россі був наказаний десятисекундним штрафом і його золота медаль перетворилася на бронзову.

Знаючи сигнали прапорців, можна спостерігати за будь-якими гонками.

Зелений прапор показують на початку гонки, коли гасне червоне світло і загоряється зелене. Це означає, що гонка розпочалася. Забирають його після того, як лідер проходить перше коло. У випадку рестарту гонки чи після дії жовтого прапора зелений означає, що знято попереднє обмеження.

Прапор рестарту гонки означає, що всі гонщики мають знизити швидкість і прибути на стартові позиції. Також він може сигналізувати про те, що на трасі виникла ситуація, що вимагає втручання організаторів змагань, наприклад, розлито бензин чи мастила, які можуть завадити продовженню гонки.

Жовтий прапор означає, що в зоні дії даного поста в межах траси виникла якась небезпека. Це може бути мотоцикліст чи інша перешкода, при зіткненні з якою мотоциклісти можуть зазнати травм. Під час дії жовтого прапора не можна здійснювати обгони, необхідно знизити швидкість та зберігати свою позицію в гонці. За невиконання цього правила гонщика штрафують.

Червоний прапор показують у випадку виникнення на трасі ситуації, яка може спричинити серйозну аварію та завдати пошкоджень багатьом гонщикам. При цьому учасники гонки максимально знижують швидкість, усі зберігають свої позиції, заборонено обгони, зу-

пиняється відлік часу. Якщо червоний прапор показано на першому колі гонки, то це означає рестарт. Якщо ж це трапляється пізніше, то гонщики стартують з N-ного кола зі збереженням займаної позиції. У випадку, коли відбулося понад 50 відсотків гонки і якщо можна однозначно визначити переможця, комісія може визнати гонку завершеною.

Синій прапор означає, що позаду гонщика знаходиться спортсмен, який рухається швидше. Тому треба поступитися дорогою і не перешкоджати руху заднього гонщика.

Чорний прапор показують гонщику, який заважає іншим (у нього поламався мотоцикл чи він дуже повільно їздить) і не бажає добровільно покинути змагання. Це примусове видалення з траси. Гонщик має знизити швидкість і у найближчому зручному місці покинути трасу. Чорний прапор може також означати, що можна уже й не фінішувати, залікових очок і так не буде.

Білий прапор інформує гонщиків, що лідеру залишилося пройти до фінішу одне коло.

А ось прапор у клітинку показують після того, як фінішує лідер гонки. Решта гонщиків, які відстають менше, ніж на коло, мають пройти фінішну лінію і покинути трасу. Ті ж, що відстають більше, як на коло, мають завершити дане коло і після перетину фінішної лінії теж покинути трасу. Після показу прапора у клітинку починається відлік часу для решти гонщиків від нульової позначки лідера.

Дещо з історії мотогонок

Коли точно відбулися перші мотогонки? На це питання немає однозначної відповіді. Але точно відомо, що це трапилося у Європі під кінець XIX століття, десь через десять років після того, як Готтліб Даймлер встановив на дерев'яній рамі перший двигун внутрішнього згоряння. Проте першим задокументованим переможцем мотогонок вважають Чарльза Джаррота, який у 1897 році виграв гонку на одну милю, показавши час 2 хвилини та 8 секунд. З інших джерел відомо, що з 1894 триколісні мотоцикли стартували у гонках разом з автомобілями. Збереглися також відомості про гонку 1898 року, в якій змагалися моторизовані екіпажі на трасі Париж-Амстердам.

Усі ці ранні гонки були не лише значним випробуванням для техніки, але й для гонщиків. Велика кількість аварій призводила до того, що гонки деякий час були заборонені. Але бажання мотоциклістів продемонструвати свою майстерність та маркетингові ходи фірм відновили змагання на початку XX століття спершу в окремих країнах. А в 1904 році у Парижі під час автомобільного та мотоциклетного шоу на Єлісейських Полях було створено міжнародну організацію, яка взялася опікуватися перегонами. Ще за два роки на території Австро-Угорщини було проведено перші змагання, які назвали «Grand Prix of Europe».

Але реальне народження Гран Прі, яке відбувається й до сьогодні, сталося після другої світової війни, у 1949 році. Саме тоді окремі гонки об'єднали в одне змагання і визначали переможця за очками, набраними у всіх гонках. Змагалися мотоциклісти у класах: 500, 350, 250 та 125 кубічних сантиметрів. Домінували спершу в них англійці та італійці. Адже їхні країни найменше постраждали у війні і мали змогу виготовляти найкращі мотоцикли й підготувати гонщиків.

У 50-ті роки мотогонки прогресують за рахунок розробки нових моделей мотоциклів, які витісняють довоєнні. Ознаменовані вони також підвищенням безпеки на трасах. Легендою тих часів був Джеф Дюк, який вигравав перегони у різних класах.

Наступне десятиріччя стає дебютним для японських мотоциклів. «Honda» та «Yamaha» не залишають місць на подіумах для інших моделей. У 70-ті роки до них приєднується «Suzuki», а європейських гонщиків усе частіше витісняють японці. З часом гонки перетворилися на міжнародний бізнес. У них спортсмени розігрують мільйонні призові, а Гран Прі з легкої руки журналістів почали називати Цирком.

«ШУМАХЕР» в МОТОгонках

Зайшла у Класі якось мова про мотогонки та їх героїв. І з'ясувалося, що майже ніхто нічого про них не знає. Тоді пані Ганя дала мені завдання дізнатися якомога більше про фаворитів цього виду гонок і розповісти про них наступного тижня. Я радо взявся за це завдання і вже на понеділок у мене була готова розповідь про легендарного італійця Валентино Россі. Я навіть порівняв його з Шумахером.

СИН ГОНЩИКА

Він був народжений, щоб засяяти на обрії мотоциклетного спотру. Його доля була визначена наперед. У далекому 1979 році Граціано Россі став третім призером чемпіонату світу з мотогонок у класі 250 куб. см. Того самого року в нього народився син, якого назвали Валентино. Спершу він спробував свої сили у картингу, та Граціано запропонував синові змінити чотири колеса на два й зосередитися на гонках мінібайків.

І правильно зробив. Враховуючи те, що в Італії дозволено з 12 років брати участь в офіційних змаганнях, Валентино пізнав ази гоночних баталій, навчився працювати з газом, гальмувати, проходити віражі. Ці знання дали змогу майбутньому гонщику підготуватися до складніших випробувань.

Валентино швидко прогресував, і вже через два роки відбувся його дебют у гонках «великих мотоциклів» — в італійському чемпіонаті у класі 125 куб. см в категорії Sport Production. Завоювавши там чемпіонський титул у 1994 році, він отримує офіційний статус гонщика у змаганнях Гран Прі. Посівши в наступному році перше місце в італійському чемпіонаті та третє у європейському, Россі дебютує на світовій арені у складі команди «Team Scuderia AGV».

СХОДИНКИ ДО УСПІХУ

Зрозуміло, що у компанії найкращих гонщиків планети молодому італійцю довелося нелегко. Тому в 1996 році у його кар'єрі відбувся деякий спад. Проте влітку на Гран Прі Австрії Валентино вперше піднявся на п'єдестал, а згодом на чеській трасі у Брно виграв свою першу гонку. Ця перемога стала прелюдією до тріумфального сезону 1997 року, коли Россі буквально «розгромив» усіх своїх суперників і виграв одразу 11 етапів чемпіонату!

У наступному сезоні Россі почав виступати у класі 250 куб. см. Цього разу він потрапив у компанію легендарних Тетсуї Харади та Лоріса Капіроссі. Але Валентино досить швидко освоївся у новій категорії і саме ця зіркова трійця й домінувала протягом усього сезону. Уже на другому етапі в Малайзії Россі у відчайдушній боротьбі лише на фінішній прямій поступився Хараді. І хоча йому все ж пощастило виграти у тому році 5 гонок, у загальному заліку він все ж задовольнився другим місцем.

Стати лідером команди йому вдалося у 1999 році. Тоді ж він отримав звання наймолодшого чемпіона у даному класі мотоциклів. По завершенні сезону Валентино замислився над переходом у клас найпотужніших мотоциклів.

У «КОРОЛІВСЬКОМУ» КЛАСІ

Для переходу у категорію 500 куб. см Россі довелося перервати свою плідну співпрацю з уже рідною італійською мотофірмою, адже у неї не було відповідних мотоциклів. Невдовзі, прийнявши запрошення фірми «Honda», він під прапором «Nostro Azzuro Team» кинувся на штурм найпрестижнішої вершини в мотоспорті.

Перші етапи знову виявилися не зовсім вдалими. Проте невдовзі він зумів на Гран Прі Іспанії вперше піднятися на п'єдестал, випередивши діючого на той час чемпіона світу Алекса Кривіея, який вигравав три попередні гонки у Хересі. Дебютну ж перемогу у «п'ятисотках» італієць завоював у Донінгтоні у протиборстві з Кенні Робертсом-молодшим, який по завершенні того сезону приміряв чемпіонську корону.

У наступному сезоні головна боротьба за чемпіонство розгорнулася між Валентино та його земляком Максом Б'яджі. Россі усе частіше перемагав, а помилки Макса віддаляли його від лідерства. На Гран Прі Австралії Валентино достроково оформив своє чемпіонство, а потім у Бразилії отримав феєричну перемогу в останній гонці в історії класу «п'ятисоток».

Він же став і першим переможцем у новоствореній категорії «MotoGP», яка у 2002 році об'єднала мотоцикли класу 500 та 990 куб. см. На Гран Прі Японії італієць на новенькому мотоциклі «Honda RC211V» зумів обігнати гонщиків, що виступали на мотоциклах від «Suzuki» та «Yamaha». Після цього була невдала гонка у Південній Африці та сім поспіль перемог у наступних етапах. Це дозволило Валентино достроково святкувати четверту перемогу у Гран Прі.

Не менш вражаючою була переможна хода Россі у наступному році: дев'ять перемог і шістнадцять разів у 16 етапах він сходив на п'єдестал!

У 2004 році команду Валентино покинуло декілька провідних механіків та його гоночний інженер Бйорджес. Але італієць знову піднявся на вершину світового мотоспорту. У минулому році він виграв 9 етапів і достроково забезпечив собі наступну чемпіонську корону. Ось тому то його й назвали «Шумахером» мотоспорту.

ДОСЯГНЕННЯ

- У 2001 році Россі став наймолодшим гонщиком, якому вдавалося виграти титули у трьох різних класах. Окрім нього, це вдавалося Філу Ріду та Майку Хейлвуду.
- Семиразовий чемпіон Валентино Россі став третім гонщиком, який має 5 та більше перемог у Гран Прі, як і його сьогоднішній вчитель та наставник Мік Джейн. Валентино залишається одним з тих, хто може спробувати побити рекорд відомого мотогонщика Жакомо Агостіні — 8 титулів.
- Россі став первшим гонщиком, якому вдалося виграти понад 9 гонок у кожному з п'яти минулих сезонів. У 2005 році в Голландії він став першим гонщиком в історії «Yamaha», якому вдалося виграти 5 гонок у «Королівському» класі.
- Россі став поряд з найвідомішими гонщиками Гран Прі Фрейді Спенсером та Майком Хейлвудом, яким вдавалося виграти гонки у «Королівському» класі в молодому віці.

ПОЗА ТРАСОЮ

У повсякденному житті Валентино Россі — життєрадісна людина. У вільний час він полюбляє спілкуватися з друзями, гасати на кросовому мотоциклі та карті. Окрім цього, відвідує тренажерний зал, цікавиться радіокерованими моделями автомобілів. І, звичайно ж, відеоіграми. Особливо гоночними симуляторами для «Плей-Стейшн».

У музиці йому подобаються різноманітні стилі. Свого часу він слухав «Spice girls», «Blus brothers» та «Prodigy». Багато уваги приділяє спілкуванню зі своїми фанами. Особливо з тими, які розбираються у гонках і знають про них все. Приєднуйся до них. Хочеш більше знати про Валентино, тоді відвідай його офіційний фан-клуб *http://www.fanclub-valentinorossi.com*

ВІЗИТНА КАРТКА

Дата народження: 16 лютого 1979 року.
Місце народження: Урбіно, Італія.
Місце проживання: Лондон, Англія.
Зріст: 180 см.
Вага: 60 кг.

КАР'ЄРА У ГРАН ПРІ (MOTOGP)

1996: Дебют в GP125, Гран Прі Малайзії, Aprilia/Scuderia AGV. 9 місце та 111 очок. Перемога на Гран Прі Чехії.

1997: Другий наймолодший чемпіон в історії класу GP125, Aprilia/Nostro Azzurro Team. 1 місце та 321 очко у сезоні, 11 перемог.

1998: Перехід в GP250, Aprilia/Nostro Azzurro Team. 2 місце та 201 очко за сезон, 5 перемог.

1999: Наймолодший чемпіон у класі GP250, Aprilia Grand Prix Racing. 1 місце та 309 очок, 9 перемог.

2000: Перехід у «Королівський» клас GP500, Honda/Nastro Azzuro Team. 2 місце та 209 очок за сезон, 2 перемоги.

2001: Перший титул чемпіона «MotoGP» у «королівському» класі GP500 500cc, Honda/Nostro Azzuro Team. 1 місце й 325 очок, 11 перемог.

2002: Новий формат гонок «MotoGP», 4-тактні мотоцикли з великими двигунами, Honda RC211V, заводська команда Repsol Honda Team. 1 місце й 355 очок, 11 перемог.

2003: Друга перемога за Repsol Honda Team. 1 місце й 357 очок, 9 перемог.

2004: Перехід у Gauloises Fortuna Yamaha та знову перемога у чемпіонаті! 1 місце й 304 очки, 9 перемог.

2005: Друга перемога за «Yamaha». Дострокова, 1 місце, 281 очко та 9 перемог уже в жовтні того року.

Тріп-хоп — ще сумніший за блюз

Коли за вікном цяпотить дощик, ти цілісінькими днями не виходиш з дому, сидиш, сумуєш і не знаєш, що робити, то ось тобі порада справжнього меломана — послухай тріп-хоп.

ТРІП-ХОП (англ. trip-hop) — стиль музики, що виник як суміш експериментального хіп-хопу, джазу, року, соулу і деяких інших елементів, які просувалися в ті роки передусім гуртами «Massive Attack» та «Portishead» з Брістоля. Звідси і перша назва стилю — брістольська хвиля, або брістольський саунд. Термін тріп-хоп уперше був використаний у британському музичному журналі «Mixmag».

Для його звучання характерний досить повільний темп, приглушено звучний брейкбіт, виразні бас-партії, тяжіння до звуків, узятих зі старих платівок (джазових, соул, естрадних), загальної похмурої депресивної атмосфери, деяка відчуженість вокальних партій. Іноді вокал використовується у стилі репу, начитаний приглушеним голосом або навіть пошепки. Сучасні виконавці часто використовують елементи тріп-хопу в поєднанні з різними стилями.

Ультрамінорні мелодії з повільним ламаним ритмом і глибокими басами, що незмінно навівають на слухача масу похмурих і трагічних думок — ось що таке тріп-хоп у класичному його розумінні. Цю похмуру, іноді депресивну музику добре послухати в той момент, коли тяжко і сумно, адже вона така прекрасна і сумно-романтична, що примушує задуматися і утриматися від необачних кроків. Ця музика сильно впливає на свідомість, створює якусь містичну атмосферу. Це музика для творчих особистостей і просто неординарних людей, музика для справжніх естетів.

З'явився тріп-хоп у Великобританії на рубежі 80-х і 90-х років, новий електронний стиль, що досі не зазнав жодних істотних змін. Не з'являється на горизонті тріп-хопу і нових імен, а ті, що є, можна легко розбити на три групи: представники «брістольського звучання» — «Massive Attack», «Tricky» і «Portishead», інші виконавці класичного тріп-хопу та музиканти різних тріп-хоп-напрямів, досить сильно відмінних від класики.

Родоначальниками цього стилю вважають групу з Брістоля «Massive Attack», що утворилася в 1988 році. Суть ідеї створення гурту полягала в тому, що енергійному і жорстокому «чорному» речитативу «Massive Attack» вирішили протиставити м'який, хвилюючий і переповнений емоціями жіночий вокал. Більшість своїх композицій «МА» починають писати з елементарного ритму ударних, простих басів і клавішних. Записавши основу, музиканти починають по 5-6 годин імпровізувати, а потім цілий тиждень уважно вивчають записи і відбирають найцікавіші моменти. Свобода завжди була головним критерієм у роботі групи, тому всі, хто з ними працює, не підписують ніяких контрактів і можуть піти, коли їм заманеться.

«Massive Attack» як і раніше залишаються вірними тріп-хопу, а їх пісні незмінно виходять сумними. Як вважають самі учасники колективу, будь-яка композиція з вокалом або без нього повинна відводити в невелику фантастичну подорож (trip з англ. «подорож»). Смуток — дуже сильне почуття, і коли воно прориваються назовні, інші мимоволі заражаються ним.

І все ж найбільшої популярності як серед представників «брістольського звучання», так і тріп-хопу загалом досягли «Portishead». Ненав'язливе потріскування вінілової платівки і семпли з шпигунських і науково-фантастичних кінофільмів 50-60-х років є характерною особливістю штучно застарілого звучання цього гурту. Справа в тому, що лідер групи Джефф Берроу дуже не любить цифрового звучання. Він взагалі проти сучасних технологій, а тому разом з іншими учасниками колективу, ударником Дейвом МакДональдом і гітаристом Едріаном Атлі, віддає перевагу давно знятим з виробництва моделям гітар, синтезаторам і іншому устаткуванню. Ліниві баси глухо віддаються в ногах, і повітряна меланхолія тягучого голосу Бет Гіббонс закутує, немов тепла ковдра, і будить сумні і романтичні спогади. Ось яка вона, музика «Portishead». На жаль, варто визнати, що у нас виконавців цього красивого стилю немає. Напевне, наші музиканти-електронщики по-справжньому ще не засумували.

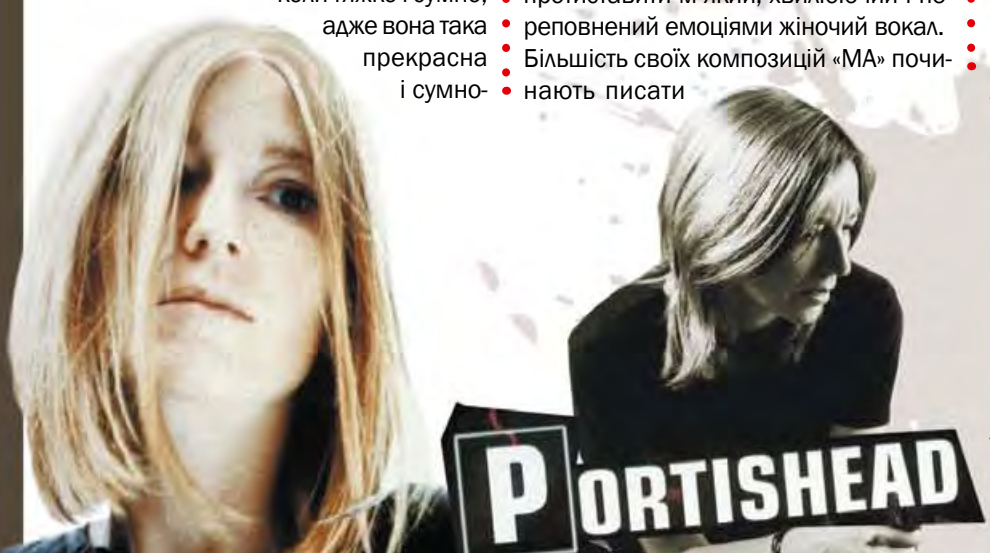

ВІДКРИТО ПОЛЮВАННЯ... НА ТЕБЕ

Як вже тільки не боролися музиканти та комп'ютерні генії з тим, щоб меломани не завантажували незаконно музику з Інтернету. Спеціально для цього було створено серію аудіо- та відеороликів із закликом купувати ліцензійні компакти. У кампанії брали участь Мадонна, Пі Дедді, Стінг та інші. В одному з роликів Брітні Спірс зверталася до глядачів зі словами: ви ж не крадете CD в магазинах? А зайти в Інтернет і вкрасти нашу музику — це те саме. Та подібні акції не дають жодного ефекту. Тож придумали ефективніший спосіб захисту авторських прав музикантів. Усі користувачі «Windows XP» мають знати, що вийшла нова версія «Windows Media Player'a», яка слідкуватиме за тим, щоб ти не слухав музики, не дивився фільмів і не грав в ігри, незаконно завантажені з Інтернету.

МУЗИКАНТИ І СПОРТ

Співак Майкл Джексон — хоч і спортсмен нікудишній, зате є почесним директором англійського футбольного клубу «Exter». Під час одного свого візиту до Великобританії співак відвідав невідомий футбольний клуб цього містечка. Коли його спитали, що ж він знає про футбол, то Джексон відповів: «Абсолютно нічого, але мені подобається «Exter». Тепер Майкл бере участь у справах клубу і вирішує трансферну політику. Звісно, особисто він цим не займається, зате будь-коли може безкоштовно піти на матч своєї команди.

ДО ЧОГО ДОВОДИТЬ ФАНАТИЗМ

Популярним людям завжди непереливки, коли вони хочуть відпочити десь подалі від фанів, адже ті їх із-під землі дістануть. Так-от, якось Стінг, відпочиваючи на одному з гірськолижних курортів Італії, відчув на собі усю любов своїх фанів, коли сотні людей виявили бажання поспілкуватися з кумиром і підстерігали його навіть — де б ти подумав — у сауні! Вже й помитись не можна зірці без зайвих очей із фотокамерами!

ПОВЕРТАЮЧИСЬ У МИНУЛЕ

Колись музику слухали лише на платівках, потім їх замінили бобіни, прості касети, а там з'явились диски, mp3-диски і т. д. Та попри все, це не означає, що звичайні вінілові платівки ніхто вже не випускає. От український гурт «Mad Heads» випустив свій альбом «Naked Flame» крім як на звичайному CD, ще й на платівці. На жаль, всі треки на ній не змогли вміститися, бо на платівках, якщо ти знаєш, вміщується значно менше музики, аніж на диску. Та й для українських фанів її послухати неможливо, бо в нашій країні є всього лиш п'ять примірників платівки. Але факт залишається фактом!

ЗА МУЗИКУ ПОТРІБНО ПЛАТИТИ

У Фінляндії настільки дбають про авторські права музикантів, що зобов'язали церкви сплачувати авторські гонорари за транслювання під час богослужінь різдвяних гімнів, що захищені авторським правом. Церквам, щоправда, вдалося виграти цей судовий процес, і вони продовжують транслювати музику безкоштовно. Натомість верховний суд Фінляндії спрямував тепер свою увагу на таксистів і зобов'язує їх виплачувати авторські гонорари виконавцям, якщо пасажир таксі слухає в салоні касету чи компакт-диск. Сума виплат зовсім невелика — приблизно 20 американських доларів на рік з однієї машини. Але таксистів це обурює і вони продовжують судитися, сподіваючись, що їм пощастить.

БЛИЖЧЕ ДО ПРИРОДИ

Рано чи пізно музиканти втомлюються від такого бурхливого життя в напруженому графіку, до якого їх змушує їхня професія. Вечірки, концерти, гастролі — все це одного дня може так набриднути, що їм хочеться заховатись від усього світу. Як от колишній лідер «Genesis», співак і музикант Філ Коллінз, який купив собі будиночок в одному з глухих сіл Швейцарії. А от в якому саме — ніхто й не знає. І він дуже береже цю таємницю, щоб ніхто ніколи так і не дізнався, де він проживає. Не любить, вочевидь, британський музикант непроханих гостей.

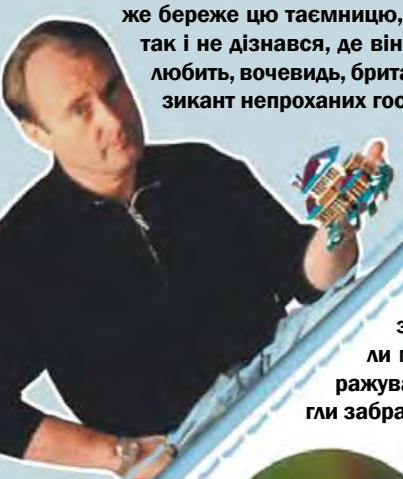

ДИСК ЗА ПІВТОРИ ГОДИНИ

Австралійський гурт «Base» мало кому відомий, але презентація їх альбому заслуговує на те, щоб зробити з цих хлопців суперзірок хоча б на один тиждень. Презентація була сенсаційною. Команда дала концерт у місті Грац. Під час виступу «Base» записали компакт-диск, зміксували його, провели мастеринг, виготовили обкладинку і розтиражували все це на комп'ютері, щоб слухачі змогли забрати диск з собою. Всю роботу вони встигли зробити за півтори години. Група каже, що на їхню думку, це максимально чесний компакт-диск, записаний на очах глядачів.

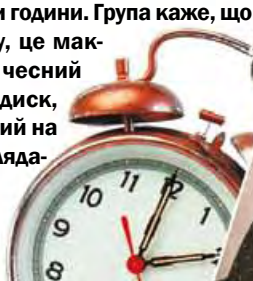

«КУПИ МЕНЕ»

Співаки часто лукавлять, коли кажуть, що їм неважливі гонорари, і що для них головне лише, щоб їх любили і слухали. Але от Келлі Озборн, дочка рок-монстра Оззі Озборна, чесно визнала, що хоче продати свій альбом, і вирішила назвати альбом просто і щиро — «Buy Me», тобто «Купи мене». Співачка сказала так: «Я хотіла бути чесною. Якби я не мріяла його продати вам, то роздала б безкоштовно». Щоправда, рекординг співачки не погодився з такою ідеєю і змінив назву. Та Келлі, зрештою, і не сперечалась, тільки додала: «Та мені байдуже, як він називається. Я просто хочу, щоб ви його послухали».

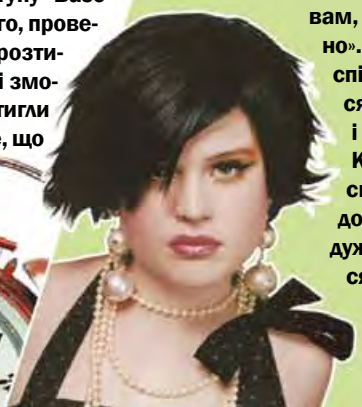

Космічний та амбіційний Жан-Мішель Жар

Мабуть, я не помилюся, якщо скажу, що цей француз дуже амбіційний, неповторний, неподібний на усіх співаків та композиторів нашого часу. Жан-Мішель зумів стати легендою музики ще при житті. І саме про нього моя сьогоднішня розповідь.

Син Франс Пежо і Моріса Жара Жан-Мішель Жар з'явився на світ у Ліоні 24 серпня 1948 року. З раннього дитинства він жив у світі музики: його дід — винахідник одного з перших звукознімачів для програвачів вінілових дисків, а батько, починаючи з п'ятдесятих років, писав музику до фільмів, які стали відомими у всьому світі.

У п'ять років Жан-Мішель починає грати на фортепіано і присвячує цьому захопленню весь вільний час. У 1968 він починає облаштовувати свою власну студію звукозапису і купувати електронні інструменти. Зрештою його стиль сформувався і приналежність до електронної музики стає очевидною.

Його творчий шлях починається там, де у багатьох композиторів закінчується. Жар стає керівником балету, названого «Аор». Вперше електроакустична музика увійшла в зал «L'opera de Paris», а Жан-Мішель став наймолодшим виконавцем, що виступав у цьому престижному залі.

У 1971 році виходить його перший альбом «Пустельний палац». Жан-Мішель продовжує досліджувати всі засоби виразності. Він пробує писати музику до фільмів, до заставок телепередач та радіо, фонову музику для аеропортів та реклами.

Крім того, він продовжує експериментувати — створює альбом «Oxygène», який багато разів ставав «золотим» диском, посідав перші рядки в хіт-парадах світу. На сьогодні продано 12 мільйонів копій «Oxygène»!

Його наступний альбом «Équinoxe» досяг успіху в 35 країнах. Завдяки цьому альбому Жар отримав світове визнання.

Жан-Мішель став автором концепції «Міста в концерті». 14 липня 1979 року Париж був паралізований першим концертом Жара. Того вечора 1 мільйон глядачів зібрались на площі Конкорд, щоб почути цей концерт.

Жар вперше увійшов до Книги рекордів Гіннесса за найбільшу кількість глядачів на концерті просто неба.

Наступний етап у творчості Жара відмічений реалізацією одного з найбільш амбіційних проектів. Організація NASA замовила у нього концерт, щоб відзначити своє двадцятип'ятиріччя і стоп'ятдесятиріччя штату Техас. Все було готове для великого святкування. «Х'юстонське побачення» мало вразити світ новинкою: музикою, яка була зіграна та записана в космосі. Космонавт Рон Макнер мав виконати на саксофоні один із творів прямо з борта космічного корабля «Претендент». Було передбачено все: зображення мало передаватися з човна і проектуватися на одну з будівель, перероблену на величезний екран. На жаль, Жан-Мішель втратить друга при вибуху човна. В результаті концерт в Х'юстоні сприйматимуть як данину поваги всій Америці.

Проекти музиканта стають більш масштабними. 11 липня 1991 року Сонце зустрілося з Місяцем. Жан-Мішель Жар працював над «Концертом затемнення». Шоу мало відбутися в місті Теотіхуасан (Мексика), а сцена мала бути встановлена перед Пірамідою сонця. Та численні проблеми (зокрема загибель в Атлантичному океані корабля з обладнанням) завадили артисту поставити цю виставу.

2000 рік можна вважати початком нового етапу в творчості Жара. В ніч з 31 грудня 1999 року на 1 січня 2000 року він виконав оперу біля підніжжя пірамід Єгипту, названу «12 снів Сонця». Концерт транслювали на весь світ. І тривав він аж до 9 ранку.

Взагалі, щоб детально розповісти про творчість цього незвичайного артиста, потрібна не одна сторінка. Його композиції можна любити, можна не слухати, але не помічати неможливо! На сьогодні Жар — найвідоміший французький композитор, адже у світі продано близько 60 мільйонів дисків.

Афіша

ХРОНОГРАФ

06.11.1982 пісня «Tainted Love» гурту «Soft Cell» поставила рекорд, провівши у британському «Top-100» рекордний час — 43 тижні.

10.11.1967 вийшов у світ «Night In White Satin» — найвідоміший сингл британського гурту «Moody Blues», який прославив музикантів на весь світ.

17.11.1970 Елтон Джон записав перший «живий» альбом «11/17/70», тобто альбом, який був записаний безпосередньо в ході живого концерту.

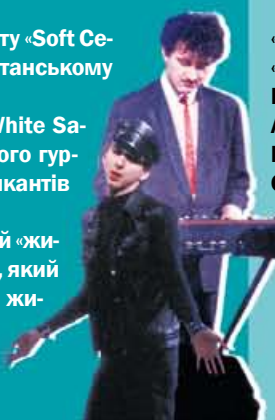

ХІТ-ТОП

«Fort Minor» — «Where'd You Go»
«Мотор'Ролла» — «До тебе, мила»
Боб Сінклер — «World, Hold On»
Анелла/Араш — «Chori Chori»
Мадонна — «Get Together»
Сергіо Мендес/«Black Eyed Peas» — «Mas Que Nada»
Валерія — «Я лечу»
«Фліт» — «Таблетка»
Джастін Тімберлейк — «Sexyback»
«ФлайzzzA» — «Небезпечна зона»

«Ot Vinta»

народна рокабілі команда

Зараз цей рівненський гурт знають, люблять і підтримують тисячі українських фанів. Ще б пак — їхні пісні потішні, незлостиві та, головне, українські! Пісня «Дарма я наївся цибулі!» заводить з півоберта — і вмить забуваєш про слізливі очі-ночі, мрії-надії, кохання-зітхання...

Рівненський гурт «Ot Vinta» веде лік своєї творчої діяльності з 1993 року. Влітку 1993 Юрію Журавлю хотілось створити свій гурт і грати щось запальне та божевільне. Разом з Дмитром Мельничуком (бас), Володимиром Бреславцем (барабани) і Андрієм Логвісем (саксофон) вони мордували інструменти та сусідів у гурті без назви. У липні молодий режисер Марина Паскар запропонувала Юрію написати музику до дитячої вистави «Пеппі Довгапанчоха» і виступити як музиканти і актори одночасно. Перший публічний концерт гурту «Ot Vinta» відбувся 12 квітня 1994 року в Палаці дітей та молоді. А 22 квітня разом з театром-студією «Від ліхтаря» та гуртом «Ретроскоп» відкрили перший і єдиний на той час в місті рок-клуб «Перехрестя», де збиралися прихильники живої музики 50-х. У січні 1995 року вийшла вистава «Звичайне диво» Ігоря Марчука, знову ж таки за участю «Ot Vinta». Мушу зауважити, що на початку свого існування гурт взяв курс на співпрацю із фестивалями, адже в ті часи було єдиною можливістю отримати концертний досвід і налагодити зв'язки. В результаті «Ot Vinta» беруть участь у міжнародному фестивалі в Польщі «Baltik Satelid» в 1995 році, в 1996 році стають дипломантами фестивалю «Перлини Сезону», пропустивши вперед лише «Стопстеп» і «Океан Ельзи», в 1997 році стають лауреатами і дипломантами фестивалів «Мелодія-97» (Львів), «Вечори над Латорицею-97» (Мукачево), «Крем-97» (Севастополь), а в 1999 році перемагають у фіналі фестивалю «Перлини Сезону».

З 1997 року починається активна гастрольна діяльність у Західній Україні, в 1998 році — в Польщі. В 1999 році колектив уперше запрошують до Москви. За рік до того гурт записує на студії «Династія» дві пісні для збірки «Український рокабільний Фронт». Незважаючи на тиск зі сторони продюсера проекту, «Ot Vinta» — єдина команда, котра записує пісні рідною мовою. Пісня «Ти казала у неділю будем слухать рокабілі» стає справжнім хітом у рокабільних колах України та Росії.

Починаються регулярні виступи й клубні тури у Москві. До творчості «Ot Vinta» різко підвищується інтерес. На їхні концерти у російській столиці приходять музиканти гуртів «Браво», «Zdob si Zdub» та Андрій Губін. З легендарними гуртами «Мистер Твистер» і «Red Elvises» рівненських музикантів пов'язує тісна дружба. Юрій Журавель зараз грає на гітарі, подарованій йому гітаристом «червоних Елвісів».

У 2001 році відкривається офіційний веб-сайт гурту ***www.ot-vinta.com***. В тому ж році команда починає роботу над першим альбомом на студії «Глорія» в Луцьку.

У 2002 році «Ot Vinta» пишуть гімн українських бойскаутів і стають культовим гуртом для учасників цієї організації. Влітку того ж року група з великим успіхом виступає на московському спортивно-музичному фестивалі «Доски», а в листопаді в якості хедлайнера грає на «Фестивалі оптимізму» в Москві (крім них, участь брали «Манго-Манго», «Бахыт-Компот»). Восени минулого року на екрани українських телеканалів вийшов анімаційний кліп на пісню «Не мала баба клопоту. Купила порося».

На сьогодні з першого складу залишився лише гітарист, вокаліст, автор пісень та ідейний лідер Юрій Журавель. Нові учасники молоді, але демонструють несподівану майстерність й заряджають публіку своєю неймовірною енергією. До того ж, концертні виступи «Ot Vinta» — це добре продумане сценічне шоу. Такий собі гвинтовий зліт у музичні небеса!

ДИСКОГРАФІЯ

- **«Дарма я наївся цибулі»**
- **«Дриґтиндимба»**

MP3-ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Незабаром у музичних кіосках з'явиться новий альбом екстраваґантного нью-йоркського панк-тріо «Yeah Yeah Yeahs». Музиканти страждають такою сильною формою перфекціонізму, що нещодавно вирішили переписати вже готовий альбом «Show Your Bones» заново. Ну щось їм там не сподобалося. Тому вийшла затримка із релізом. Але результат перевершив усі сподівання: «Show Your Bones» не лише не повторює свого попередника 2003-го року «Fever To Tell», але й відчутно перевершує його по всіх показниках. Мабуть-таки варто було страждати і переписувати.

ЧУТКИ

Можливо, легендарний бразильський треш-метал-гурт «Sepultura», який залишився без обох своїх засновників, продовжить кар'єру під іншою назвою. Музиканти домовилися, що назву «Sepultura» вони використовуватимуть лише до закінчення теперішнього туру на підтримку альбому «Dante XXI». Хоча якщо врахувати, що всі колишні учасники говорять про можливе повернення, то, мабуть, і не варто змінювати знайому меломанам в усьому світі назву.

ЧИ ПОВАЖАЮТЬ ТЕБЕ ДРУЗІ?

На дискотеку завжди ходиш з кимось?

Робиш друзям зауваження?

Вмієш вчасно змінити тему розмови?

Полюбляєш укладати парі?

Слідкуєш за новинками моди?

Підтримуєш порядок у своєму домі?

Кожна твоя річ має своє місце?

Так

Ні

До тебе часто приходять гості?

Вільного часу тобі завжди бракує?

Знаєш, як звати усіх твоїх вчителів?

Мрієш якнайшвидше закінчити школу?

Віриш, що шкільні знання стануть тобі у пригоді?

Позичаєш комусь свої улюблені фільми, книжки?

Колекціонуєш листівки?

Тебе задовільняє стан твого здоров'я?

Займаєшся у спортивній секції?

Часто хворієш взимку?

Намагаєшся споживати вітамінну їжу?

Часто змінюєш зубну пасту?

У тебе коротке волосся?

Носиш одяг червоного кольору?

У тебе є улюблений талісман?

Мрієш про зустріч зі своїм кумиром?

Часто вступаєш у суперечки?

У тебе багато друзів?

Швидко заводиш знайомства у чужій компанії?

Можеш розсміятися комусь в обличчя?

Полюбляєш прогулянки на самоті?

Твоїм друзям добре з тобою. У тебе від природи багато талантів та здібностей, і ти впевнено реалізовуєш їх у житті, щедро ділишся ними з оточуючими. За це вони щиро поважають тебе.

Ти сильна особистість і в тебе добре розвинута інтуїція, а тому ти намагаєшся уникнути спілкування з іншими сильними особистостями. Але ж не всі вони можуть завдати тобі неприємностей.

А чи не здається тобі, що ти занадто високої думки про себе? Саме тому друзі не розуміють тебе і щиро про це тобі заявляють. Чи не час змінитися, щоб твоя поведінка перестала їх відштовхувати.

Хочеш знати, чому тебе не поважають друзі? Та тому, що ти себе не поважаєш! Перестань ображатися на інших. Люблять лише достойних. Повір у свої сили, тоді ти завоюєш приязнь друзів!

Солодка плитка
Колючка троянди
Англійський співак
Ворог нечистот
Сухі стебла злаків
Англійський поет
Ялинкова прикраса
Зелений овоч
Перелік страв у ресторані
Марка авто, звір
Автор п'єс
Відчуття людини
Геометричне тіло
Країна у Півд. Америці
Письмова, дверна, меблева ...
Місто в Україні
Освітлювальний прилад
Живий «годинник»
Рожевий птах
Барон-фантазер
Марка німецького авто
Плаває у воді
Гра з києм
Матрос
Дружина Юпітера
Великий птах
Столиця Єгипту
Птах з червоними грудьми
Ділить глобус навпіл
Дерево
Елемент одягу
Листяне дерево
У ньому зубна паста

klacword

Дивна каблучка

На одній з вечірок Джексон познайомився із вродливою та розумною дівчиною, і щоб вразити красуню у самісіньке серце, вирішив продемонструвати свою ілюзіоністську майстерність. Він попросив у своєї чарівної знайомої каблучку. Взявши її у ліву руку, меломан правою витяг з кишені хустинку і знову звернувся до присутніх:

— Мені потрібні два помічники. Хто бажає вийти на сцену?

Обравши собі асистентів — ДуКласа та Джо,— він накрив хустинкою каблучку і попросив одного з них взятися за неї і потримати. Після цього фокусник вийняв з кишені кусок мотузки і попросив другого помічника перев'язати нею висячі кінці хустинки. Після того, як помічники виконали його побажання, Джексон узяв хустинку з каблучкою у свої руки й почав шепотіти якісь заклинання. Потім він відвів праву руку і показав усім каблучку, яку йому дала дівчина. Після цього фокусник розв'язав хустинку, демонструючи всім, що вона порожня, а взяту каблучку під оплески глядачів повернув зачарованій власниці. Але ж вона була під зав'язаною хустинкою! Невже вона крізь неї пройшла?!

І так, і ні. Секрет цього фокуса полягає в тому, що у ньому фокусник використовує дві каблучки. Одну з них він виготовляє з дроту, у якого один кінець загострений. Вийшовши на сцену, він тримає її у руці так, що глядачі цього не помічають. Саме її він і накриває хустинкою, підмінивши нею взяту в глядачки каблучку. При цьому фокусник повертає її так, щоб асистент, який тримає каблучку під хустинкою, не міг відчути місце з'єднання дроту, а тим паче — загострений його кінець. Тут, звісно, треба проявити справжню майстерність, яка досягається тривалими тренуваннями. А далі все просто — взявши до рук хустинку з каблучкою, фокусник трішки випрямляє дріт та пропихає його, мов зігнуту голку, крізь тканину хустинки. Потім ховає її у руці, пригладжує на хустинці місце проколу й показує усім взяту у дівчини каблучку. Для відволікання уваги він промовляє якісь заклинання і робить деякі рухи руками.

Щоб здивувати своїх друзів таким фокусом, тобі слід кілька разів потренуватися перед дзеркалом, щоб побачити та скоректувати свої дії. Саме так радить зробити ***Валерія Стороженко з Нікополя Дніпропетровської області,*** яка надіслала опис цього фокуса.

Увага, конкурс!

Класний розіграш

*Під кінець минулого року вже було оголошено конкурс з такою назвою. На нього відгукнулося декілька читачів, деякі листи надійшли із запізненням, а тому, як планувалося, у квітні не було підведено підсумків. Щоправда, Класні герої відібрали декілька розіграшів і провели з ними практичні випробування. Після закінчення навчання матеріали повернули у редакцію, а тому було прийнято рішення, щоб їх все ж надрукувати у даній рубриці. Принагідно повідомляємо, що конкурс продовжено і ти можеш до кінця року подавати описи своїх розіграшів, які, на твою думку, можуть претендувати на звання «**Класного розіграшу**». Кращі з них будуть надруковані, а на переможців очікують призи від видавництва «**Школярик**».*

Наелектризований телефон

Дзвониш комусь із друзів і просиш, щоб протягом п'яти хвилин вони не відповідали на дзвінки, бо на лінії працює телефоніст, який під'єднує їхнього сусіда до лінії. Якщо в цей момент відповісти на дзвінок, то апарат вдарить струмом. Після цього кладеш слухавку і за хвилину набираєш той же телефонний номер. Якщо слухавку піднімуть, кричи на повне горло несвоїм голосом! Надіслав ***Андрій Омельницький зі Смиківців Тернопільської області.***

Друзі за вікном

Під час уроку учень, що сидить за партою у ряді біля вікна, робить вигляд, що його увагу відволікає хтось знадвору. Він поглядає у вікно і так, щоб почув учитель, промовляє:

— Відстань, не заважай, зараз іде урок!

Вчитель підходить до вікна і визирає, але потім усвідомлює, що клас знаходиться на другому чи третьому поверсі. Якщо вчитель має почуття гумору, то він лише посміхнеться і продовжить урок. В іншому випадку — начувайся! Надіслала ***Дана Яресько з Решетилівки Полтавської області.***

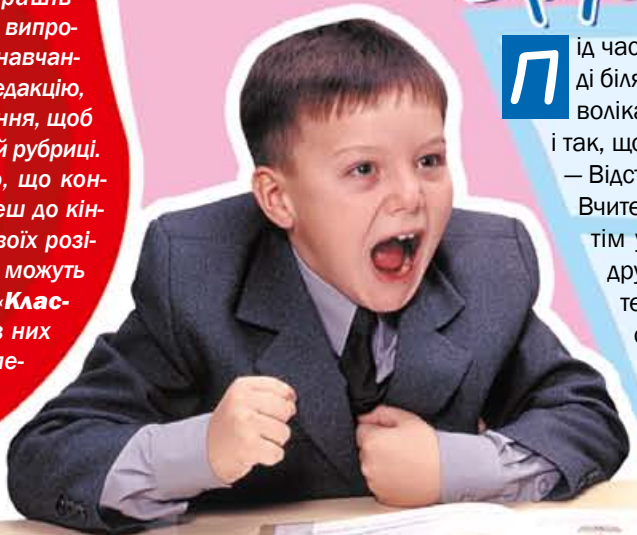

На автобусній зупинці

Ідеально для цього розіграшу підходять близнюки. Але можуть у ньому брати участь і двоє хлопців чи дівчат, дещо схожих між собою та одягнутих більш-менш однаково. Стають вони по одному на двох сусідніх автобусних зупинках (якщо у сусідніх селах, то це взагалі супер!). На першій автобусній зупинці пасажири стають свідками такої ситуації: як тільки автобус відправляється, один з учасників розіграшу починає за ним бігти, кричати і не встигає на нього.

На наступній зупинці в автобус вбігає другий учасник розіграшу і промовляє щось на зразок: «Ура! Ледве наздогнав!» Пасажири шоковані! Надіслала ***Тетяна Єременко з Котельви Полтавської області.***

Мені погано!

Для цього розіграшу повинні змовитися п'ять учнів. Якщо головний герой сидить за третьою партою, то двоє повинні сидіти попереду нього, тобто за другою партою, а ще двоє — позад нього.

План дій такий: головний герой, якого вчитель обіцяв викликати до дошки, якусь мить розхитується у кріслі, а потім плавно падає на підлогу. Четверо його соратників різко зриваються з місць, підхоплюють «потерпілого» за руки та ноги й виносять з класу. Трішки прогулявшись, уся п'ятірка за декілька хвилин повертається до класу і сідає на свої місця. При цьому у «потерпілого» мокра голова, яка свідчить про те, що його «полікували». Перед демонстрацією цього розіграшу варто потренуватися, стверджує авторка ***Катруся Мацюпа з Підбірців Львівської області.***

Дивні горіхи

Оскільки зараз осінь, то цей розіграш можна легко організувати. Тим паче, що для його проведення потрібні звичайні горіхи.

Розколюєш акуратно навпіл декілька горіхів, виймаєш з них зернята, які тут же можна з'їсти. Потім у шкаралупки вкладаєш невеличкі записочки чи інші сюрпризи та склеюєш половинки докупи. Таким чином ти отримаєш декілька дивних горіхів.

Потім залишається лише серед друзів почати їсти горіхи. При цьому не слід самому пропонувати їх комусь (цього разу забудь про культуру поведінки), дочекайся, щоб вони у тебе їх попросили. Тоді із «секретної» кишені виймаєш «підготовлені» горіхи й роздаєш. Ось тут вони і почнуть читати: «Не пхай свого носа, куди не слід!», «Без виграшу! Пощастить наступного разу!», «Що цікавого ти збираєшся прочитати?». Або дістануть із горіха горох чи квасолю! Про цей розіграш написали ***Дмитро Вініченко з Пряхова Житомирської області і Тетяна Єременко.***

Монета у коробці

Завітав одного разу ДуКлас до Класу і біля нього одразу з'юрбилися Класики.

— Покажіть, будь ласка, якогось цікавого фокуса, — прохали учні.

ДуКлас трохи задумався. Але через мить підкрутив свої чорні вуса і дістав з кишені сірникову коробку. Відкрив її десь до половини, показуючи тим самим усім, що вона порожня, а потім звернувся до школярів:

— Хто хоче мені допомогти, може, ми щось начаруємо?

Першим відгукнувся Джо, а тому саме до нього наш фокусник простяг руки з коробкою.

— Поглянь на мої руки, у них нічого немає, окрім коробки. Я закриваю цю порожню коробку і віддаю тобі.

Після того, як Джо взяв її у руки, ДуКлас попросив його потрясти нею. У коробці щось калатало.

— Відкрий її, — наказав фокусник.

Джо відкрив коробку і побачив там 50-копієчну монету. Він вийняв її та вигукнув:

— Ура, я докладу до своїх грошей і тепер зможу купити собі морозиво!

З цими словами він вистрибнув з Класу, а решта дітей запитально витріщилися на ДуКласа з німим побажанням розказати, звідки взялася та монета, адже усі бачили, що коробка була порожньою.

Хоча в дійсності було не так. Фокусник заздалегідь поклав монету в коробку. Але не просто поклав у вічко, а затиснув її між задньою стінкою вічка і верхньою кришкою сірникової коробки. Висуваючи вічко, він одним пальцем натискав спереду на верхню кришку коробки, притримуючи тим самим монету, а другим пальцем висував вічко. Зробити це не складно, якщо трішки потренуватися. Ти теж зможеш так розважати своїх друзів, як це робить ***Дана Климентовська з Рівного***, яка надіслала опис цього фокуса.

Весела ковдра

Це скоріше не гра, а веселий розіграш когось із учасників святкової вечірки. Як тільки ти бачиш, що твої гості, які, наприклад, прийшли до тебе на день народження, починають сумувати, запропонуй їм зіграти у цю забаву. Тим паче, що для її проведення потрібно мати всього лише велику ковдру. Не маєш ковдри — можна скористатися й непрозорим покривалом.

Одним словом, у тебе в руках ковдра і ти викликаєш гостей із-за столу й запитуєш:

— Хто з вас бажає виграти у мене приз?

Після цього іноді друзі намагаються уточнити, про який саме приз йде мова. А цим призом може бути право першого танцю з винуватцем свята, право заспівати пісню з іменинником. Тим паче, що після цієї гри твої друзі будуть уже налаштовані на розваги.

Саме цю розвагу вибрала для гостей наша Киця й обрала для розіграшу Пундика.

Отримавши інформацію щодо призу, охочих, звісно, не бракуватиме. Тому обираєш когось одного (припустимо, це буде той же Пундик, який завітав і до тебе у гості) і пояснюєш правила гри:

— Ти зараз присядеш і накриєшся ковдрою так, щоб ми тебе зовсім не бачили. Після цього ми загадаємо якусь деталь одягу, яку би ми хотіли, щоб ти зняв із себе. Твоє завдання полягає у тому, щоб правильно її відгадати. Для цього ти називаєш те, що, на твою думку, ми загадали. Якщо ти вгадуєш, то виграєш приз. Якщо ж помиляєшся, то знімаєш із себе названий одяг і робиш наступну спробу. Зрозуміло?

Пундик кивнув головою, взяв ковдру, присів і накрився нею. Після цього ведучий, тобто ти, миттєво прикладає пальця до рота, мовляв, тиша, мовчіть! І показує всім на ковдру! Так, ви загадуєте к-о-вдру-у-у!

Ну а Пундик починає вгадувати. Він називає по черзі всі елементи свого одягу: светер, сорочку, ремінь, штани, туфлі та шкарпетки (звісно, по одній речі)... і все це знімає із себе. Скільки б на ньому не було речей, а завершується все завжди тим, що сидить той бідолаха під ковдрою в одних трусах та майці і з острахом називає останні деталі свого гардеробу. І по черзі отримує, як ти здогадуєшся, відповіді: «Ні!». Ось тут переважно розуміють, що мова йде саме про ковдру, а іноді починають верещати, що не погоджуються знімати труси... Вибух сміху та реготу гарантовано. Можна вмикати музику й танцювати.

Ти, я і м'ячик

Цю гру можна організувати як на подвір'ї чи стадіоні, так і в приміщенні. Змагатися у ній можуть декілька команд чи окремих пар гравців. Перед початком гри слід позначити стартову та фінішну лінії. Учасники змагань парами стають у шеренгу за стартовою лінією та отримують по одному м'ячеві на двох. А після того, як пара пройде свій етап, на стартовій лінії має передати м'яча наступним гравцям. Уся гра складається з декількох етапів, за перемогу в кожному з них гравці отримують призові очки. Наприклад, за перше місце — 3, за друге — 2, за третє — 1 очко.

Кількість етапів може бути, наприклад, п'ять, як це пропонує Марина Цьот з Гадяча Полтавської області. У кожному з них пари гравців біжать з м'ячем за фінішну лінію. Іноді вони йдуть, адже м'яч мають тримати щоразу по-іншому:

- стають поряд, кладуть м'яч на плечі і притримують його головами;
- притримують м'яч плечима;
- затискують м'яч спинами;
- утримують м'яч, затиснувши його лобами;
- стають спинами один до одного й утримують м'яч над собою руками (кожен однією рукою).

Команда чи пара, яка набирає більше призових очок, стає переможцем .

Футболу

Пригадуєш, як у Британії на одному з матчів у густому тумані суддя не міг порахувати гравців і їх було аж по вісімнадцять у кожній з команд?! Повибігали на поле усі запасні футболісти. У нашій грі, яку хоч і проводять не на стадіоні, гравці перед початком також сидять, щоправда не на лавці для запасних, а на кріслах чи табуретках. А роль туману виконуватимуть пов'язки, якими їм зав'язують очі.

Правила такі: перед кожним із гравців на відстані п'яти метрів від табуретки лежить по м'ячу. Потрібно встати з табуретки, зробити п'ять кроків і копнути м'яча. Той, кому це вдається, отримує призове очко. Але це ще не все. Головне, це здійснити прогулянку у 12 кроків та повернутися на своє крісло.

Мавпячі доганялки

Тобі, мабуть, відомо багато варіантів ігор, які називають доганялками. У них переважно хтось когось ловить, намагаючись до нього доторкнутися. Після того, як ведучий доторкнеться до якогось гравця, він або «завмирає» і його намагаються врятувати інші «живі» гравці, або просто сам стає ведучим і намагається зловити іншого. Так-от, наші Класики теж полюбляють побігати, але вони внесли у цю гру деякі новації. І грати стало веселіше та ще цікавіше. Суть коректив така, що ведучий має мавпувати рухи того, хто втікає. Наприклад, якщо той, хто втікає, починає стрибати на одній нозі, то й ведучий повинен теж за ним стрибати на одній нозі. Якщо той починає стрибати, мов заєць чи жаба, то і ведучий повинен переміщатися так само.

Можна кульгати, немов би тебе болить нога, можна повзти, стрибати чи лізти рачки. Одним словом, рухи вибирає сам гравець, що втікає. Головне завдання ведучого не лише спіймати, але й вчасно змавпувати гравця. Якщо ведучий не встигає цього зробити, тобто не переходить вчасно на змінений варіант руху, то йому не зараховується те, що він когось наздожене. Ведучий у такому випадку має завмерти, а гравець матиме 5 секунд, щоб втекти на безпечну відстань.

До речі, ця гра дає тим, що втікають, більше шансів врятуватися. Адже може так трапитися, що ведучий бігає швидше за тебе, але зовсім не вміє рачкувати.

«Клас» — 10 років!

Увага, конкурс!

Здавалося б, нещодавно у нас був ювілей з нагоди виходу сотого номера, але ми раді повідомити, що у нас нове свято. Так, скоро буде зроблено 120 номерів нашого журналу, а це значить, що нам у наступному році виповнюється 10 років. З нагоди цього Класна компанія сподівається отримати від тебе вітальну листівку чи листівки (якщо ти забажаєш привітати декількох Класних героїв). Кращі вітання будуть надруковані у журналі. Якщо ти хочеш, щоб твій мистецький витвір побачили наші читачі, то не барися та до роботи берися і до 31 жовтня 2006 року надсилай на адресу редакції на конкурс свої вітальні творіння. На конверті зроби позначку «Клас — 10 років!».

Секундомір

Це, мабуть, найтихіша у світі гра. Навіть якщо у ній беруть участь найгамірніші гравці, стоїть повна тиша. А крім цього, вона ще й допомагає навчитися правильно відміряти час без допомоги жодних годинників. Спитаєш як? А дуже просто. Адже під час гри всі її учасники стають хронометрами, тобто приладами, що вимірюють час.

Організувати таку гру дуже просто. Ведучий, взявши годинника із секундоміром, просить усіх приготуватися і подає сигнал про початок відліку часу. Наприклад, каже: «Старт!» Саме з цього моменту всякий шум миттєво зникає, а всі гравці починають зосереджено подумки рахувати секунди.

Через деякий час ведучий каже: «Стоп!» Всі гравці записують по черзі на своєму аркуші паперу або просто називають, скільки, на їхню думку, пройшло часу від початку відліку. Вислухавши їхні показники, ведучий оголошує правильний час, який показав його секундомір. І той з гравців, хто назвав його найточніше, отримує призове очко. Гра продовжується далі. Грають, наприклад, десять разів. Перемагає той, хто набирає більше призових очок. Або ж грають до 3 чи 5 призових очок.

Збирай друзів і лічіть секунди!

Тумані

Як це відбувається? Оскільки 5 кроків уже зроблено, то гравець має повернутися направо, зробити крок вперед, потім знову повернутися направо, зробити 5 кроків і, ще раз повернувшись, зробити крок та сісти на своє крісло. Видається, що це зовсім нескладне завдання, але, як пише авторка гри Дана Климентовська з Рівного, теоретично це так, та практично... крісло чомусь зникає! При цьому його ніхто не забирає і не переміщає, воно як стояло, так і стоїть на своєму місці. Що ж тут порадити гравцям? Головне, намагатися робити однакові кроки та повороти виконувати на 90 градусів. Найчастіше крісло знаходиться десь збоку, а тому після «прогулянки у тумані» слід знайти його десь біля себе. Хто перший знаходить, той отримує 2 призових очки і стає переможцем гри. Збирай друзів та на старт! І врахуй, що стільці треба ставити на відстані двох-трьох метрів один від одного, щоб гравці не робили «аварій». Успіхів!

Талісман переможця

Навчальний рік лише розпочався, а нашим Класним героям уже довелося пройти перше серйозне випробування на шкільній спортивній олімпіаді. І що особливо приємно, вони продемонстрували досить високі фізичні показники, колективну згуртованість та жагу до перемоги. Тому й стали чемпіонами. А все через те, що влітку не відлежувалися на дивані, а щоденно загартовували та тренували своє тіло. Навіть Пундик чергував пиріжки та гамбургери з турніком, гантелями та катанням на велосипеді.

Але повернімося до змагань. Наступного дня після їхнього завершення викликали на ранковій шкільній лінійці капітана Класної команди Джомолунгму, привітали з перемогою, вручили йому диплом та пам'ятні медалі для кожного з учасників команди. А після уроків у нього взяли інтерв'ю для шкільної газети. Редактор з двома помічниками розпитували його про те, як команда готувалася до олімпіади, що стало причиною успіху. Та Джо не поспішав розкривати свої секрети, ухилявся від прямих відповідей, проте в якийсь момент не стримався і заявив:

— Звісно, це секрет, але я готовий його відкрити. Виграти олімпіаду нам допоміг талісман переможця.

Після цього посипалися нові запитання: «Де ти його взяв?», «Як він виглядає?», прохання: «Покажи, будь ласка».

— Його не беруть, а завойовують. Спершу я багато тренувався і потрапив у молодіжну збірну з баскетболу, яка в нагороду отримала право поїхати в Італію на зимову Олімпіаду. Там, у Турині, можна було побачити багатьох відомих спортсменів та довідатися про їхній шлях до успіху. А в одному із залів олімпійського центру розігрували різноманітні талісмани чемпіонів. Щоб якийсь із них виграти, потрібно було правильно відповісти на три запитання. Після цих слів наш спортсмен дістав з-під футболки медальйон, який висів у нього на ланцюжку на шиї, і продовжив: — Одним словом, не лише мокрі від поту футболки стали мені у пригоді, а й у голові треба було щось мати.

— Які саме запитання? Розкажи! — поцікавився редактор.

— Гаразд. Як я уже сказав, усього запитань було три. Відповіді всіх учасників заносилися у комп'ютер, який відкривав вхід до зали, де можна було отримати талісман. Перше та друге запитання стосувалися Турина. Як відомо, місто знаходиться на 45 градусах північної широти. Та от цікаво, до чого воно є ближчим — до екватора чи Північного полюса? У другому запитанні спершу треба було назвати, з якого міста ви приїхали, а потім сказати, де буде важчим талісман — у Турині чи у вашому місті? У третьому запитанні треба було вказати на зайве слово у послідовності: бург, град, ленд, поліс, чжоу. Ну що, а ви зможете на них правильно відповісти?

Шкільна журналістська братія спробувала, але усі три правильні відповіді не дав чомусь ніхто. Ось так!

А ти знаєш, як Джо відповів на кожне із запитань, щоб виграти свій талісман чемпіона? Добре подумай, можливо, і тобі колись випаде шанс виграти його або щось подібне.

Хто зїв торт?

Зібралася якось Класна компанія у кафетерії посмакувати морозивом. Поряд з ними за сусіднім столиком сиділи Оля, Наталка, Андрій та Сергій із паралельного класу. Кожен з них щось пив та їв. І поки решта Класиків вибирали ласощі, Пундик почав за ними спостерігати, і ось що він помітив:

- один з хлопців теж їв морозиво;
- одна з дівчат пила сік;
- Сергій пив каву;
- до піци подали томатний сік;
- хлопці не п'ють чаю;
- Наталка їла булочку і запивала її не соком;
- той, хто пив коктейль, ласував морозивом.

Але наш ласун не встиг зауважити, кому з них принесли кусочок торта, бо той його миттєво схрумав. А сам Пундик у цей час доїдав морозиво. Так хто ж це був? Пундику дуже захотілося це з'ясувати, але він не посмів у них запитати. Тому на серветці накреслив табличку і почав це з'ясовувати, співставляючи відому інформацію. Ти теж так можеш поступити й допомогти нашому гурману. Принагідно встанови, хто з тієї четвірки чим смакував.

Куди подівся день?

Тобі доводилося читати роман Жуля Верна «Навколо світу за вісімдесят днів»? Ні? Ти волієш подивитися фільм. Але ж це зовсім не ті враження! Читаючи книжку, кожен по-своєму уявляє описані автором місця, по-своєму сприймає героїв, по-своєму переживає їхні пригоди. І це часто відрізняється від того, що зніме режисер по написаному сценарію. Над фільмом працюють десятки спеціалістів, і кожен з них вносить свої корективи, які іноді погіршують авторську ідею. Одним словом, краще перечитай первинний текст і отримаєш справжнє задоволення від описаних пригод. Класні герої так і зробили на літніх канікулах, передаючи книжку один одному. У романі окрім описаних пригод усіх зацікавила ще одна обставина. Виявляється, що флегматичний Філеас Фогг здійснив свою кругосвітню мандрівку не за 80, а за 79 днів.

Як таке могло статися? Куди подівся один день? З такими запитаннями друзі звернулися до нашого капітана Немо. Вони йому пояснили, що мореплавець був великим педантом і уважно рахував дні своєї подорожі. Та все ж... помилився. Він усім доказував, що точно 80 разів перед ним на сході сходило сонце і 80 разів сідало на заході. Фогг готовий був укласти парі з джентльменами Реформ-клубу на велику суму. Та от цікаво, чи виграв би він його? Адже його суперники могли б взяти у свідки тисячі мешканців Лондона, які готові були засвідчити, що з моменту відплиття мандрівника і до того часу, коли він знову ступив на рідну землю, минуло рівно 79 діб. То хто ж пояснить, куди саме зник той один день?

Вище від пірамід

Класні герої жваво обговорювали урок історії, на якому вивчали Стародавній Єгипет. А точніше, фільм, який щойно побачили. У ньому вчені змоделювали процес побудови пірамід.

— Я й не знав, що збереглося аж 70 пірамід, — мовив Джексон.

— А як їх будували! Кожен блок тягнули з каменоломень по дерев'яних кругляках, а потім по земляних насипах піднімали вгору. Ніби й просто, забрали потім насипи, а піраміди залишилися, — захоплено підтримав розмову Пундик. — Уявляєте собі армію робітників у десятки тисяч?! Їх же всіх треба було чимось годувати.

— Кому що, а тобі лише б поїсти, — пожартував Джо. — Ти собі не уявляєш, як вони велично виглядають! Мені хотілося б знати, коли люди вперше збудували щось вище від пірамід? Колібрику, може ти знаєш?

— «Все на світі боїться часу, але час боїться пірамід», — відповів наш вундеркінд арабським прислів'ям і продовжував перекладати на своїй парті якісь картки.

— Та ти знаєш чи ні, скажи? — втрутилася у розмову Киця.

— Звісно. Знаю, що і коли було збудовано, — посміхнувся Колібрик. — Але не скажу. Подумайте самостійно. Якщо хочете знати, у якому це трапилося столітті, вирішіть правильно легеньку задачку з оцими картками. Ось погляньте...

На парті було розкладено картки, на яких написано числа від 1 до 5. Та лежали вони у такому порядку: 1, 3, 5, 4, 2.

— За один хід можна поміняти місцями будь-які дві картки. Яку найменшу кількість ходів слід виконати, щоб розставити картки так, щоб числа на них зростали від 1 до 5? Відніміть потім отримане число ходів від теперішнього століття і знатимете, коли вперше було збудовано щось вище за єгипетські піраміди. А ще скажу, що це було у 89 році того століття.

Класні герої з'юрбилися над картками і досить швидко встановили рік будівництва, але про що йшла мова — не одразу здогадалися.

А ти знаєш? Розберися з картками, і вони тобі теж підкажуть, що ж це було збудовано вище від єгипетських пірамід.

Скандинавський кросворд

Щедрий урожай

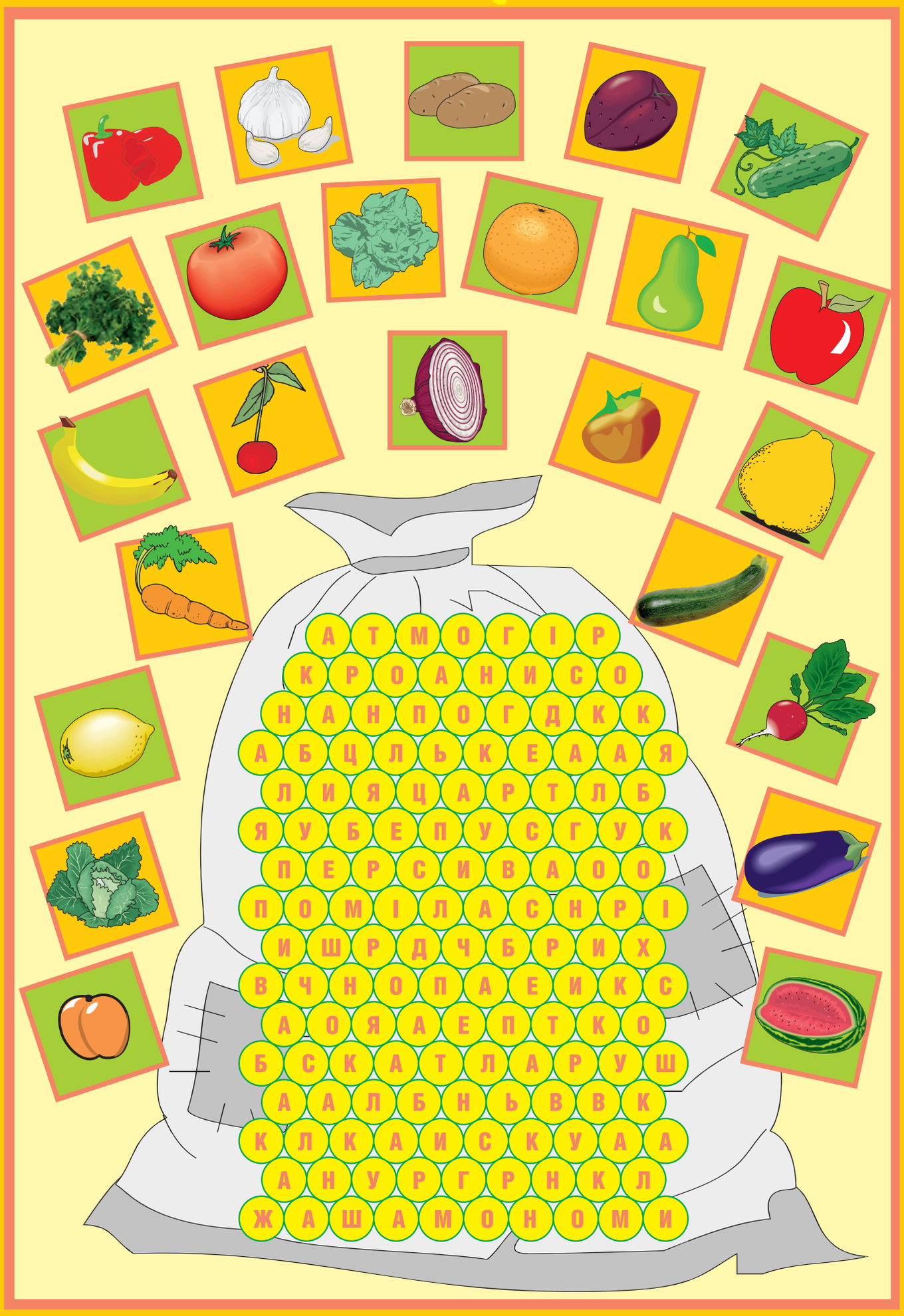

Викресли назви фруктів та овочів ламаними лініями, що не перетинаються між собою

японських кросвордах зашифровані малюнки. Завдання — відтворити зображення за числами, які зазначені зліва від рядочків і над колонками. У кольорових кросвордах групи з різним забарвленням необов'язково мають бути розділені однією чи кількома вільними клітинками, вони можуть стояти поряд.

У цьому номері використані кросворди:

- **Інни Журавель** (м. Нововолинськ, Волинська обл.);
- **Ірини Гримайло** (с. Буркачі, Волинська обл.);
- **Інни Щерби** (м. Чернігів);
- **Олександри Паровай** (с. Ковалівка, Вінницька обл.);
- **Богдани Кравченко** (м. Луганськ);
- **Оксани Самчук** (м. Ушомир, Житомирська обл.).

Надсилай і ти свої кросворди! Але обов'язково перевір, чи вони розв'язуються. Можеш зробити це самостійно або попросити своїх друзів.

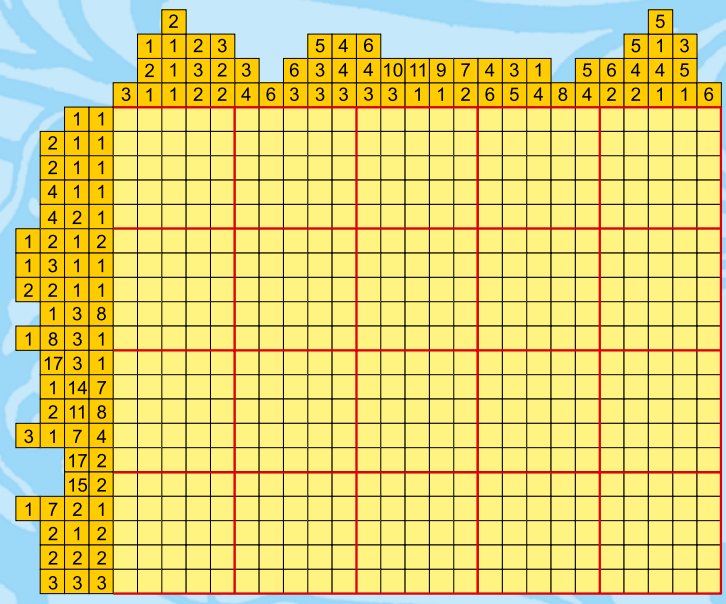

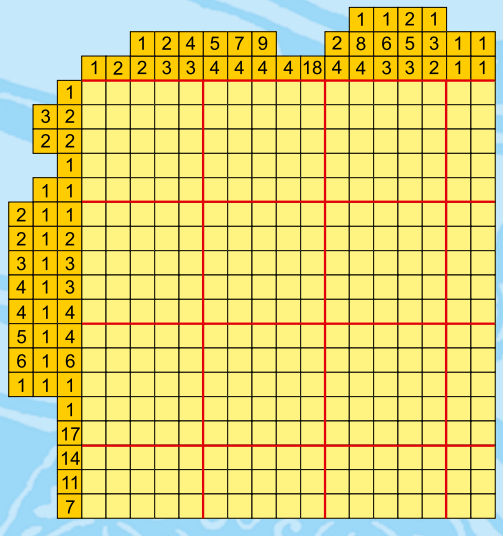

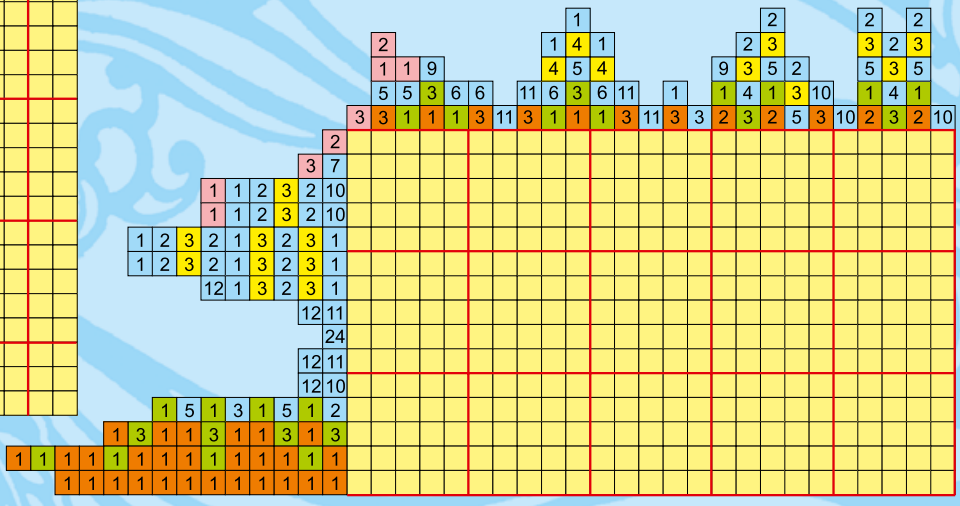

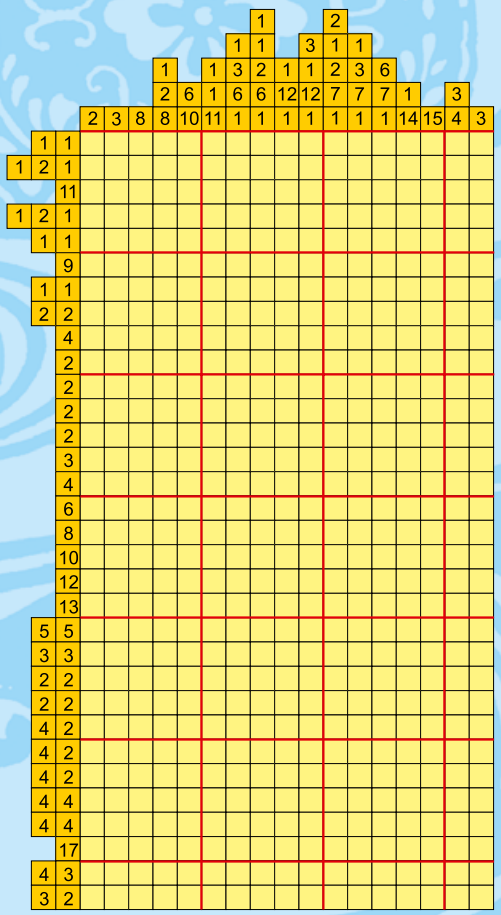

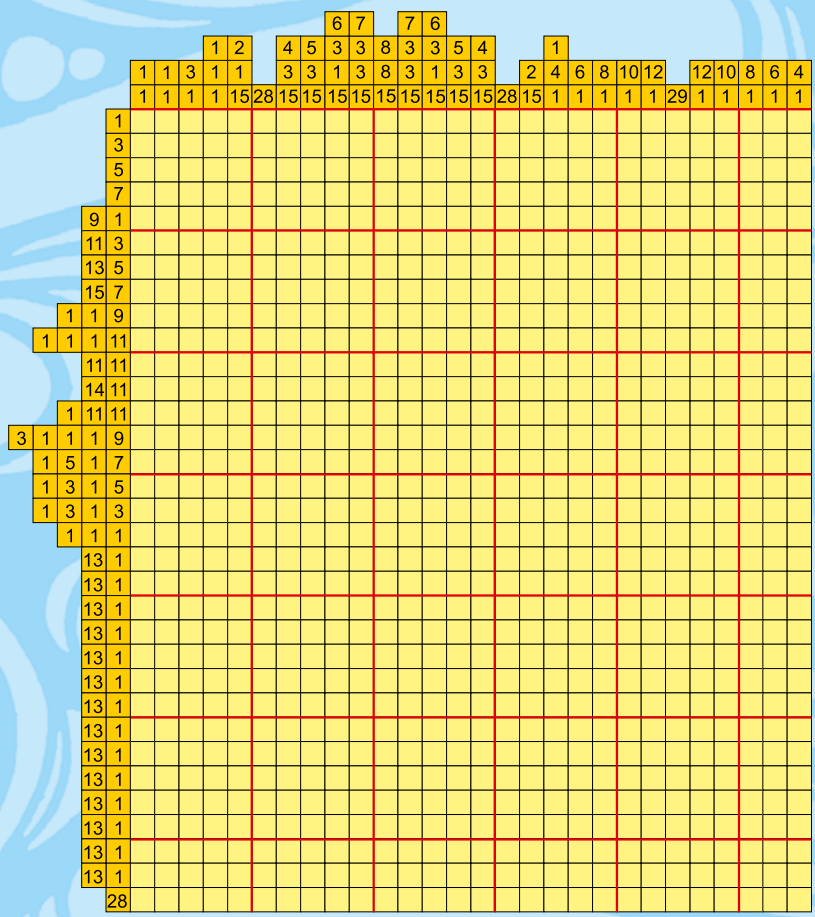

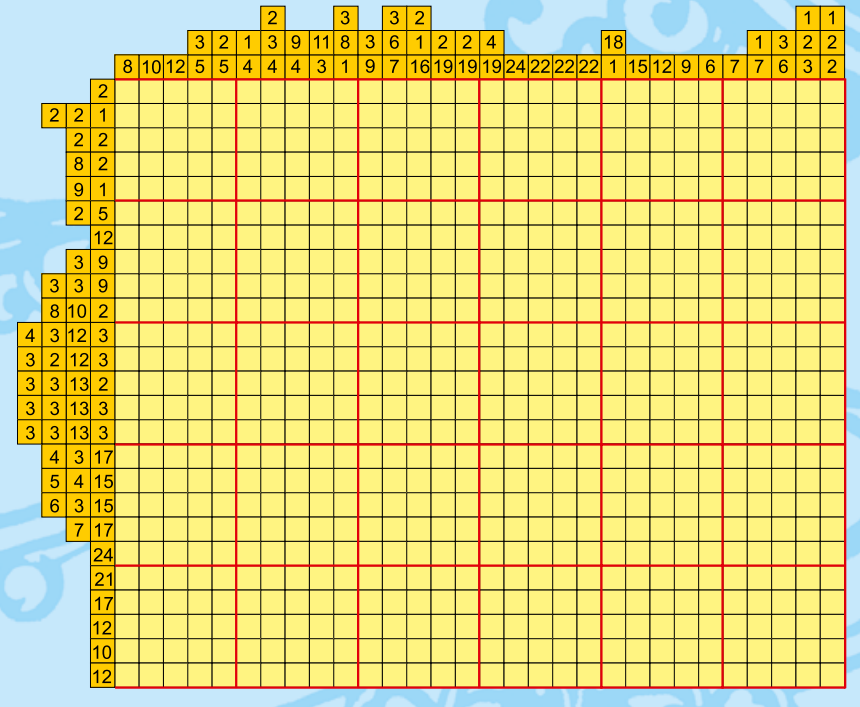

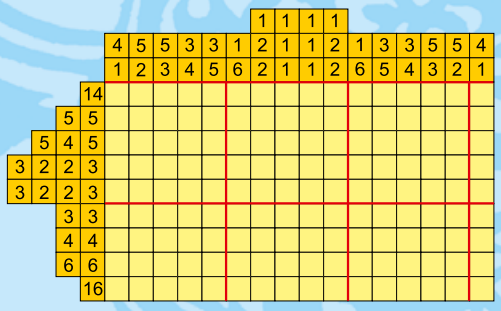

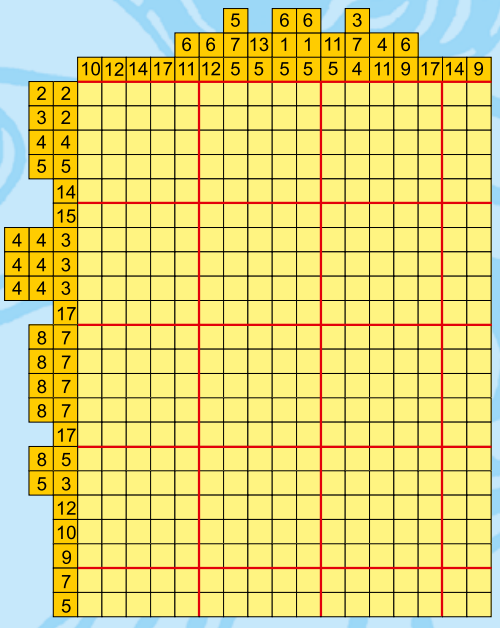

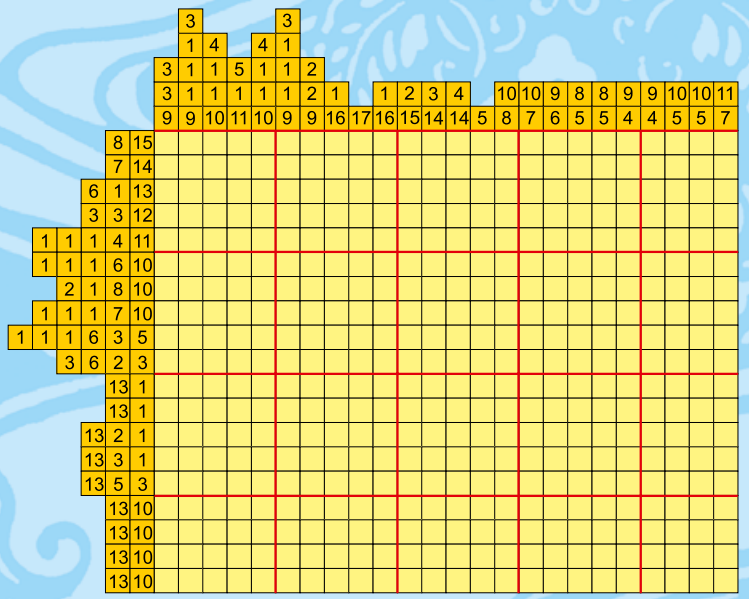

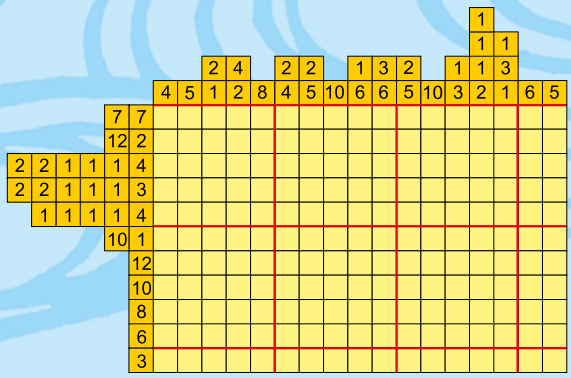

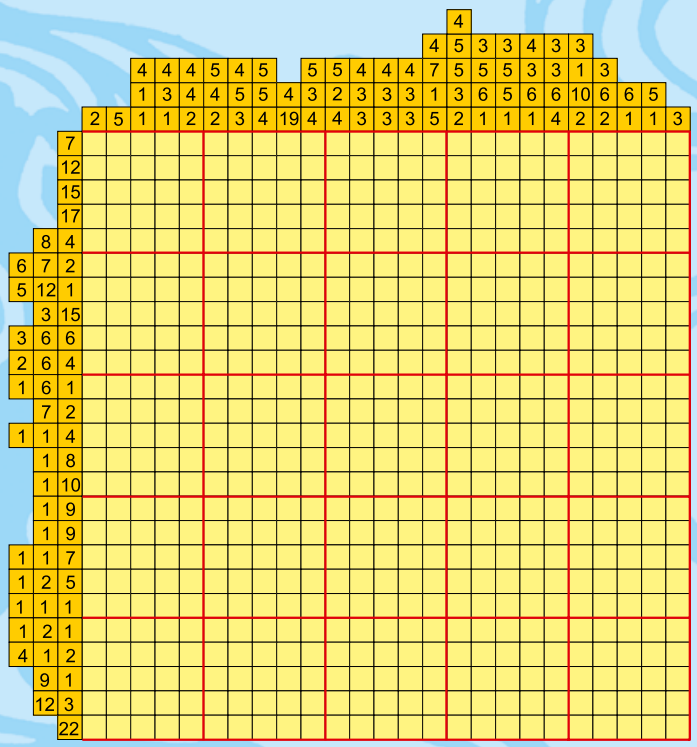

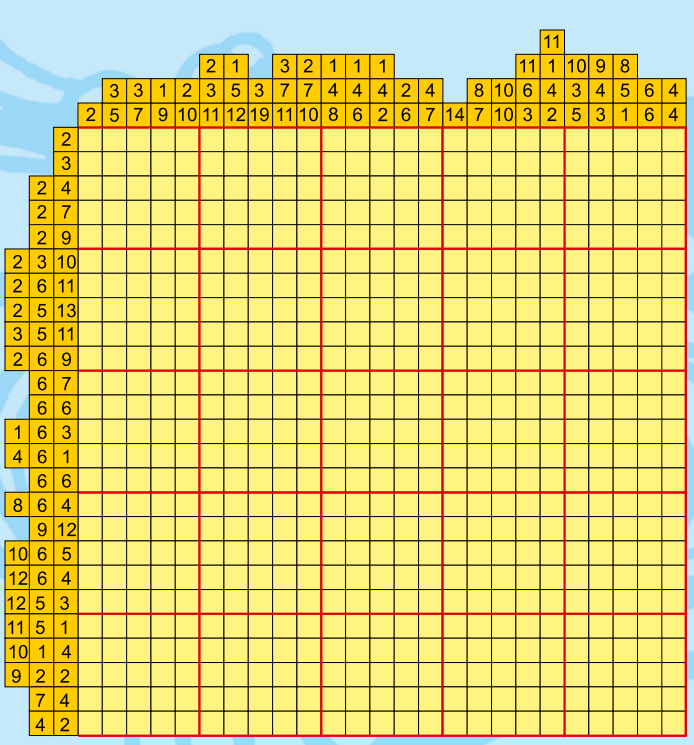

1 У деяких народів ця тварина належить до свійських. Її назва складається з п'яти літер і закінчується на «ь». Допиши чотири букви її назви у вільні клітинки. Принагідно спробуй вписати слово «мишоловка» у три клітинки, як це робить ***Андрій Омельницький зі Смиківців Тернопільської області.***

				ь

2 Свій кросворд ***Наталя Мендель з Коропа Чернігівської області*** присвятила видавництву, яке виготовляє найкрасивіші у світі зошити. Його назву ти зможеш прочитати у внутрішньому колі, коли впишеш розгадки від цифр до центру кола.

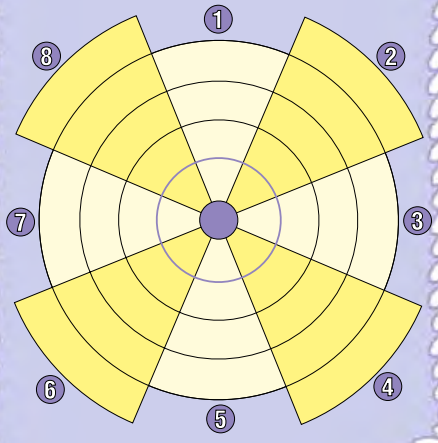

1. Фарби: акварель, ...
2. Його найбільше у пустелях
3. Геометрична фігура
4. «Матеріал» для рифів
5. Свобода, незалежність
6. Звір, марка авто
7. Дітвора, дітлахи
8. Не вечір

3 З'єднай лініями країну та назву її грошової одиниці. Надіслала ***Ольга Гресько з Чернівців.***

МОНГОЛІЯ	ЗЛОТИЙ
США	МАНАТ
ХОРВАТІЯ	СУКРЕ
РУМУНІЯ	ДОЛАР
ЕКВАДОР	ТУГРИК
ПОЛЬЩА	КРОНА
ЧЕХІЯ	ЛЕЙ
ТАЇЛАНД	СУМ
УЗБЕКИСТАН	БАТ
ТУРКМЕНІСТАН	КУНА

4 У цьому квадраті кожна з цифр від **1** до **9** повторюється по 4 рази. Розділи його на чотири частини так, щоб у кожній частині було по дев'ять різних цифр. Надіслала ***Тетяна Луцик з с. Бубнівська Слобідка Черкаської області.***

4	9	1	7	3	2
3	5	4	8	7	6
8	1	7	2	6	1
5	6	5	3	8	9
2	9	1	4	7	5
6	4	8	2	9	3

5 **Багато хто думає, що ці плоди ростуть на деревах, схожих на пальми. Хоча насправді це трав'яниста тропічна рослина, з якої філіппінці виготовляють міцні волокна, що називаються маніла. Розгадай назви ягід у кросворді** *Ілони Гончаренко з с. Сильченкове Чернігівської області* **і довідаєшся, про яку рослину йдеться.**

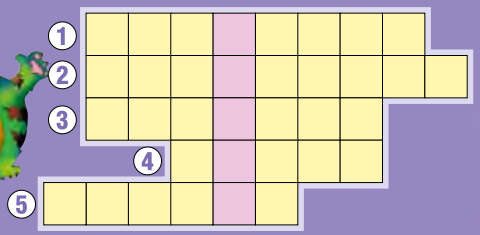

1. Ця ягода подарувала назву цукеркам. Її листя, багате на вітамін С, кладуть замість щавлю у борщ.
2. Містить вітаміни С, РР, B_1, B_2, каротин. Морс із неї понижує температуру. З ягід виготовляють начинку для цукерок.
3. Ця дрібна чорно-синя із сизим нальотом ягода поліпшує зір.
4. Найбільша ягода. «Примандрувала» до нас з Африки. Дикоростуча у деяких районах пустелі Калахари, вона є чи не єдиним джерелом вологи.
5. Нею лікують застуду, її полюбляють ведмеді. Містить вітаміни А, В, С.

6 Подумай і впиши у порожні клітинки слова із трьох букв так, щоб вони стали закінченням першого слова та початком наступного. Надіслав ***Віталій Кушнір з с. Загнітків Одеської області.***

Т	Р	И				И	Л	О
С	И	Г				Х	І	С
А	Н	Ш				У	Н	А
С	У	Г				О	Д	А
П	Р	О				Ф	О	Р
П	Л	А				Т	А	Н
Д	Р	А				Т	У	Р

7 На розв'язок цих трьох прикольних задачок троє наших дописувачів дають тобі рівно три хвилини. Читай умови та засікай час.

■ У кімнаті сидить 7 хлопців. Чи можна порівну між дітьми розділити 8 яблук? ***Юля Скребець, м. Бахмач, Чернігівська обл.***

■ Дівчина несе у кошику 20 яєць. Кошик був дірявий і з нього випало одне яйце. Скільки яєць принесе дівчина? ***Наталя Сімченко, с. Рахманівка, Дніпропетровська обл.***

■ Сім'я складається з 5-ти осіб: мама, тато, брат та дві сестри. Мама купила на ринку 21 сливу. Як можна поступити, щоб кожному дісталася однакова порція, не розрізаючи слив? ***Ганна Костюк, с. Ковалівка, Вінницька обл.***

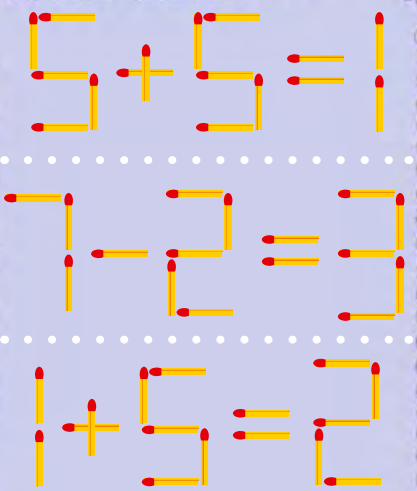

8 У кожному з цих сірникових рівнянь потрібно переставити по одному сірнику так, щоб виконувалися рівності. Надіслав ***Антон Мокрієнко з Миронівки Київської області.***

9 Дід та баба посадили не ріпку, а по однаковому деревцю біля своїх будиночків. Баба поливає своє деревце щоденно, а дід ходить на риболовлю, у ліс по гриби і забуває про своє. Та от цікаво, чому ж у діда дерево таке велике? Надіслала ***Євгенія Фицайло з с. Моринці Черкаської області.***

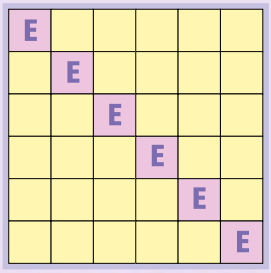

10

Впиши у квадрати слова так, щоб використати літери, які розставив ***Андрій Омельницький з с. Смиківці Тернопільської області.***

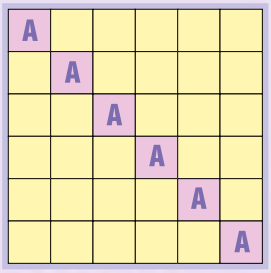

11

Відшукай у буквеному лабіринті ***Антона Роздобудька з Грушівки Черкаської області*** приказку древніх римлян.

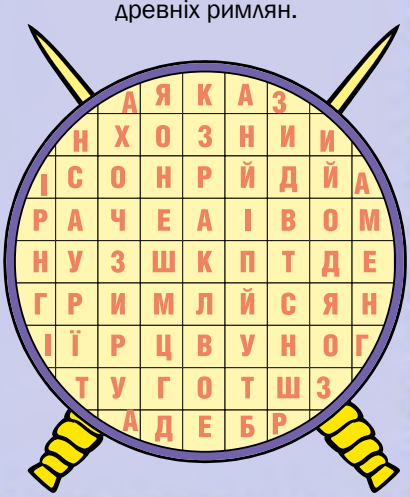

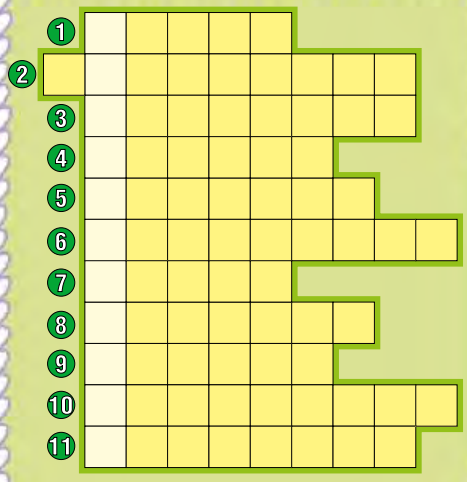

12

Щоб прочитати по вертикалі чарівне гасло ***Наталі Коваленко з Києва,*** впиши у її кросворд прізвища авторів, які написали наступні твори:

1. Оповідання «Каштанка»
2. Повість «Вуркагани»
3. Повість «Климко»
4. Роман «Міст на Дрині»
5. Збірка «Час любові»
6. Повість «Шхуна «Колумб»
7. Трагедія «Перси»
8. «Книга джунглів»
9. Драма «Здрастуй, Прип'ять»
10. Роман «Сторонець»
11. Повість «Щедрий вечір»

13

Розгадай ребус ***Катерини Сас з Канева Черкаської області*** і прочитаєш прислів'я.

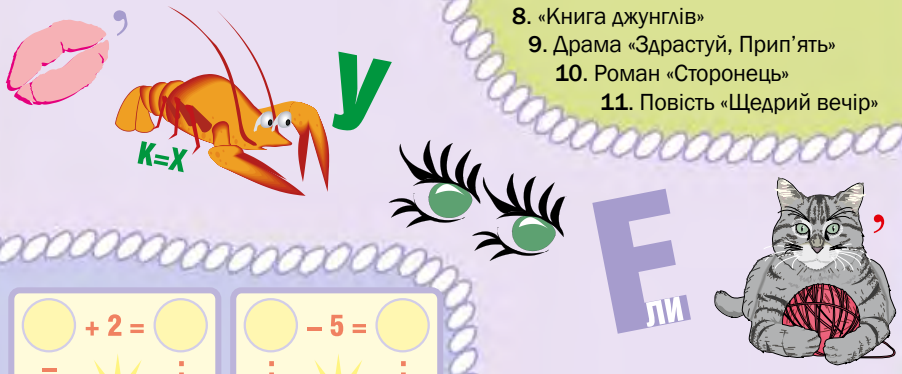

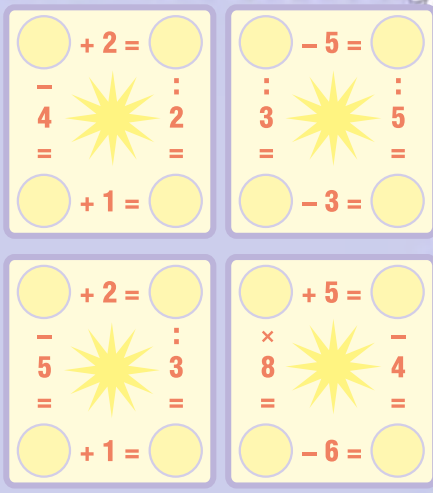

14

Впиши у кружечки числа так, щоб виконувалися усі рівності, які склав ***Андрій Хоменко з Богуслава Київської області.***

15

В угорському міні-кросворді ***Зої Андрушечко з с. Дерезова Лука Полтавської області*** заховалося 13 свійських тварин та птахів. Відшукай та викресли їхні назви.

К	С	В	Я	В	І	В	О	С
О	Р	И	Н	К	І	Ц	Я	Е
П	О	В	С	О	Н	Ь	К	Л
І	В	А	А	Б	А	К	І	Т
К	Е	Н	К	Г	У	С	И	К
Р	І	Ь	А	А	І	Н	Д	А
Ь	Л	К	О	З	К	А	Ч	К

Who is хто?

Моніка БЕЛЛУЧЧІ

Поряд з нами

Граційна і витончена косуля

Спортивні автомобілі

Автоклас

Олег МАСКАЄВ та Хасім РАХМАН

Легенди спорту

Чорний камінь Кааби

Terra incognita

Удар, удар — нокдаун, а хотілося б нокаут

Класний спорт

Смерть вовкулакам!

Страшилки від Класного

Хто кращий натураліст?

Збирати гербарій можна не лише у лісі, але й у грі. Двоє гравців мають змогу позмагатися у цьому на трьох окремих ігрових полях. Жеребкуванням визначають того, хто розпочинає гру та обирає перше ігрове поле. Надалі ходи виконують по черзі. На кожному своєму ходу гравець викреслює один, два або три листочки на вибраному ігровому полі, які необов'язково мають бути розташовані поруч. Перемагає той, хто робить останній хід. Той, хто програв, обирає наступне ігрове поле та виконує перший хід. Переможцем гри стає той, хто зуміє двічі виграти на окремих ігрових полях. Грати краще простим олівцем, щоб мати змогу все витерти ґумкою та зіграти повторно. Хай щастить!

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ
КЛАС®
К Л А С

передплатний індекс
40240